

സി ദ്ധ രൂ പം

SIDHARUBAM
SEU
GRAMMATICA SAMSCRDAMICA

CUI ACCEDIT

DISSERTATIO HISTORICO-CRITICA

IN LINGUAM SAMSCRDAMICAM

VULGO SAMSCRET DICTAM

In qua huius linguae exsistentia, origo, praestantia, antiquitas, extensio, maternitas ostenditur, libri aliqui ea exarati critice recensentur, & simul aliquae antiquissimae gentilium orationes liturgicae paucis attinguntur, & explicantur

AUCTORE

FR. PAULINO A S. BARTHOLOMAEO

CARMELITA EXCALCEATO MALABARIAE MISSIONARIO

ROMAE M. D. CC. XC.

EX TYPOGRAPHIA SACRAE CONGREGATIONIS DE PROPAGANDA FIDE

PRAESIDUM ADPROBATIONE.

DISSERTATIO HISTORICO-CRITICA
IN LINGUAM SAMSCRDAMICAM

I.

Inguam illam veterum ſapientum Indiae, qua Brahmanes etiamnum in liturgicis orationibus, in ſacrificiis ſuis peragendis, & in altioribus ſcientiis tradendis utuntur, quaque ipſa eorum ſacra lex, quam Vèdam വേദം vocant, ſcripta eſt, diverſi auctores diverſis nominibus inſignivere. Athanaſius Kircher illam Hanſcret; Thomas Hyde, Sanſcroot; Mullerius, Eduardus Bernardius, Carolus Mortonius, Hanſcret (1); P. Calmetus in epiſtola ad P. Tourneminium anno 1737. Vencatiguiri ex regno Carnatenſi ſcripta, Samſcrouſtam (2); Sonnerat, Samſcroudam (3); Anquetil du Perron; Samskretan (4); Stephanus Fourmont, Sanſcretan; (5) Mallet Dupan, Sanſcreet (6); Anonymus quidam e S. I. Miſſionarius, Grandon (7); P. Auguſtinus Antonius Giorgius, Saniſcret (8); Auctores libri, cui titulus: *Aſiatick reſearches*, Sanſcrit & Shanſcrit (9); Auctor praefationis in Alphabetum Barmanorum Samſcrit (10);

A 2 Pater

(1) Alphabetum Grandonico-Malabaricum, ſive Samſcrudonicum Romae 1772. typis Sac. Congreg. de Propaganda Fide. *pag*.5.

(2) Memoires pour l'hiſtoire des ſciences, & des beaux arts. Novembre 1739. a Paris chez Chaubert.

(3) Voyages aux Indes Orientales, & ala Chine par Mr. Sonnerat a Paris chez Froulé. 1782.

(4) Zend Aveſta par Mr. Anquetil du Perron. a Paris chez Tilliard 1771. tom. prem. *pag*.3. Appendix *n*. 110.

(5) Catalogus Codicum manuſcriptorum Bibliothecae Regiae. Pariſiis ex Typographia Regia. 1739. *fol*. 434. *& ſeq*.

(6) Journal hiſtorique & politique. a Geneve par Mr. Mallet Dupan. *num*. 9. 4. Mars. 1786.

(7) Breve noticia dos erros, que tem os Gentios de Concaõ da India. *cap*.5; manuſcriptum P. Iohanni a Brito attributum.

(8) Alphabetum Tibetanum. Romae 1762. typis S. Cong. de Propaganda Fide. *pag*.100.

(9) Aſiatick reſearches, or Tranſactions of the Society inſtituted in Bengal. volume the firſt. Calcutta 1788. *pag*.8. *& pag*.150.

Bartholomaeus Ziegenbalg in ſua Grammatica Damulica. Halae Saxonum 1716. *pag* 1. Linguam Bramanorum corrupte Kirendum, loco Grantham, vel Samſcrdam vocat, & in praefatione ſua litteras noſtras falſo corruptas eſſe putat.

(10) Alphabetum Barmanorum, ſeu regni Avenſis, editio altera emendatior. Romae 1787. typis S. Congr. de Prop. Fide. *pag*.2.

Pater Iosephus Beschi; Grandon; & Samskrdam (1); Iohannes Christophorus Amadutius, Samscrit (2); P. Clemens a Iesu, Grandon vel Samskrdam (3); Auctor denique Grammaticae Talenganicae eam Samscredam appellat (4). Hoc eodem vocabulo illam insigniunt P. Vincentius a S. Catharina Senensi, P. Geminianus a S. Octavio, P. Stephanus a Ss. Petro & Paullo, P. Ildephonsus a Praesentatione, Missionarii Malabariae antecessores mei, quorum diaria, & relationes Indicae sive typis editae, sive in archivio domus Missionis Verapolitanae asservatae, sive denique illae, quas ad manum habeo, in hac una re omnes conveniunt.

Ex his auctorum testimoniis argumentum certum eruitur, dari in Indiis orientalibus idioma aliquod sacrum, sublime, scientificum, litterale, quo religiosi, legales, & liturgici libri conscripti sunt, & quo Brahmanes ethnici in divinis peragendis ac altioribus scientiis tradendis utuntur. Quamvis vero Europaei scriptores de vocabulo idiomatis non conveniant, quin immo in eo scribendo, & pronuntiando mirum quantum discrepent, hoc idiomatis exsistentiae nihil officit, & omnis illa variatio & discrepantia in defectum Alphabetorum Europaeorum & gentilium Indicorum est reiicienda.

Mortuam, ut vulgo dici solet, ac litteralem linguam aliqui, divinam & sacram alii, scientificam, seu eruditorum & sapientum linguam alii, Brahmanicam, sanctam, & sublimem aliqui, citatis eam locis appellant, pro suo quisque studio, affectu, opinione, aut iudicio ἐπίθετον linguae huic tribuunt, quod quidem parum nostra interest, plurimum autem, ut eius Grammaticam daturi verum, sincerum, & genuinum etymon vocabuli ex primis huius idiomatis elementis, & ipsius analysi demus, ac in tanta opi-

(1) Vulgaris Tamulicae linguae Dictionarium, & Grammatica P. Constantii Iosephi Beschi, cuius exemplar manuscriptum ad manus habeo. Vide etiam inter Codices Indicos manuscriptos Bibliothecae Regiae *n*.222. Eamdem impressam habemus etiam Trangambariae an. 1739.

(2) Alphabetum Brammhanicum sive Indostanum Universitatis Kasi. Romae. 1671. *Praef. pag*.VII. *pag*.5. 105. *&c.*

(3) Vid. supra *n*.1.

(4) Grammatica Talenganica auctore quodam Miss. e S. I. Vide etiam Codices manuscriptos Bibliothecae Regiae. *n*.223. Alphab. Talengà vide apud Encyclopaedistas *tab*.XIX. edit. Libur.

opinionum & nomenclaturae varietate, certum, fixumque nomen huic idiomati tribuamus, ac ſtabiliamus.

Itaque ut claram & diſtinctam notionem lector aſſequatur, primum quidem paucis de praecipuis alphabetis, quae in Indiis in uſu ſunt, quibuſque ſacrum hoc idioma ſcribi ſolet, eſt diſſerendum.

Haec cumprimis alphabeta nunc in Indiis obtinent: Vánárenſe, ſeu univerſitatis Kaſi, alias alphabetum Brahmanicum ſive Indoſtanum dictum; hoc utuntur Brahmanes magiſtri univerſitatis Kaſi, qui in ſuburbiis hortiſque illius civitatis litteras tradunt, & Samſcrdamicae linguae Grammaticam docent, de quo vide Banier de Relig. Indor. ritibus, & Alphab. Tibetan. *pag.* 265. & 429. Hoc alphabetum Vánárenſe a litterali antiquo & ſcientifico Samſcrdamico diverſum eſſe ait P. Caſſianus Beligatius in Alphabeto Indoſtano univerſitatis Kaſi *cap.* 1. *pag.* 3., in quo numerantur litterae ſimplices ſeu radicales quinquaginta, praeter compoſitas, quarum numerus deſignari non poteſt, cum tot ſint, quot fieri poſſunt coniunctiones conſonantium cum vocalibus, vel conſonantium cum aliis conſonantibus, de quo vide huius alphabeti *pag.* 5. & praefationem eruditi viri Iohannis Chriſtophori Amadutii in hoc alphabetum. Ex quo inferes, quod ſi aliud praeter hoc, & quidem litterale ac ſcientificum Samſcrdamicum alphabetum in illa regione habetur, hoc univerſitatis Kaſi alphabetum Samſcrdamico-gentilitium Vánáres vel Benáres dici debere, quia linguae ſacrae Samſcrdamicae vocabula univerſitatis Vánáres propriis, & particularibus, aut nationalibus characteribus tradit.

Secundum alphabetum eſt Nagaricum ſeu Dèva Nagari, vulgo alphabetum Nàgri dictum (1); de quo multis diſſerunt auctores libri: *Aſiatick reſearches*. Alphabetum hoc, cuius litteras radicales adferunt, earumque ſonum, & valorem explicant hi eruditi Angli, imprimis obtinet in regno Bear vel Patna, & in vicinis ditionibus, quae Mogolenſi imperio ſubiacent; de quo vide praefat. in Alphab. Indoſtanum *pag.* VII. & *Aſiatick reſearches pag.* 13. & 423. Characteres huius alphabeti praeter illos, qui in

(1) Encyclopaediſtae (Recueil des planches ſur les ſciences 3. Edition a Livourne 1772.) *tab.* 17. confundunt litteras Nagaricas, quas falſo Nagrou vocant, cum alphabeto Hanſcrit, quod omnino diverſum eſt.

in hoc opere exhibentur, etiam adfert P. Cassianus Beligatius in Alphabeto Indostano *pag.* 113. Huius alphabeti dispositionem litterarum reliquis Indicis alphabetis omnibus praestare *pag.* 23., & charactere Nagarico Indicas linguas originaliter scriptas fuisse, tum horum charaterum usum usque ad Pontem Ráma, seu usque ad Promontorium Comorinum & Insulam Ceylan extendi, asserunt laudati Angli scriptores *pag.* 423. Verum venia praeclarorum horum virorum dixerim, ipsos in hac re manifeste ludi, fallique. Characteres universitatis Vánáres, Talenganici, Samscrdamico Malabarici eodem ac Nagarici ordine, & dispositione in suis relativis alphabetis referuntur, eumdem sonum, valorem, potestatem, nomenque habent, sub quibus characteres Nagarici in hoc eodem Anglico libro exhibentur; siquidem 50. litteras radicales numerat alphabetum Indostanum, 51. alphabetum Nagaricum, 53. alphabetum Talenganicum, 53. alphabetum Samscrdamico Malabaricum, quae omnia in his alphabetis exhibita vide. In quonam igitur praestat hoc alphabetum Nagaricum ab ipsis allatum? quamnam specialem vim, & valorem habet? Certe ex his manifeste patet, viros istos reliqua Indica alphabeta aut numquam vidisse, aut numquam cum Nagarico contulisse, inspexisse, & examinasse. Valde etiam alucinantur, dum Nagaricum alphabetum originale, ac per totam Indiam extensum esse asseruerunt. Quid enim alphabetum Indostanum seu Vánárense? quid Talenganicum, quid Samscrdamico Malabaricum, & tot alia, ut Tourutianum, Maquampurense, Parabattianum, Nepalense, Tamulicum, quorum illa prima tria ipso Nagarico praestant, aut certe in nihilo cedunt, nullius usus, nullius gentis, nullius regionis sunt alphabeta? Hoc certe in memoriam revocat illius Angli falsam sed tenacem opinionem, qua putabat & asserebat nullum melius, mitius, & salubrius solum Anglia, nullam meliorem linguam Anglicana in mundo haberi, ex eo quod ipse praeter patriam suam numquam alias mundi plagas vidisset, numquam aliam praeter Anglicanam linguam didicisset.

Alphabetum Talenganicum, ut iam supra diximus, 53. litteras radicales numerat, & compositas tot, quot quis ex radicalibus formare cupit. Obtinet autem in tota Orixae ora, & in-

tra

tra terras omnes in Peninſula Indiae media uſque ad regnum Golkondae, de quo confer *Rennel*, & Mappam Geographicam Indiae Pariſiis per D. Guillelmum de l'Isle publici iuris factam, Grammaticam Talenganicam Bibliothecae Regiae *num.* 223. Sonnerat *cap.* de linguis Indicis, ubi linguam Talenganicam vocabula Samſcrdamica mirifice exprimere, litterarum numero perfectiſſimam eſſe, ſonos denique difficillimos quoſcunque facillime reddere ait, ac proinde alphabetum hoc plus ceteris ad ſcribendum Samſcrdamicum idioma aptum atque idoneum eſſe docet. Non crediſſem hoc huic viro linguae alioquin utriuſque imperito, niſi hoc idem auctorem Grammaticae Talenganicae aſſerere vidiſſem, & ego ipſe Talenganicos apices cum reliquis alphabetis Indicis contuliſſem, quibus collatis, certe deprehendi alphabetum hoc egregium eſſe, & cum altero quocunque certare poſſe; tanta in eo eſt litterarum varietas, copia, valor, & poteſtas.

Ultimum denique alphabetum eſt Samſcrdamico Malabaricum noſtrum anno 1772. Romae typis S. Congregationis impreſſum. Hoc obtinet in regno Canara, Carnate, Concam, Mayſſur, Madure, Tanjaor, in tota ora Malabarica & Coromandelica, & hoc ſoli linguae Sacrae Samſcrdamicae proprium ibidem eſt, ac in libris Brahmanicis reperitur. Sunt enim praeter hoc alia etiam alphabeta gentilitia plura, ut Maleàymicum, Carſonicum, Tamulicum, quae quia manca, & multis characteribus carentia ſunt, ad ſcribendam & pronuntiandam Samſcrdamicam linguam non inſerviunt, & dum adhibentur, vocabula, ſonumque eorum non ſolum non exprimunt, ſed etiam intricant, truncant, & corrumpunt. In hoc noſtro alphabeto 53. numerantur litterae ſimplices ſeu radicales, mille centum viginti octo ex iis compoſitae (1), & horum numerus uſque ad decem & amplius millia aſcendere poteſt. Certe P. Ildephonſus a Praeſentatione in codice manuſcripto octo mille & quatuor iam exhibuit, & hic numerus facile augeri poteſt. Ex quo colliges, hoc noſtrum alphabetum cum quocumque alio Indico certare poſſe, atque aptiſſimum eſſe ad linguam Samſcrdamicam ſcribendam & pro-

(1) Huic numero noviter inciſae nunc additae ſunt litterae viginti quatuor.

& pronuntiandam. Colliges etiam hoc alphabetum antiquissimum esse; nam inscriptio Samscrdamica in specu quadam detecta, quam Angli in libro: *Asiatick researches pag.* 279. exhibent, & cuius characteres absque dubio antiquissimos (*the most ancient*) esse D. Wilkins iudicat & asserit, huius nostri alphabeti litteris, seu etiam Samscrdamico Tamulicis, ac antiquis Indostanicis est scripta, & permixta. Quod cuique qui inscriptionis illius characteres cum nostro & Tamulico alphabeto contulerit, facile & ultro patebit. Quare aut characteres illos non se cognovisse fateatur Wilkins, aut auferat hoc ex libro illo, quod *pag.* 423. scribitur, nempe Indicas linguas originaliter characteribus Nagaricis scriptas fuisse. An vero sacrum idioma Samscrdamicum originaliter & primigenie nostris characteribus in suis adhuc incûnabulis exsistens scriptum, & digestum fuerit, id sine bonis & certis rationibus asserere non audemus, nisi in re tam obscura hariolos agere velimus. Cum ex antiquis monumentis certa argumenta suppetent, tunc quid de his aliisque sit sentiendum, aut statuendum, sine errandi & hariolandi periculo dici poterit.

Haec itaque sunt praecipua eruditorum alphabeta in usu in omni illo totius Indiae orientalis tractu, qui ex una parte a borea ad austrum a Cashgar usque ad Promontorium Comorinum, & ex alia nempe ab occasu ad ortum a flumine സിന്ധു Sindhu sive ab Indo usque ad flumen regni Siam extenditur, & plusquam viginti regna, & provincias continet. Hoc etiam fere tractu usus linguae Samscrdamicae in libris, liturgiis, orationibus, sacrificiis, ac scientiis altioribus tradendis praecipue viget, quamvis nos certissime teneamus, multa vocabula Samscrdamica cum Brahmanico cultu & religione etiam in Tibetum, in regnum Ava, Pegu, Siam, Sinas & Iaponiam penetrasse. De quo confer *pag.* 145. & sequentes eruditae dissertationis in sculpturas & ruinas antiqui delubri Màvalipuram prope Sadrastam: quas ego etiam vidi anno 1776. in libro: *Asiatick researches*, Dow. *Vol.* 1. *dissert. pag.* 41., *Voyage de Mr. Gentil. Vol.* 1., Knox de religione Ceylanensium, la Loubere in relatione

ne de regno Siam, Alphabetum Tibetanum *pag.*399. 400. 150. 425., & praefationem in Alphabetum Barmanorum, ſeu regni Avenſis *pag.*14. 15.

Vulgarium linguarum alphabeta in Indiis innumera ſunt, ſeu totidem, quot idiomata popularia ſeu gentilitia in Indiis numerantur (1), quae omnia in medium afferre, & deſcribere noſtri non eſt inſtituti. Tale eſt Nepalenſe, Nagaricum populare, Maráſticum, Canarinum, Carnatenſe, Tamulicum, infimum Malabaricum. Verum cum haec alphabeta manca ſint & litteris carentia, ut noſtra Europaea, quidquid iis ſamſcrdamicè ſcribitur, corrumpitur, & inquinatur, ita ut vocabula Samſcrdamica genuina vix noſcibilia reddantur. Inde tanta nominum eiuſdem ſignificationis corruptio & variatio, ut unum idemque primigenium, & originale Samſcrdamicum vocabulum in diverſis Indiae regionibus ſcriptum, & prolatum, etiamſi ſis linguae Samſcrdamicae peritiſſimus, vix recognoſcas. Nempe hoc contingit linguae ſacrae in Indiis, quod in Europa linguae Latinae accidit. In libris haec eadem ubique eſt, vocabula tamen a diverſis nationibus diverſimode pronuntiantur, quamvis iiſdem characteribus Latinis ubique ſcribantur. Deinde per filiales ſuas Italicam, Gallicam, Hiſpanicam, Luſitanam idem praeiudicium, variationem, diverſam vocabulorum conſtructionem, nominum declinationem, verborum coniugationem, ac pronuntiationem patitur, & procedit eodem modo, quo in India mater ac ſacra antiqua & originalis lingua Samſcrdamica. Quare unum hic attente eſt advertendum: nempe nomina, quae marem ſignificant, gentilitio Malabarico, & Tamulico more plerumque in litteram ൻ n finale exire, feminina in a vel i, neutra apud ipſos in o ſeu m finalem apertam, ſubinde vero eamdem naſalem & blaeſam. Sic ബ്രാഹ്മണെൻ *Brahmanen*, വെദം *vedam*, lex, apud ipſos generis neutrius, ut omnia alia, quae expreſſe maſculum aut feminam ſexu diſtin-

(1) Plura Indica alphabeta afferunt Encyclopaediſtae, ſed iis non fidendum, quia manca ſunt. Noſtrum, Tamulicis litteris permixtum, Grandan vocant *tab.*15.

ctam non significant, മച്ചി *matci* femina sterilis, ഗ്രന്ഥം *granthām* liber, രേവൻ *rèben* homo vilis, & contemptibilis, & sic de reliquis. Quae necessario notanda duximus, ut in decursu huius dissertationis pronuntiatio & scriptio nominum Samscrdamicorum more gentilitio Malabarensi & Tamulico facta, aut facienda, a vero Samscrdamico, antiquo, & originali modo, quo in vocabulario Amarasinha exhibetur, distinguatur, & dilucide secernatur. Nec omittendum hic est, linguam Maleàyma dictam, cuius alphabeto hodiedum in instrumentis emptionis, & venditionis aliqui utuntur, viginti quatuor tantum characteribus, a praedictis Samscrdamicis diversis, constare. Ita alphabetum Tamulicum pariter non nisi 28. elementis constat, Tibetanum 34., & sic cetera vulgaria plus minusve notis, apicibus, & litteris destituuntur. Ex quo sane sequitur, vocabula Samscrdamica toties corrumpi, truncari, litteras transponi, sonum originalem, valoremque primigenium frangi, quoties defectivis & mancis his vulgaribus alphabetis scribuntur. Quod aeque de alphabetis Europaeis omnibus intelligendum est. Quomodocumque enim, & quibuscunque litteris, notis, punctis arbitrariis Europaeis nomina Samscrdamica exprimere satagas, quomodocumque litterarum seu characterum originalium Samscrdamicorum valorem, sonum, accentum, potestatem adumbrare nitaris, semper adhuc vis, valor, & sonus ille ipsis originalis & proprius, mancus, & imperfectus erit, sincerus denique & genuinus tonus, tenor, & sonus litterarum numquam bene exprimi poterit. Ratio in promptu est, quia sonus Samscrdamicus verus & exsistens, a nostris alphabetis omnino alienus, sono, valori, tono ac potestati apud nos non exsistenti comparatur, & hoc quod est, per id quod non est, reddi ac adumbrari adlaboratur. Inde tanta nominum Samscrdamicorum corruptio, varietas, in scribendo uno eodemque vocabulo diversitas. Nempe alphabeta Europaea iam ex se defectiva sunt; accedit insuper nationalis seu gentilitius cuiusque gentis peculiaris scribendi, & pronuntiandi modus: quo fit ut Angli aliter, Galli aliter, aliter Itali, & Lusitani vocabu-

cabula Indica ſcribant, & pronuntient. Quia vero non eſt noſtrum regulas ſcribendi & pronuntiandi nomina Indica praeſcribere, nos illa linguae Latinae & Italicae ſono, pronuntiationi, litterarum valori accommodabimus, ac more Latino & Italico, in quantum id fieri poteſt, ſcribemus, ac pronuntiabimus. Angli certe in ſuo opere *Aſiatick reſearches* Samſcrdamica vocabula more linguae ſuae & pronuntiationis Anglicae ſcribunt, & quia ut ipſimet *pag.* 13. fatentur, alphabetum Anglicanum non ſolum imperfectum, ſed etiam ad exprimenda Indica nomina ridiculum eſt, hoc alphabeto ea ſcribentes foede corrumpunt, & ita deformant, ut parum noſcibilia ſint, & vix ariolando, quid ſibi velint, dignoſci poſſit. Sic v. g. ipſi ſcribunt

Boroon pro വരുണഃ Varuna. Deus maris, aquarum.

Raabon pro രാവണഃ Ràvana. Rex Ceylan.

Doorjodhon vel Arjoon pro അൎജ്ജുനഃ Argiuna.

Joodiſter pro യുധിഷ്ഠിരഃ Yudhishtira.

Soogot pro സുഗതഃ Sugada; &c. quae vide *pag.* 129.

Ariolus certe ſis, ut haec nomina, prout ipſi ea ſcribunt, dignoſcere, & primigeniae ſuae Samſcrdamicae origini reddere poſſis. Quare hoc tibi certum & indubitatum ſit, vocabula Indica & olim per alphabeta Graeca & Romana corrupta fuiſſe, & hodiedum corrumpi, litteras tranſponi, mutari, ſonum, valorem, pronuntiationem, litteras ipſas truncari, & omnia etiamnum per alphabeta Europaea perverti. Malum eſt hoc omnium malorum maximum, & cui non facile remedium applicari poſſit, niſi eruditi viri inter ſe conveniant & regula aliqua ſtabiliatur, qua tuto & uniformiter Indica vocabula ſcribi poſſint ab Europaeis. Quod facile fieri poſſet, ſi litteris Samſcrdamicis radicalibus communi calculo ex Europaeis alphabetis certus & fixus valor, ſonus, poteſtas, ac pronuntiatio eruditis ſequenda proponeretur. Ex hoc illud tandem ſequeretur boni, ut mappae geographicae omnes in recenſendis locorum nominibus convenirent,

confuſio nominum & in his, & in libris tolleretur, errandi periculum, ſeu unum nomen pro alio ſummendi, & uſurpandi occaſio tolleretur, ac demum certitudo hiſtoriae Indicae facilius & ſecurius ſtabiliretur. Sed his iam ſatis ſuperque.

Lingua Saſcrdamica ſubinde, ſed improprie, dicitur Grantham nempe a libris ex foliis palmae confectis, qui ſamſcrdamice ഗ്രന്ഥം grantham, in genere neutro more Malabarico prolatum, vocantur, & in quibus lingua haec ſacra continetur. Vide alphabetum Grandonico Malabaricum *pag.* 8. Hoc itaque modo nempe improprio & translato eam vocavere multi, P. Beſchi in praefatione ad dictionarium & grammaticam Tamulicam (1), P. Iohannes Erneſtus Hanxleden in grammatica Malabarica, P. Iohannes a Brito in relatione gentiliſmi regni Concaõ & Mayſſur, P. Clemens a Ieſu in hoc ipſo alphabeto Grandonico Malabarico. Ex quo iterum inferes, vocabulum Samſcrdamicum ഗ്രന്ഥം Grantham, male reddi ſcribendo Grandon, Grandam, Quirendam &c., etenim littera ഗ്ര Samſcrdamica compoſita, & uno tractu implexa proprie noſtrae ſyllabae gra correſpondet, & littera ന്ഥ nth, pariter compoſita ex ന n, & ഥ th, ac uno ut aiunt ductu & apice expreſſa noſtrae ſyllabae nth omnino & ex toto aequivalet ac correſpondet. Tamulici vero qui nec litteram ഗ്ര gra, nec nth, in ſuo alphabeto habent, litterae ഗ g deficienti litteram க k lenem ſubſtituunt, ac eam vocali ſeu ſigno vocalis ि superius notant, unde fit கி ki tum litteram ர r Tamulicam addunt, fitque கிர kira; exinde litteram h poſt nt omittunt, quia eadem carent, vel potius loco ഥ th fortis litterae, qua deſtituuntur, molli & leni d, aut etiam ſimplici t, vocabulum hoc ſcribunt, fitque ex eo Kirendam. Quo nempe vocabu-

(1) Vide Grammaticam Latinam Tamulicam auctore R. P. Conſtantio Ioſepho Beſchio. Trangabariae 1728. *pag.* 30. §. 6.

cabulo corrupto usus est supra citatus Ziegenbalgius, & alii qui latinis characteribus Grandon vel Grandam scripserunt. Quamvis itaque lingua Samscrdamica improprie, ut diximus, Grantham, & non Grandon dici possit, nempe vocabulo a libris desumpto, attamen, quia hoc verum, sincerum, & genuinum ac originale illius vocabulum non est, necesse est, ut illud ex ipso vocabulario sublimi Brahmanico Amarasinha dicto depromamus.

Huius vocabularii exemplaria tria ad manus habeo. Unum antiquum a Brahmane quodam in foliis palmae Panà dictae minutissimo charactere Samscrdamico Malabarico descriptum. Alterum ego ipse ex vetusto codice Francisci Texeira indigenae Malabarici linguae Samscrdamico-Malabaricae peritissimi viri descripsi. Tertium denique omni auro pretiosius exemplar huius vocabularii primitus versibus compositi, manu ipsius sublimis & sacrae linguae peritissimi viri Rev. Patris Iohannis Ernesti Hanxleden descripum habeo. Duo huius Indici codicis exemplaria inter codices manuscriptos bibliothecae Regiae Parisiensis *n.*42. & *n.*244. recensentur, uti videri potest in catalogo codicum manuscriptorum eiusdem bibliothecae, quem mihi Parisiis eruditus vir Bartholomaeus Mercier, olim bibliothecae S. Genovefae custos communicaverat, & ad quae exemplaria inspicienda & examinanda ego ipse ad bibliothecam Regiam accesseram. Huius vocabularii etiam meminit Anquetil du Perron *tom.*1. *in appendice n.*110., ubi corrupto nomine illud Amarkosh vocat. Eius etiam meminere auctores disquisitionum Asiaticarum (*Asiatick researches*) *pag.*354.

In hoc itaque vocabulario idioma Samscrdamicum സംസ്കൃതഃ Samskrda scribitur. In hac voce, littera ം m est nasalis, സ്കൃ skr est composita & implexa, ത est nostrum t, sed lene & levissimum, ita ut ex natura genuinae pronuntiationis dum latine scribitur littera d scribi debeat. Sed textum ipsum afferamus. In prologo ad hoc vocabularium stropha prima seu octastichio ita dicitur: സംക്ഷിപ്തൈഃ പ്രതി സംസ്കൃതൈഃ *Samkshiptei pradi*

Sams-

Samskrdel . Quod in tertio casu Grandonico seu Samskrdamico positum, si ad primum seu ad പ്രഥമ വിഭക്തി prathama vibhakti, nostrum nempe nominativum reducatur, erit സംസ്കൃത *Samskrda*, & si huic voci Malabarico aut Tamulico patritio seu gentilitio modo prolatae, cum nomen hoc neutrum sit, littera ം m finalis addatur, erit സംസ്കൃതം *Samskrdam*, idioma nempe Samskrdamicum, litterale, sacrum Brahmanicum, de cuius vocabuli etymologia agitur.

Hoc itaque aut parum absimili modo illud scribit Stephanus Fourmont, Anquetil du Peron, Sonnerat, P. Beschi, P. Clemens a Iesu, P. Ildephonsus a Praesentatione, Auctor grammaticae Talenganicae, P. Iohannes Hanxleden, P. Vincentius a S. Catharina Senensi, aliique bene multi, & hoc sane modo nempe Samskrda, & non alio scribi & pronuntiari debet. Quocumque alio modo scribatur & pronuncietur, absque dubio falsum & erroneum est, qui error aut ex corrupto gentilitiae Indicae linguae vocabulo, aut ex ignorantia & defectu linguae & expressionis eius certissime derivat.

Est autem Samskrda സംസ്കൃത nomen compositum ex സം sam, & കൃത krda. സം sam in lingua Samskrdamica simul, iunctim, unitim, seu coniunctionem significat. Sic verbi gr. സംഭാഷണ *sambhashana* colloquium, simultanea duorum collocutio. സംവാസ *samvása* cohabitatio, duorum simul habitatio. സംശ്രവ *samshrava* consensus, annutus, assensus unius in alterius vota, preces, iura, & sententiam. കൃത krda res facta, perfecta, accurate disposita. കൃത്യ krdya res facienda, accurate perficienda, ordinanda. Adde nunc inter സം sam, & കൃത krda litteram സ s copulativam, quae ex

ex regulis grammaticae, copulationis gratia, in pleriſque nominibus tamquam copula vel littera completoria interponitur, & habebis സംസ്കൃത *Samskrda*, id eſt res ſimul digeſta, perfecta, accurate coordinata, numeris omnibus abſoluta. Itaque idioma Samskrdamicum nihil eſt aliud, quam idioma perfectum, accurate digeſtum, numeris omnibus abſolutum, Ita pariter ferculum bene praeparatum, exquiſitum, aut bene conditum *samskrdam* dicitur, ut in eodem vocabulario cap. ſeu ſectione *Samkirna varggam*, ſive inter vocabula miſcellanea, videri poteſt. De huius nominis etymologia etiam convenit P. Clemens a Ieſu in Alphab. Grandonico Malab. *pag*.5., & auctores libri *Aſiatick reſearches pag*.422. Ex quo iam recte & certiſſime inferas, vocabula Hanſcret, Samſcreet, Samſcret, Samſcrit, Shanſcrit, Sanſcroot & alia corrupta, falſa, erronea, & reiectanea eſſe.

De litteris, ſeu notis Samſcrdamicis ം & 8 confer Alphabetum Indoſtanum *pag*.43. & 45., Alphabet. Grandonico Malabaricum *pag*.24. 25.71., *Aſiatick reſearches pag*.20., item grammaticam Tamulicam P. Beſchi.

Vocabulum Samſkrda ſcribitur समस्क्रीत Samſcrit in idiomate & alph.Indoſtano ſeu Vanàrenſi, & Sanſcrit in Nagarico. Verum ex etymologia vocis കൃത *krda* iam conſtat in illis idiomatibus gentilitiis eam corruptam fuiſſe. Tum regula generalis linguae ſacrae eſt, ut conſonantes poſt ſe അ a अ a vocalem, non autem i ഇ vel इ i vocalem natura ſua congenitam, & ſubintellectam habeant. Ex quo arguendum eſt male ibi notam ि appoſitam fuiſſe. Adde quod omnes meridionales Indiae Brahmanes Samskrda legant, nempe Telugici, Carnatenſes, Maràſtici, Malabarici, Tamulici, Tanjaurenſes, ac cumprimis celeberrimi magiſtri & doctores univerſitatis Triciur in Malabaria, quae hodiedum florentiſſima eſt, & Regem Coccinenſem, ac Travancoren-

corensem patronum ac protectorem habet. In hac antiquarum Brahmanicarum superstitionum haud interruptus vigor, scholae, sectae, opiniones, scientiae astronomicae, legis & linguae studium non interruptum exsistit. Numquam ego ab his Brahmanibus Sanscrit, sed semper Samskrda pronuntiari audivi; nempe hoc etymologiae illi proprium & congenitum est.

II. Quid vero paucis de praestantia huius idiomatis, simul ac de eius difficultatibus, quibus obseptum est, dici potest? Omnia fere vocabula excogitabilia possidet, si ea duntaxat excipias, quae novissime artibus aliquibus, saeculis his ultimis inventis, data fuerant. Immensa pene & infinita adest nominum & verborum copia, ingens terminorum theologicorum, philosophicorum, naturalium, physicorum, grammaticalium, scientificorum farrago. Et hos iam ab antiquissimis temporibus possidet, quibus Europa vix logicae, physicae, metaphysicae, & theodotiae notiones habebat, ac hos terminos cognoscebat, utpote qui longe postea in scholas fuere invecti, a Graecis derivati, qui & ipsi eos ex Brahmanica schola sine dubio acceperant. Confer de his Thomam Raynal tom. 1. de commercio Indiae (1), Niebuhr *pag.* 43. (2), *Asiatick researches pag.* 422. ubi haec habentur: *The sanscrit language, whatever be its antiquity, is of a wonderful structure; more perfect than the Greek, more copious than the Latin, and more exquisitely refined than either; tum pag.* 425. *& alibi*. Existimant hi auctores, omnes Graecorum philosophorum opiniones, dogmata, & sectas ex Brahmanica schola profluxisse, aut saltem intimam cum ea affinitatem habere. Quod ad verborum & nominum copiam spectat, ea certe ingens est, &, ut diximus, pene infinita, quamvis haec nomina & verba abstractive a quacunque declinatione aut coniugatione, ac solum prout in radice sunt spectentur. Sic nomen Dei Shiva in Amarasinha 46. vocabulis exprimitur, totidem fere nomen Dei Brahma, 40. vocabulis Dei Vishnu, 28. aut pluribus nomen solis, avis in genere 20., domus 20., vocis in genere duodecim, hominis duodecim, & sic plus minusve de ceteris, ut in praedicto vocabulario Amarasinha

&

(1) Histoire philosophique du commerce de deux Indes *vol.* 1.

(2) Niebuhrs Reisebeshreibung Zweyter Band. *pag.* 43.

(2) *Asiatick researches. pag.* 422. 425.

& വ്യാകരണത്തിൽ Vyàgarana videri poteſt. Quo fit, ut hoc idioma comparatu difficile ſit, facile vero, ac ſummopere idoneum ad carmina & poemata componenda. Quare etiam fere omnes Brahmanum libri, ne ipſis quidem medicis & aſtronomicis exceptis, verſibus ſunt conſcripti, & rari omnino illi, quos proſa compoſitos reperire poſſis. Abundat praeterea idioma hoc elegantiſſimis adverbiis, particulis variis, interiectionibus, exclamationibus, poſtpoſitionibus, epithetis omnis generis, vocabulis 7, aut 8 ſignificationes habentibus, particulis copulativis, & certo ubique numero, ordine, ac energia, quae poematibus praeſertim epicis, quale eſt *ràmayenam*, & *yudhiſtiram*, maieſtatem, gratiam, verſibus elegantiam, metro ſingularem ſuavitatem, & neſcio quid nobile, ac auribus gratum ubique inſinuant, & linguam hanc etiam iis ultro commendant, qui illam nequaquam callent. En aliqua hic exempla.

പരമഭുവനേശ്വരിനരകുലശിവംകരിഭവതുതവ
വൃഷവിഗുണോരം
വദസിയദികിഞ്ചിദപിദന്തരുചികൌമുദിഹരതിയ
രതിമിരമതിഘോരം
പുണ്യശീലെപ്രസൂപുണ്യശീലെ

Parama bhuvanèshvari naragula shivangari bhavadu tava vrthusha vigunòram,
Vadaſi yadi kincida bidanda ruci gau mudiharati yaratimira madi ghòram.
Punya shílè prasù punya shílè.

Aliud carminis Samſcrdamico - Malabarici exemplum, quod പൎവ്വം *parvam* dicitur, tale dari poteſt.

ബാലകപ്രിയെദൈവമകുടമണിഗുണാ
ശാലിനിചാരുശീലെവത്സലാമറിയമെ
കന്യകെലൊകനാഥെദുഃഖിതജനശൊക
ഹനനിമമപീഡാഹാരിണിമഹാശുഭെ

Bàlaga priè deiva maguda mani gunà
Shàlinì ciàru shìlè vatfala Mariamè
Kanyaguè lòga nàthè dughida gena shòga
Hananì mama pìdhà hàrini mahà shubhè

Iuventutis tenerae amatrix, *divinae coronae lucidiſſimus unio*, *gratiarum rivus*, *amabiliſſima ac beatiſſima Virgo Maria*, *mundi domina*, *afflictorum conſolatrix*, *meae triſtitiae deſtructrix*, *feliciſſima Virgo*! In vita S. Thereſiae Virginis verſibus ſcripta.

Hic iam me tacente colligis, harmoniam in primas ſyllabas utriuſque verſus, & ſubinde etiam in ultimas cadere.

Aliud alterius carminis exemplum gentilicum.

ശുകതരുണിജനമണിയുമണിമകുടമാലികെ
ചൊല്ലെടൊചൊല്ലെടൊകൃഷ്ണലീലാമൃതം

Shuǵa taruni gena maniyum mani maguda màliguè
Cioledò cioledò Krshna lilàmrdam.

O iuvenis Pſittace, *tu corona hominum*, *& huius coronae ſuprema gemma*,
Dicito, *dicito Dei Kreshna ludos & actiones*!

Ita in bhishma parvam.

Haec Samſcrdamico Malabarica ſunt, nunc mere Samſcrdamica ſine ulla admixtione alieni idiomatis exempla proferamus.

ദേവ

അനന്തശാസ്ത്രംബഹുവെദിതവ്യം
അല്പശ്ചകാലൊബഹവശ്ചവിഘ്നാഃ
യത്സാരഭൂതംതദുപാസിതവ്യം
ഹംസൊയഥാക്ഷീരമംബുമിശ്രം

Ananda shàstrami bahu vèdi tavyam
Alpèsza kàle baha pashva vigghna
Yal sàra bhùdam tadu-pàsi tavyam
Hamso yatha kshìra mambu mishram.

Ea est scientiae infinitas, ut pauco annorum numero comparari nequeat, quare essentialia & meliora discernenda, & comparanda, ut cycnus aquae innatans, meliorem & potiorem aquam discernit & bibit.

സ്വാമ്യാമാത്യൊജനപദൊദുൎഗ്ഗകൊശൊബലംസുഹൃൽ
പരസ്പരൊപകാരീദംസപ്താംഗംരാജ്യമുച്യതെ

Svàmya madyó gena padò durgga koszò belam suhrl
Parasparobagàridam saptàngam ràdya mucidè.

Dominium, bonum consilium, extensio regionis, arcium seu municipiorum opulentia, & militaris fortitudo, verus amicus, reciproca cum finitimis regnis bona intelligentia, sunt septem vera regni sustentacula.

Ita in vyàgarnam. stropha 1. ad finem.

കൃതുസാനന്ദാനാംശിഷ്യാണാംകഥ്യെലാഭിസാനന്ദാനാം
ജ്ഞാനകഥാ യൊഗാനാം അവതൊരു ദൃതലെ വിഹാ
യൊഗാനാം

 Tatra

Tatra du sànandànam shishyànam mandalàni sànandànam
Atta mahà yogànàm avaderu bhùdalè vihà yogànam.

Tatra, *ibi*, àtta, *perfecti liberique coetus magnorum*, *ac venerabilium*, mahà yogànam, *caelicolarum* vihàyoganam, sànandànam, *gaudio & gratia affecti*, Sananda *nomine sancti*, *poenitentis viri ac magistri*, *discipulorum coetus in hanc terram descendit* ſanandànam shishyànam mandalàni bhudalè avadèru.

In epico poemate yudhishtira

സമിതിഃ തുഷ്ടവ ച സ ഗദാധരം ഗൽഗദേന തുഷ്ട
വചസാ

ജയ ജയ പങ്കജ നേത്ര പ്രസീദ വിധ്വസ്തഭക്തപങ്കജനെ
ത്ര

Samidi tushdàva cia ſa gadà dharam galgadèna tushda vaceſa
Geà geà Pangagia nètra praſida vidhvaſta bhakta pangagianè atra.

Gaudens & laetabundus ille coetus prae exſultatione fluentibus lacrimis voce interrupta & ſingultiente Deum Vishnu (nempe ſub forma Krshnen) *adoravit dicens*: *geà*, *geà*! *io io*! *adorare oculos habens nymphеae flori ſimiles*! *hic derelictorum devotorum coetui*, *congregationi peccatis obnoxiae*, *ſolamen eſto*, *gratiamque tuam illi tribue*.

In poemate epico yudhiſtira vigeam cap. ſexto, ſtropha 128.

Praeter haec & alia plura ad elegantiam idiomatis & verſuum Samſcrdamicorum demonſtrandam afferre poſſemus. Verum elegantia haec & maieſtas infinitis pene idiomatis difficultatibus, veluti roſae ſpinis acutis, ſunt obſeptae. Certe quidem praeter verborum copiam & difficilem eorum conſtructionem, ipſe ſcribendi & conſtruendi modus inſuperabiles difficultates faceſſit. Nulla puncta, nulla commata, nullae interpunctiones in contextu reperiuntur, quin etiam ultimae vocales alicuius vocis in vocalem primam ſequentis tranſeunt, eliduntur, mutan-

mutantur, & ex duabus tertia aliqua exſurgit. Subinde litterae, ut aiunt, completoriae, inter utramque vocem ponuntur, ut ita nec vocis principium, nec finem dignoſcere poſſis, cum omnia velut catenarum annuli inter ſe teneant, & non niſi a peritiſſimo aliquo invicem diſcerni & ſeparari poſſint. Profecto non male huius linguae difficultates, eiuſque ingentem copiam nominum Balgovinda Brahman apud auctorem Alphabeti Indoſtani *pag.* 105. confitebatur, & Krshna Brahman magiſter meus, quamvis centum diſcipulos Brahmanes numeraret, & docendi officium iam 15. annis exercuiſſet, novas ſe quotidie difficultates, novas verborum & nominum elegantias ſe reperire dicebat. Denique dum Kàshinàtha Brahman a D. Winkins interrogatus fuiſſet, quidnam de grammatica maiori Brahmanica ſentiret, reſpondiſſe fertur: eam eſſe ſilvam inexhauſtam ſine dubio & obſcuram. *vide pag.* 351. *Aſiatick reſearches*. Adde his ingentem copiam terminorum abſtractorum & metaphyſicorum, qualem numquam, aut certe numquam metaphyſica & theodotia ſive Aegyptiaca, ſive Graeca, ſive Romana, ſive denique ipſa noſtra ſcholaſtica theologia poſſedit, aut certe tarde in ſcholis ſuis adoptavit.

സൃഷ്ടി ſrſzti creatio, creatura, res creata.

സൃഷ്ടത്വം ſrshtatuam. actio creandi.

സൃക: vel സൃഷ്ട: ſrka, vel ſrshta, creator.

സത് ſal, exſiſtentia

സ്വയംഭൂത്വം ſuayambhutvam, aſſeitas.

സർവ്വവ്യാപ്തി ſarvavyàbti, immenſitas.

സർവ്വചാരുത്വം ſarvaciàrutvam. omnis perfectio.

അവ്യക്ത: avyakta res, ens ſimplex, indiviſibile.

അദ്വയ: advaya, nemini ſecundum.

സ്വത

സ്വതസ്സത്ത ſuada ſatta, per ſe exsiſtens.

അനാദ്യ anàdya, ſine principio, aeternum.

അപരിച്ഛേദ്യ abaricèdya, indefinibile.

ത്രിത്വം trituam, trinitas.

ഭൂത bhùda, elementum, prima materia.

അക്ഷയ akshaya, incorruptibilitas.

ലഘുത്വ leggutva, celeritas.

സാദൃശ്യ shàdrshya, ſpecies, imago, ſimilitudo.

അരൂപ arùba, ſine forma, immaterialitas, ſpiritualitas.

സൎവ്വകാരണ ſarvakàrana, cauſſa universſalis.

നാസ്തി nàſti, privatio, nihil, inexsiſtentia.

നാസ്തികത nàſtigada, atheiſmus.

പാഷണ്ഡ pàshànda, atheus. &c. &c.

Ex his ſane, & iis quae ſupra diximus luculenter conſtat, non ſolum idioma Samſcrdamicum ad quidquid tractandum praeſtantiſſimum eſſe, ſed etiam luce clarius evincitur ante Chriſtum natum, & ſaeculo iam Pythagorico inter Brahmanes ſtudii vigorem, ſcientiarum & artium culturam, opinionum pugnam, ſyſtematum varietatem, ſectarum philoſophicarum & religioſarum diverſitatem ac multiplicitatem, tribuum & artium diſtinctionem, gentis cultum, logicae & metaphyſicae acerrimum ſtudium, religionis denique & philoſophiae vim certiſſime obtinuiſſe (1). Ad quid enim haec farrago nominum, tot metaphyſici ter-

(1) Clemens Alexand. *lib.*1.*Strom.* ait Thales autem cum eſſet Phoenix genere, etiam cum Aegyptiorum prophetis congreſſus eſſe dicitur: ſicut etiam Pythagoras cum iis ipſis, per quos etiam fuit circumciſus, ut adyta ingrediens Aegyptiorum myſticam diſceret philoſophiam: & cum Chaldaeorum & magorum verſatus eſt praeſtantiſſimis. Plato autem non it inficias, ſe ea quae ſunt praeſtantiſſima in

termini, tam subtiles distinctiones, tam locuples linguae vocabularium in omnis generis sectiones distinctum, tam ordinata & regularum varietate ac correctissima syntaxi admirabiliter adumbrata grammatica, si ante, vel in ipsa sacri idiomatis nativitate, nullum erat studium, nullae scientiae, nullae artes, nulla sectarum & opinionum pugna, nulla religionis dogmata, nulla philosophiae placita, nullum linguae studium, nulla scientiarum & artium cultura? Certe haec omnia incomprehensibilia, vana, & sto-

in philosophia mercatum esse a barbaris, & fatetur venisse in Aegyptum . . . atque mihi quidem videntur (*nempe barbari*) cum sensissent magna, quae per sapientes conferebantur, beneficia, & eos coluisse, & publice esse philosophati, & Brachmanes universi, & Odrysae, & Gelae. Diogenes Laertius *in prooem. lib. de vitis philosophorum*. Philosophiae munus nonnulli dicunt coepisse a barbaris, fuisse enim apud Persas quidem Magos, apud Babylonios & Assyrios, Chaldaeos, & Gymnosophistas apud Indos. Clemens Alex. *lib.* 1. *Strom.* Alexander autem in libro de symbolis Pythagoricis refert Pythagoreum Gallos (*id est Aegyptios circumcisos*) & Brachmanes audiisse. Plinius *lib.* 6. *cap.* 17. Patefacta est India non modo Alexandri magni armis, regumque qui ei successere, circumvectis etiam in Hyrcanum mare, & Caspium Seleuco & Antiocho, praefectoque classis eorum Patroclo: verum & aliis auditoribus Graecis, qui cum Regibus Indicis morati sunt: sicut Megasthenes, & Dionysius a Philadelpho missus, ex ea caussa vires quoque gentium prodidere. Clemens Alexand. *lib.* 1. *Strom.* §. 132. *editionis Venetae*. Apertissime autem scriptor Megasthenes, qui vixit cum Seleuco Nicatore scribit in tertio rerum Indicarum: omnia quidem, quae de natura dicta sunt a veteribus, dicuntur etiam ab iis, qui extra Graeciam philosophantur, partim quidem apud Indos Brahmanes, partim vero in Syria ab iis qui vocantur Iudaei. Strabo *lib.* 15. *geogr.* Brachmanes istos philosophos ante urbem in luco degere, intra mediocrem ambitum quo cingantur fraugaliter vivere, super toris ac pellibus iacere, animalibus ac venere abstinere, seriis sermonibus intentos, & cum volentibus audire communicantes, plurimas eorum de morte disputationes esse. De multis vero cum Graecis sentire, ut quod mundus sit ortus & interiturus, & sphaericus, & quod administrator & conditor eius Deus universum eum pervadat. Universarum rerum primordia diversa esse, mundi autem aquam, & praeter quatuor elementa quintam quamdam naturam (*nempe aetherem*) esse, ex quibus caelum astraque constent. Terram in medio sitam universi, de semine, de anima aliisque similia eos dicere. Texere etiam fabulas quasdam, quemadmodum Plato de immortalitate animae, & de iudiciis quae apud inferos fiunt. Arrianus *de expedit. Alexandri M. lib.* 7. & *in Indicis*. Distinguuntur Indi omnes in sex potissimum genera hominum: quorum alii sophistae appellantur numero quidem reliquis inferiores, sed honore & gloria praestantissimi. Vaticinantur autem de temporibus anni &c. Porphyrius *de abstinentia lib.* 4. c. 7. Brachmanes omnes sunt unius generis, Samanaei ex omni Indorum gente collecti. Fructus, poma, lac, oryzam comedunt, aliud vero ex animatis degustare, vel tangere immunditiae extremae atque impietati non dissimile apud ipsos habetur. Confer etiam Palladium Gallatam *de gentibus Indiae*, & S. Ambrosium *de moribus Braahmanorum* tom. 5. ed. Rom.

& stolida forent, & aut nos, aut antiquos Brahmanes prorsus fatuos, & mentis inopes fuisse, supponerent. Aut enim hae scientiae apud ipsos revera exstiterunt, & hoc nos credamus necesse est, aut solis rerum terminis sine aliqua cognitione earum luserunt, & hoc incredibile est, atque hodiernae rerum experientiae contradicit, qua & sectarum, opinionum, librorum, fabularum, philosophiae, diversi religiosi cultus certa vestigia adhuc cernimus, immensam pene notionum & rerum copiam admiramur, atque in rerum & vocabulorum evolutionem ac explanationem non solum non attingimus, sed in iis plerumque perdimur & absorbemur. Quod scite mordacissimus, sed non ineruditus auctor disquisitionum philosophicarum in Aegyptios & Sinenses observavit (1). Ceterum linguam Samscrdamicam iam ante Christum natum in inscriptionibus monumentorum obtinuisse, ex iis quae auctores Asiaticarum disquisitionum *pag.* 123. 143. 279. alibique adferunt, iudicare potes. Ibi enim inscriptiones hac lingua exaratas sive in laminis cupreis, sive in columnis antiquis, sive in specubus sacris detectas, erutas, & in Anglicum idioma translatas exhibent, & quamvis illa quae in oppido Mongueer in lamina cuprea inventa fuit, non ad annum 23. ante Christum natum, sed ad 67. post principium aerae nostrae vulgaris probabilius sit referenda, ut Brahmanes aliqui *pag.* 143. sagaciter, & secundum id, quod mihi verius videtur, observarunt, ex ea tamen & aliis, ac praesertim ex illa quae *pag.* 279. adfertur, certissime deducitur, linguam Samscrdamicam ante Christum natum & generaliter viguisse, & eruditorum linguam fuisse, utpote qua in scientiis tradendis, & monumentis inscribendis usi fuerint. Id quod mirifice cum iis quae nos supra diximus, & infra dicemus, concordat. Ex iis etiam monumentis apparet, eam iam tunc pro varia regionum, & gentilitiorum alphabetorum ratione varie scriptam & pronuntiatam fuisse, cum monumenta illa diversa nec eosdem ubique characteres, nec uniformem nominum Samscrdamicorum scriptionem & pronuntiationem ubique exhibeant.

III. Quod

(1) Recherches philosophiques sur les Chinois; a Berlin chez Decker 1773. *vol.* 2. *pag.* 95.

III. Quod ad originem huius linguae attinet, ea omnino incerta est, & fabulosa. Si Brahmanicae fabulae fides praestanda esset, sane sequeretur eam cum ipso mundo incepisse, ac institutam fuisse. Fingunt itaque Brahmanes suprem um numen ഈശ്വരൻ *Ishvara* (quod Dominum significat) in ipsa creatione mundi imaginationis vi, virtute sua energetica, ac creationis perficiendae desiderio vehementer exarsisse, feminaeque potiundae ardore totum conflagrasse. Quo ardore incensus cum abriperetur, illico a tergo, sive ex latere ipsius ennata est mulier ശക്തി *Shakti* nomine, quod lingua Samscrdamica citra omne dubium potentiam, vim, virtutemque supremam significat. Hanc masculus Deus Ishvara sibi statim uxorem despondit. Primus itaque sermo, primum quod dominus hic & creator verbum protulit in creatione rerum, est Hum, & Deae Shakti responsum, Om. Generationum enim & productionum perficiendarum amore incensus, ac creationis opus aggrediens ad Shakti ait: ഉം *Hum*, id est interrogative *Visne*? cui Dea respondit: ഓം *Om* vel ആം *ám*; quod utrumque significat: *ita*, *omnino*, *volo*, *fiat*, *amen*. Ad quam iterum Ishvara dicit: ഉംനമശ്ശിവായഃ Hum nama Shivàyá, id est: Hum, *nonne adoratio Shivae*? (nempe Ishvarae, qui idem ac Shiva est:) quod idem dicere vult ac: Hum, anne? nonne? itane, adoretur Shiva? Visne ut adoretur Shiva? Cui Dea respondit: ഓം Om, *ita*, *omnino*, *fiat*, *volo*, *adoretur Shiva*. Unde exsurgit haec celeberrima liturgica oratio: *Hum*, *nama Shivàya*, *Om*, anne, nonne, itane, visne ut adoretur Shiva? omnino, ita, fiat, volo, adoretur. Haec precatiuncula detracta prima & ultima particula, nempe *Hum*, & *Om*, പഞ്ചാക്ഷരം *Panciàksharam* seu 5 litterarum oratio dicitur, & sectae Shiveniticae, id est, quae Ishvara, seu Deum Shiva colit, praecipua tessera, characteristica nota, prima, & sanctissima oratio est, in qua tota Indorum scientia, devotio, & religio consistit, uti etiam

illae duae particulae *Hum*, & *Om* omnibus Indis & Tibetanis ſunt ſacrae, quas ſemper in ore habent, & quae primum ac praecipuum religionis Indicae ac Tibetanae fundamentum, & gentilicae devotionis baſis ſunt (1).

Compoſita a Deo & Dea, hac prima oratione, Dea Shakti ad Ishvara dixit: ഹുംനാരായണായനമഃ *Hum*, *Nàràyana nama*. *Hum*, *nonne adoratio Narayanae*, *ſeu Vishnu Deo*? Cui maſculus Deus reſpondit, *Om*, ita, fiat, adoretur. Haec propoſitio ſeu oratio, teſſera praecipua eſt ſectae Vishnuviticae, ſeu illius, quae Deum Vishnu praecipuo cultu proſequitur, eamque ſemper in ore habet, ita ut in periculis, in morte, in infirmitatibus hoc ſemper pronuntiet & oret, neque mane de ſomno ſurgant, quin hanc precatiunculam ad Deum Vishnu dirigant. Ex quibus ſane certiſſime concluditur, hanc ſectae Vishnuviticae, eiuſque religionis cardinem eſſe, uti illa altera ſectae Shiveniticae eiuſque religionis baſis eſt. Ea etiam omnibus Indis ineſt ſtabilis, firma, & univerſalis opinio, duos hos cultus, nempe Shivae & Vishnu Dei in creatione mundi, in ipſo rerum principio a ſupremo Deo Ishuara & Dea Shakti inſtitutos fuiſſe, uti etiam particulas *Hum* & *Om* tunc certiſſime prolatas tenent, quibus duabus particulis ſeu voculis omnia creata, omnia producta fuiſſe perſuaſi ſunt.

Confectis itaque iam his duabus orationibus maſculus Deus, & eius uxor creationis opus proſequentes, per ulterius colloquium, quinquaginta alphabeti litteras, nempe radicales efformarunt, ex quibus conſurgit alphabetum Samſcrdamicum. Inde eſt, quod Indi, quin & Tibetani tantam habeant in has litteras devotionem, tantique aeſtiment, nempe perſuaſi ſunt, has a Deo prolatas, & in ipſa creatione mundi, ut & alias viſibiles res creatas, productas & compoſitas fuiſſe. Similis devotio eſt etiam Tibetanorum in orationem *Hum*, *Mani Peme*, *Om*, quae prima baſis eorum religionis & devotionis eſt, ut apud Indos, *Hum*, *nama Shivàya*. Hanc uti & litteras a Deo ſuo Cenreſi inſtitutas fuiſſe, & ipſi dicunt, & omnino perſuaſi ſunt. Quae omnia ſe-

rio

(1) Exſtat in Indiis liber qui tractat de ciákshara Mahátmam dictus. virtute harum ſacrarum litterarum, Pan-

rio memoriae mandanda, & attente consideranda sunt, quia omnium eorum, quae infra dicemus, basis & fundamentum sunt. Vide alphabetum Tibetanum *praef. pag.* VIII: *Litteras Tibetani uti prodigiosa quaedam munera e caelo demissa venerantur, Deoque Sapientiae* (probabilius Deo Cenresi creatori) *Gam-Iang, tamquam auctori & artifici principi referunt acceptas &c.* Orationem vero *Hum Mani Peme* a Deo Cenresi institutam fuisse traditur *pag.* 500. Vide etiam Bayerium inter acta *Ac. Petrop. tom.* III, & La Croze *tom.* I. Thes. epist. *pag.* 31.

P. Clemens a Iesu fabulosam hanc originem huius linguae eodem fere modo, sed negligentius describit *pag.* 8. in Alphabeto Grandonico. P. Ildephonsus in codice manuscripto, quem Eminentissimus D. Card. Antonellius mihi examinandum dederat, ex Pacunar viro gentili et celeberrimo Malabariae poeta eamdem hanc linguae originem refert (1). Quae omnia iterum iterumque notanda admonemus, ex eo quod fabula haec inter gentiles sit universalis, ubique & constans credita, antiquissima, ac ut postea videbimus non solum traditionem geneseos seu creationis mundi historiam obscuram contineat, sed etiam notissimi & antiquissimi cultus Dei Vishnu & Shivae iam plus quam a tribus mille annis in India exsistentis principium sit & fundamentum. Particulas etiam *Hum* & *Om*, eo quo diximus modo & sensu, explicandas esse, infra demonstrabimus, non autem esse idolum *O Manipa*, quod voluit Kircherus, nec *Manetem haeresiarcham*, quod voluit P. Augustinus Antonius Georgius, nec *magicam virtutem* significare, quod voluit P. Horatius Pinnabillensis, nec invocationem christianam *Kyrie eleison* continere, quod voluit la Croze, & Bayerius; neque *arbustum* aliquod significare, quod somniavit auctor disquisitionum philosophicarum, sed omnino ad textum Genesis referri: *dixit Deus*: ut fiat, & factum est, eumque corruptum, depravatum, ac fabulis contextum esse, infra invicte demonstrabimus.

(1) Similem confabulationem inter Deum creatorem & Lunam habitam fuisse in principio mundi credunt & docent recentes Iudaei in Talmud tractatu Cholin *cap.* 3. ex Rabbi Simeone filio Pazzai. Vide *pag.* 139. libri: *Riti e costumi degli Ebrei confutati dal Dottore Paolo Medici, seconda edizione, in Venezia* 1742. apud Bartholi. Ibi dialogus inter Deum creatorem & Lunam ipsius Rabbi Simeonis verbis describitur.

Quamvis vero origo linguae Samscrdamicae fabulosa sit, hoc nihil officit eius antiquitati, quin pro ea probat, qúia videmus fabulas veris historiis antiquiores esse. Non tamen desunt argumenta multa, quae evincunt, linguae huius usum in Indiis antiquissimum esse. Videatur in Plutarcho libro *de Iside* vox Mitra vel Mithra, quae ab antiquis Persis ad denotandum Solem, vel ut Q. Curtius *lib.*4. *cap.*13. scribit, ad sacrum ignem denotandum adhibita fuit. Videatur in eodem Curtio *lib.*8. *cap.*19. vox Meron, & Nysa (1). Inspiciatur etiam inscriptio in tabula marmorea Tauri Burghesiani, quae exstat in suburbanis aedibus Burghesiae domus ad montem Pincium sitis, & quam exhibet R. P. Eduardus a S. Xaverio insignis operum Lactantii editor *lib. sing. de mortibus persecutorum pag.*46., quae ita se habet:

NAMA
SEBESIO
DEO . SOLI . INVICTO . MITHRAE

Videa-

(1) Meros, mons Indiae, sub cuius radicibus est Nisa civitas constituta. *Ambrosii Calepini Bergomatis Lexicon ex optimis auctoribus collectum. Venetiis* 1535. Nysa non tam mons, quam civitas in India est, a Libero patre, ut refert Stra bo, condita, carminibus poetarum celebratissima, quae sita est sub radicibus montis quem Mero (*dicendum Meru*) incolae appellant. Propert.

Indica Nysaeis arma fugata choris.

Idem Lexicon Calepini sub voce Nysa. A Diodoro Nysa urbs Arabiae dicitur. Sed haec ibi frustra quaeritur, ut iam observavit de Paw in suis disquisitionibus philosophicis. At Nysa Indica ad montem Meru hodiedum exsistit, de qua vide mappam geographicam Rennelli Angli, & librum: *Asiatick researches tom.* 1. *pag.* 258. *Meros is Said by the greeks to have been a mountain of India, on wich their Dionysos was born, and Meru is also a mountain near the city of Naishada or Nysa colled by the grecian geographers Dionysopolis, and universally celebrated in the Sanscrit poems*. Eadem asserit Sam. Schmidt in dissert. gallice edita *de Aegyptiaca Colonia in Indias deducta*, quae dissertatio ab academia proemio donata fuit. Haec adeo certa sunt, ut etiam hodie australes Indi devotionis gratia montem Meru invisere soleant; ac proinde Deus Nysae seu Dionysus sive Bacchus Nysaeus bene ab hac Nysa Indica denominatur, & ibi eius origo statuenda est, ut etiam statuitur ab Indis. Quare non Q. Curtium, sed potius malam fidem suam perstringant illi, qui in hac re perstringunt Curtium. Deva *samscrdamice* Deus, Deiva divinus, unde graecum Dionysus sive Deus Nysae, vel Divinus Nysaeus, & Dionysopolis dei civitas Nysa, natalis urbs Dei Shiva, Siba Seba vel Sebasii seu Bachi Nysaei quem Graeci mentito nomine Iovis produxerunt ut bene observat Curtius lib.8. cap.19: *Inde Graeci mentiendi traxere licentiam Iovis semine Liberum patrem esse caelatum.*

Videatur Heraclides poeta *in* xII. *de Heraclea*, eum citante commentatore Aristophanis in comoedia cuius est titulus *aves*, ubi Dionysium seu Bacchum Indicum vocat *Sebasium* ἀπὸ τῦ σεβάζειν. Nempe *a bacchari.* (1), Cic. *lib.2. de leg.*, ubi ait: *Sebasius & quidam alii Dii, peregrini iudicati e civitate eiiciuntur*, & Plutarch. *lib. de vita Alexandri M.* ubi Calani Brahmanis nomen a Graecis corruptum fuisse asserit. Denique ut missos faciam antiquos, videatur in Niebuhr *tom.2.* vox Radya, & Nakshi Rushtram, quas ambas ipse ex ruinis Persepolitanis exscripsit. At si ego quidem has voces omnes Indicas & Samscrdamicas esse ostendero, ex hoc solo argumento, ut nunc de aliis taceam, mihi fides debebitur, linguam Samscrdamicam non solum in Indiis pervetustam esse, sed vocabula eius in Graeciam et Latium pervasisse. Atque ut a vocabulo *Mitra* incipiamus, ut hoc Indicae et Samscrdamicae originis esse ostendamus, illi, qui erudiri volunt, mecum vocabularium Brahmanicum Amarasinha dictum, de cuius antiquitate et authenticitate nullum dubium subesse potest, aperiant, et *cap. primo Sorgga varggam* nomen Mitra infallibiliter Solem significare videbunt. En ipsa nomina Solis: *Sùra*, *Sùrya*, *Aryama*, *Bhàskara*, *Tarani*, *Mitra*, *Grehabadi*, *Bhànu*, *Mahira*, etc. inde dici solet Mitra prabhà, splendor Solis. Sic dicitur in libro Sambhavam *seu genesi rerum.* Mitrende ra^e^shmi polum

(1) Sebaziorum utique mysteriorum, iis, qui sacris initiantur, symbolum est Deus sinum pervadens: Deus autem iste draco est. Clemens Alexand. *Cohort. ad gent.* §.5.

Antiquitas canit, dicens: *Taurus draconem genuit & taurum draco.* Ipsa novissima sacra & ritus initiationis ipsius, quibus Sebadiis nomen est, testimonio esse poterunt veritati, in quibus nempe aureus coluber in sinum dimittitur consecratis. *Arnob. lib.5.*

Sebasium colentes Iovem, anguem per sinum ducunt. *Firmicus cap.2. de errore prof. relig.*

Deinde ...... quomodo per vim etiam in forma draconis, cum filia Proserpina concubuerit (Iupiter), ex qua filius ei Dionysius natus est ..., ait Euseb. *de praep. evang. lib.2. pag.71. edit. Oxon.*

De Shiva seu Sebasio, de serpente hoc, & de Bhadracàli seu Proserpina ista, denique de nativitate Shri Ramae, seu Bacchi aut Dionysii Indici toto agitur libro Indico *Ràmayánam* dicto, & ex eo, atque ex Pacunar poeta gentili Indico R. P. Ildephonsus *in Cod. manuscript. inter Codices bibliothecae S. Congreg. de Prop. Fide*, aliique. Unde Shiva vel Sebasius exhibetur apud Indos serpentibus amictus, vel serpentem manu tenens, quod vide in Niebuhr *tom.2.* Idem Shiva seu Sebasius tauro vehitur. Quid igitur reiecto originali libro Ràmayenam, obscuris Graecorum de Sebasio fabulis credam, & hoc numen Graecum, Aegyptium, Persicum, aut Romanum esse existimem? Certe nisi originem huius numinis & illius mysteriorum clarius & certius Indis Graeci exhibeant, ab Indis illud accepisse, semper credam.

lum cellàde vanam pukán, *ne Solis radii ipsum molestarent*, *silvam subintravit*. Mitra significat etiam amicum, de quo vide lexicon Samscrdamicum R. P. Iohannis Ernesti Hanxlesten linguae Samscrdamicae peritissimi viri sub voce *Mitra*, item dictionarium Excellentissimi D. Pimentelii Archiepiscopi Cranganorensis, et lexicon P. Biscoping. Ratio est ducta a paritate, quia ut Sol lucet, urit, calefacit, et fovet, ita amici munia sunt lucere, urere, calefacere, et fovere. Mitra vero scribendum est sine additione litterae *h*, quam a Graecis additam fuisse credo, ut corrupta etiam fuere ab iisdem alia Indica vocabula, quod Plutarchus loco supra citato fatetur. Male ergo erroris insimulatur Thomas Hyde, quod Mitra amicum significare dixerit, et peius faciunt illi, qui hoc nomen non nisi Aegyptium esse posse, dicere sunt ausi, quos vide in Alphab. Tibet. *pag.* 79. 84. *& sequentibus*. Iam nunc si Shiva tertius Deus Trinitatis Indicae ignem significat et Solem, ut ex epithetis, quae eidem in Amarasinha tribuuntur, certissime colligitur, atque si hoc ipsum nomen Shiva nostris etiam temporibus a diversis Europaeis corruptum et male scriptum fuit, ita ut aliqui more linguae Gallicae proprio Chiva, alii Siba, alii Shiv, alii Seba, et aliqui Angli Shiw, vario denique modo, quod iam Sonnerat *tom.* 1. *art. Chiva* observavit, illud scriberent; quid ni et antiqui Shiva, Seba, Siba, Sebe, et Latino more Sebesius, Sebasius vel Sebazius scribere potuerunt? Nomen seu vocabulum *Nama* Indicum et Samscrdamicum esse, quis est modo, qui nesciat (1)? En exempla: Shri Gaᵉnavadiè Namá. Genesae Deo adoratio; quae prima est invocatio seu adoratio in capite libri Bhágavadam. Namá Guru. Magistro adoratio. Shiváya namá. Shivae Deo adoratio. Nama Pida, patri adoratio. Nárayena nama, Deo Vishnu adoratio. Deva deváya namo namá, Deo Deorum adoratio. Quas formulas vide in capite fere omnium librorum Indicorum, in Alphabeto Malabarico Grandonico *pag.* 20., et in dictionariis supra citatis. Est ergo sensus inscriptionis Burghesianae supra allatae: Nama Sebesio: adoratio Sebesio, seu Shivae Deo Soli et vere invicto Mitrae. Multa sunt, quae hunc sensum evidenter evincunt; nam *primo* numen illud dicitur fuisse pere-

(1) Vocabulum Nama sub eadem significatione adhibetur a Tibetanis, quod vide in alphab. Tibet.

peregrinum a Cicerone loco sopracitato; proinde si numen Sebesius dictum, peregrinum erat, quid ni & inscriptio & vocabulum *Nama* sit peregrinum? *Secundo* Shivae Indici Dei vectura & symbolum est taurus vel bos, quod eius statuas & icones inspicientibus patebit. *Tertio* Shiva Indicus nempe ut destructor, etiam Bacchus est, quod nos alibi demonstrabimus. Iam vero Diodorus *lib.4. historiae fabul.* de Dionysiis tractans haec habet: *Traditur quoque alter prior aetate fuisse Dionysius quem aiunt ex Iove natum a nonnullisque appellatum Sebasim.* Quod admirabilius est, taurus Dionysiacus apud Graecos vocatur Κάλον Kálon, & bos vel taurus Shivae Indici Dei dicitur Kála, bos nempe vel taurus. Unde ait Gentianus Hervetus commentario in Clementis Alexandrini Protrepticon edit. Venetae pag.9: *Ex ea natum Sebasim seu Sebazium aut Zagraeum, qui idem est quod Dionysius.* Et infra: *Bubulcus ergo taurum significabat, ferula Dionysium. In Graeco autem contextu est* Κάλον &c. Positis ergo his omnibus indiciis, quid aliud est inscriptio illa Nama Sebesio, nisi adoratio Sebesio, id est Shivae Deo Indico, Seb, Seba, Siba, Sib, &c. hodiedum a multis corrupte dicto? Aliam fortassis dant huic inscriptioni interpretationem Maffeius & Philippus a Ture, qui singulari dissertatione hoc prosecuti sunt, ut idem loco citato notat R.P. Eduardus, & *in Alph. Tibet.* doctissimus P. Giorgius. Verum Persicum, aut Latinum numen ipsos effinxisse censendum est, quia Indicas inscriptiones ipsi numquam viderant. Unde etiam vocabulum Nama esse putaverunt Lunam, quo absurdius nihil dici potest. Meron, & Nysa, id est, montis Meru, & civitatis Nysae Indicae vocabula a Graecis corrupta, hodiedum in Indiis exsistentem montem Meru, & civitatem Naysada vel Nysadaburam esse, probant Calcuttenses Angli in disquisitionibus Asiaticis *tom.1.pag.*258., & quamvis ipsi non probarent, vocabularium Brahmanicum Amarasinha *cap.* Sorga varggam inspicere sufficeret. Nam ibi Meru, mons Meru habitatio Dei Shiva seu Dionysii scribitur, & ex mappa geographica *Renelli* facile constabit, Nysam seu Graecorum Dionysopolim eamdem esse cum Naysada, Naishada vel Naysada buram, quod ad litteram urbem Nysa sonat, *buram* enim vel *buri* in lingua Samscrdamica civitas est. Quod vero ad Rádyab, Nakshi Rush-

Rushtam, & alia, quae a Niebuhr afferuntur, attinet, Rádya absque dubio Indicum nomen est, quod regem significat; sic Rádja putra filius Regis; Vettata Rádja, Rex Tannor. &c. Rushtam corruptum esse puto, & scribendum Ráshtram, nempe regnum quod centum oppida habet. Ita enim huius vocabuli significatio affertur in vocabulario Amarasinha, & in dictionario P.Hanxleden. Ex quibus omnibus sane bene colligitur, linguae Samscrdamicae usum vetustissimum esse, & vocabula eius etiam longinquas gentes & regna pervasisse. Verum quidquid sit de his, statuae certe illae Deorum, Dearumque Indicarum, quarum meminit ex Bardesane Porphyrius *lib. de Styge*, Freyer *Account of east India and Persia pag.*135., Thevenot *voyages des Indes pag.*221., Niebuhr *tom.*2. *pag.*42. *&* 43. & in descriptione templi insulae Elephantae, & Chambers in *Asiatick researches pag* 145. *& seq.*, non nisi hac lingua Samscrdamica, & per vocabularium Samscrdamicum Amarasinha explicari, & describi possunt; & quidquid aliis etiam Indicis linguis nationalibus attingitur, pervertitur, corrumpitur, intricatur. Quod sane non fieret, si lingua Samscrdamica antiquissima et statuis illis coaeva, aut illis anterior non esset. Quid quod? inscriptiones antiquae, quas in cupreis laminis repertas exhibent Calcultenses Angli, omnes sunt hoc Samscrdamico sacro idiomatae scriptae, quod inspicientibus manifeste patebit. Libri denique Brahmanici liturgici et vetustissimi hoc uno idiomate sunt conscripti. Adde his insuperabilem illam pertinaciam Brahmanum pro conservatione huius linguae, et religionis veteris, quam ne amittant, amittunt potius vitam, ut ego in ultima persecutione annis 1787.1788. et 1789. a Tipu Sultan Bader contraBrahmanes excitata aperte vidi.Quae sane omnia suadent linguam hanc antiquissimam esse, et a Brahmanibus maximi haberi. Quis enim adeo stultus sit pro eo mori, & iacturam vitae, bonorum, prolis, et dilectarum coniugum facere, quod non amet, aut cuius possessio cordi non sit?

V. His itaque breviter pro antiquitate huius linguae positis, iam ad eius maternitatem et extensionem transeamus: Theophil. Sigefrid. Bayer. *tom.*1. *Thesaur. epistol. La Croz pag.*18. quem citat R.P. Giorgius praef. in Alphab. Tibet. *pag.*VI. de Tibetanis litteris

scri-

ſcribens ait : *Tangutica elementa a Brahmanibus eſſe accepta eodem tempore, quo ſuperſtitio Indorum ſeptentrionem Scythaſque pervaſit.* La Croze *epiſt.*42. ad Iohannem Chamberlaynum in eamdem pergit ſententiam : *Vetuſtiſſimae Brachmanum litterae vix aliunde, quam a Perſis, aut ab Aſsyriis repeti poſſunt. Ceterorum vero Indorum litterae ab iis derivantur, quas Hanſcrit* (voluit dicere Sanſcrit) *appellant, quibus Brahmanes utuntur, quod & ceteras Indorum gentes ſuperſtitiones ſuas ab iis hauſiſſe appareat, Xacamque, qui vanis religionibus orientales plagas obligavit, inter Brachmanes educatum, multa confirment.* Nolumus hic contra La Crozium litem movere, an nempe Perſae a Brahmanibus aut hi a Perſis vetuſtas ſuas litteras acceperint. Mihi illud primum probabilius eſſe videtur, neque ad hoc aſſerendum ſolidae rationes deſunt. Deinde La Crozius ſaltem notare debuerat quaſnam litteras Brahmanes a Perſis acceperint. Ego enim litteras & linguam in Aſia vetuſtiorem Samſcrdamicâ dari non facile ſvadeor. Certe liturgicas litteras & liturgicam Brahmano-Samſcrdamicam linguam apud Tibetanos antiquitus obtinuiſſe ſtatim probabo, nemo autem nunc negat Tibetanam gentem antiquiſſimam eſſe. En quid habeat R. P. Giorgius in Alph. Tibet. *pag.*291: *In Indias teſte S. Epiphanio navigavit Scythianus. Indorum errorem, quem vocat S. Ephrem de duobus principiis, a Brahmanibus didicit: ex India demum* IV. *libros, ut eſt apud Archelaum, aſportavit ... erant iſti Brahmanica lingua conſcripti, erant & illi, ſi Aſſemanium de hac re diſſerentem audiamus*; & ſupra: *In Indoſtan tenet Samtapoutra annos fere quatuor. Audit ibi Brachmanem Lecin* (ſcribendum eſt Lekshen) *eoque tradente apprehendit alphabetum tercentum ſexaginta quatuor litteris conſtans; his mercibus dives Tibetum regreditur, ſed cum alphabetum numeroſum nimis, & intricatum, & arduum videretur, rogavit Rex, ut aliud novum captu facilius conderet, illudque modernum compoſuit.* Nequaquam heic mihi eſt animus de epocha qua Samtapoutra inter Tibetanos apparuit diſputare. Putra, aut Gallico modo ſcriptum poutra, in lingua Samſcrdamica filium ſignificat; ita ut ſamta putra, *filium Samta* dicere velit. Quod Indicum nomen, & inſtitutorem illum Tibetanae gentis Indicum fuiſſe probat, adeoque Scythiano alienigenae minime convenit, nec proinde ad primum aerae vulga-

ris saeculum tuto refertur. Ast quidquid de hoc sit, nos alia dissertatione Deo favente demonstrabimus, Tibetanam religionem, ac proinde etiam linguam liturgicam, iam anno 1400. ante Christum natum Indicam, Brahmanicam, Samscrdamicam fuisse, ac proinde linguam hanc, de qua agimus, non solis Indiae limitibus contineri. Et certe ut nunc de conformitate dogmatum taceam, Tibetanae liturgicae orationes & invocationes Samscrdamicae sunt. En aliquas. Videatur in primis in Alphabeto Tibet. *pag.* 501. epistola supremi Lamae ad P. Horatium Pinnabillensem scripta. ༄༅། །ན་མོ་ཀུ་རུ། ༔ Namo Kuru, adoro magistrum. Haec adorationis formula est, quae tum a Tibetanis, tum a Brahmanibus cuique scripturae praeponi solet. Hanc Brahmanes ita scribunt: നമോഗുരുഃ vel നമഃഗുരുഃ namo Guru, vel nama Guru. Id est adoretur Ganesa vel Gaᵉnavadi Deus sapientiae & scientiae, non autem Sciaka, ut voluit ibidem R. P. Georgius. Heic iam vides, loco *g* a Tibetanis *k* poni, quae corruptio est linguae Samscrdamicae, hodiedum in Brahmanicis libris in toto suo vigore exsistentis. *Pag.* 513. Tibetanus Rabgiam-bá Nga-vang ita scribit: ༄༅། །ཨོཾ་མ་ཎི་པདྨེ་ཧཱུྃ། ། Hom Mani Peme hum. Et postea: །ཨོཾ་ཤཀྟི་ཤུདྡྷཾ། Om-Xa-thi Si-than. Hae duae adorationis formulae manifeste ex his Samscrdamicis corruptae afferuntur: ഹും മണിപത്മേ ഹും *Hum, Mani Padme, hum*. ഓം ശക്തി ശുദ്ധം *Om, Shakti Shudham*. Nempe *Hum*, nonne Mani linguam Padme in Nymphaea? *Hum* nonne? In hac prima orationis formula loco ultimi *hum*, *om* poni debuit, atque tunc vere sensus ille prodit, qui reliquis verbis debetur. Sic Hum Mani Padme, om. Nonne Lingam in Nymphaea? Om, omnino, ita, amen. Huius propositionis sensum hunc, nec alium esse, nos infra demonstrabimus. Secunda vero adorationis

nis formula supra allata, est: Om! Shakti Shudham. Om! id est imperative optative, fiat, omnino sit, amen, fiat. Shakti Deà nempe Shivae Dei uxor Párvadì vel Bhavàni Shudham, sanctà sit! seu Shakti Dea sancta sit, adoretur, amen. Ex his & aliis oratiunculis Tibetanis, quas infra clarius exponemus, liquet idioma Samscrdamicum saltem quoad res liturgicas, in Tibeto semper obtinuisse, & hodiedum obtinere. Et quidni obtineret, quando Alphabetum Brahmanicum tercentum sexaginta quatuor litterarum in Tibetum asportatum fuit? Quod quidem Alphabetum quamvis a populo adoptatum non fuerit, evidenter tamen constat ex his oratiunculis liturgicam Samscrdamicam linguam, vel sub ipso illo moderno Alphabeto Tibetano in Tibeto permansisse. Ceterum maternitas & extensio linguae Samscrdamicae manifestior fiet, si in uno Indico vocabulo exemplum, & quidem relative ad Indicas nationes afferamus. Sit itaque

EXEMPLUM

1 ഗണപതി Gaenavadi, dominus, praeses coetuum, congregationum.
2 ഗണെശഃ Ganésha, vel ganésa, dominus coetuum.
3 വിനായകഃ Vináyaga, magnus Dominus.
4 വിഘ്നരാജഃ Vighna rágia, rex impedimentorum.
5 ദ്വൈമാതുരഃ Dvaymádura, duas matres habens.
6 ഏകദന്തം Egadandam, unum dentem habens.
7 ഹേരംബഃ Héramba, vastum corpus habens.
8 ലംബോദരം Lambódaram, magnum ventrem habens.
9 ഗജാനനഃ Gaegiánana, vultum elephantis habens.

Haec omnia unius Dei Ganésha nomina sunt, quae ipsi in vocabulario Brahmanico adscribuntur. *Primo* vocabulo utuntur

 Mala-

Malabarenses; *secundo* Indostani, Nagarici seu Nepalenses, Telugici, Marásthici; *tertio* Tamulici, Mayssurenses, Madurenses, Tanjaurenses, finitimi Malabarenses: vocabulum ubique diversum idem tamen ubique subiectum significat, *quarto*, *quinto*, *sexto*, *septimo*, *octavo*, *nono* promiscue eruditi utuntur in poematicis scripturis, & haec vocabula raro a populo usurpantur. Ita in omnibus aliis nominibus propriis, & appellativis usufieri solet. ഗണവാദി Gaenavadi apud Indos magnum, ubique cognitum, ubique adoratum est numen. Hoc alii vulgari sermone Polleyar appellant. Deus est scientiarum, sapientiae, consilii, fati, matrimonii, numerorum, seu computi, & rationum, praeses cuiusvis honestae, & negotia pertractantis congregationis. Fati, maleficii, malae sortis, iniquae fortunae impedimenta ponit, & si adsunt mala, ea tollit, bonum promovet, et malos genios expellit. Mus enim sive glis, cui numen hoc insidet, Titan, daemon, seu malus genius est, in murem transformatus, quem hic sapientissimus Deus devicit, coercuit, & sibi subiecit. Caput elephantinum sapientiam & prudentiam; proboscis vires, fortitudinemque ad tollenda mala denotat. Nomen huius Dei ab Indostanis characteribus Vanárensibus गणेश Ganésa vel Ganésha scribitur. ഗണ Gana coetum, numerum, computum, seu unius rei aggregatum significat, വാദി Vadi, vel Badi dominum. Quod etiam significat ഈശഃ isha, vel isa. Ex his ergo vocabulis hoc nomen componitur; unde ഗണവാദി dominus coetuum, seu congregationis hominum, qui de negotio aliquo deliberant. ഗണേശഃ Ganésha, elisa ultima *a* vocali nominis Gana, & mutata secundum regulas grammaticae vocali i seu I, sequentis nominis isha, fit Ganésha; quod itidem dominum coetus denotat. Sic സൎവ്വ sarva, ഈശഃ isha iungendo, facta elisione & mutatione vocalium ultimae primi vocabuli, & pri-

& primae ultimi vocabuli, fit സൎവ്വേശഃ Sarvésha, univerſi Dominus. Ex hac etymologica huius vocabuli analyſi iuxta regulas grammaticae facta, iam recte argues, nomen Gunnis, quod Niebuhr *tom.2. pag.32.* ad hunc Deum deſignandum affert, veram corruptionem eſſe ab infima baiulorum, & piſcatorum tribu, ab idiotis & linguae ſacrae imperitis hominibus factam. Talia vocabula corrupta infinita adfert Sonnerat, Anquetil du Perron, & alii multi, qui ſine cognitione linguarum Indicarum in Indiis ſunt verſati, & corruptas ſuas merces poſtea plenis manibus Europaeis vendiderunt.

Ex his colliges ſecundo, cur omnes Indi eruditi, & omnes gentiles amanuenſes in principio ſuarum ſcripturarum hoc numen ſemper, tamquam in ipſo aditu & limine ſui operis ſalutent, invocent, & adorent. ശ്രീഗണപതയെനമഃ Shri Ganavadaye namá, adoratio beato Ganavadi Deo. Et Indoſtani, ſeu Indi Septentrionales: Hum Namà Shiddam, adoratio ſancto, id eſt beato Ganéſa Deo. Colliges tertio: ſignum [illegible]. [illegible], vel [illegible]. [illegible], vel [illegible], ideo omnibus Indicis ſcripturis praeponi, quia proboſcidem elephantis, ſeu Deum Ganéſa ſignificat, & eum repraeſentat. Signum ergo illud, ſignum adorationis, & ſcribae in hunc Deum demonſtrandae venerationis indicium eſt, quod gentiles apponunt in capite cuiusvis ſcripturae, ut opitulante Deo conſilii Ganésha, recta ſapientiae & prudentiae regula in ſcribendo obſervetur, & mali genii, malae tentationes ac mala conſilia a ſcripturis abſint. Cuius itaque ſtomachum non moveant haec ſigna a Miſſionariis quoque adhibita, dum ea paſſim, in alphabeto Indoſtano, & Tibetano depicta, & deſcripta videt? Denique colliges quarto, verum eſſe hoc, quod dicimus; linguam nempe Samſcrdamicam omnibus Indiae populis ſacram eſſe, & in ſuo cultu religioſo ubique, & ab omnibus adhiberi. En ad huius rei confirmationem plura exempla:

VO-

Samſcrdamicum maternum	Indoſtanum	Malabaricum	Tamulicum
ദണ്ഡം danda	dand	dandam	da^c^ndam
baculus			
കന്യ kanya	kanya	kaní kanya	kaní
virgo.		kanyaga	kumari
കാരണം kárena	kár	káranam	karenam.
cauſſa.			
ഇവം iva	iw	ivam	ivam
ſimilis &c.			
തപസ്സ tabaſſa	tapesja	tabaſſam	tavaſſam
contemplatio			
ശുദ്ധം ſciudha	ſcidd	shudham	ſciuddam
ſanctus purus			
വെദം véda	béd	védam	védam
lex			
വൈരി vairi	beeri	vairi	bairi
inimicus			
ബ്രാഹ്മണം Bráhmana	Brammhan	Bráhmanen	Biràmanen
ശാസ്ത്രം sháſtra	sciáſtr	sháſtram	tciáſtram
ſcientia			
സർപ്പം ſarpa	ſarp	ſarpam	tarpam
ſerpens			
സ്ത്രീ ſtrí	iſtri	ſtrí	ſtrí
mulier			

ന്യായം

സ്തനഃ ſtana mamilla	aſtan	ſtanam	tanam
അർത്ഥഃ artha explicatio	arth	artham	arttam
ധർമ്മ dharma virtus bonum opus.	darm	dharmam	darmam

Ita argumentare de reliquis vocabulis non ſolum Indoſtanis, Malabaricis, Tamulicis, ſed etiam de Talenganicis, Maráſticis, Bengalinis, Canarinis &c., quae omnia inter ſe conveniunt adeo, ut ille, qui bene ſacram & litteralem Samſcrdamicam linguam callet, facile omnia alia gentilitia idiomata intelligat. Omnia enim ab illa deſcendunt, ut facile quis perſuaderi poterit, qui grammaticas & vocabularia harum linguarum nationalium inſpexerit, inter ſe contulerit, aut plures Indicas nationes linguae ſacrae peritus loquentes audierit. Ex quo ſane infertur, quemadmodum lingua Latina Italicae, Gallicae, H.ſpanicae, Luſitanicae, ita Samſcrdamicam reliquarum nationalium Indicarum linguarum matrem, & fontem eſſe. Perſicam modernam, Arabicam, Tibetanam vulgarem aliaſque excipias, quae aliunde in Indias illatae ſunt, & adventitiae ſunt, neque aliquam cum Samſcrdamica connexionem habent. Non loquor autem de infima ac ultima abiectiſſima plebea harum gentium lingua, quam v. g. ut in Italia peculiarem & vernaculam Genuenſem, Venetam, Bononienſem, Mediolanenſem conſideres, ſed de lingua paullo cultiori, & quae ab eruditis in ſcribendis litteris, ac a gravioribus viris in pertractandis negotiis adhiberi ſolet, & gentilitia alicuius loci, & populi lingua dicitur. Alia enim plebea & infima baiulorum ac piſcatorum lingua, quae ubique corruptiſſima eſſe ſolet, cuius originem & derivationem quaerere, parum noſtra intereſt, neque huius eſt noſtrae diſſertationis ſcopus. Malabarenſes reiecto manco illo linguae Maleyáimicae vulgaris alphabeto, quod 23. litteris conſtat, nunc iam univerſim alphabeto Granthamico ſeu Samſcrdamico utuntur, ac proinde omnia vocabula bene, & abſque corruptione plerique ſcribunt. Tamulici alphabetum ſuum mancum

cum esse videntes, nec rite vocabula Samscrdamica absque corruptione exprimi posse intelligentes, ad defectum illum quoquo modo tollendum, octo Granthamicas litteras in suum alphabetum gentilitium populare inseruerunt, & hae sunt: ska, sta, stra, sna, sva, sma, ksha, & sha vel sza lene, quas vide in *Grammatica Damulica R. P. Beschi Tramgambariae typis Missionis Danicae impressa pag.30. §.VI. de litteris Grandonicis*. Alphabetum Tamulicum etiam adfert Bartholomaeus Ziegenbalg, Sonnerat *tom.1. cap. de linguis Indicis*, Encyclopaedistae *tab.20. editionis Liburnicae*, & plura illius exemplaria manuscripta asservantur in bibliotheca regia Parisiensi, ac bibliotheca S. Congregat. de Propaganda Fide, in qua etiam exstat *num.10.* Alphabetum Talenganicum, quod nos infra adferemus. Haec itaque de maternitate linguae Samscrdamicae dicta sunto, quae tamen clariora fient infra, ubi vocabula plura liturgica omnibus Indicis nationibus communia explicaturi sumus. Nunc itaque ad explicanda signa, puncta, voces, & formulas, quae scripturis Indicis praeponi solent, transeamus; ad quod intelligendum necessario aliqua sunt praenotanda, ex quibus deinde certae illationes fieri possint.

Primo itaque notandum est, aliquos veteres philosophos ignem, alios terram, alios aquam, alios haec tria elementa simul omnium rerum principia statuisse. *Thales*, ait Plutarchus (1) *principium rerum esse dixit aquam. Videtur etiam princeps philosophiae hic fuisse, & ab eo secta Ionica nomen duxit... Anaximenes principium rerum pronunciavit esse aerem, ex quo omnia nascantur, suoque in eum redeant interitu. Ita inquit, anima nostra aer est, quae nos temperat: totumque mundum spiritus, & aer continent ... Pythagoras rerum principia censuit esse numeros, eorumque inter se sive proportiones, sive concinnitates, & ex utrisque composita elementa, quae geometrica dicuntur ... Heraclitus & Hippasus Metapontinus ignem omnium esse rerum principium perhibuerunt. Omnia enim dicuntur ex igne nasci, & in ignem resolvi; porro mundum & omnia corpora igni consumptum iri in conflagratione universi, ita ignem principium esse, ex quo exsistant omnia, & finem, in quem omnia recidant... Empedocles quatuor dicit elementa, ignem, aerem, aquam terram*

(1) De placit. philosoph. *lib.1. cap.3. edit. Parisiis apud Gabr. Buon.* 1572.

terram. Duo autem principia, amicitiam, & discordiam, quorum hoc uniat res, alterum discernat. Sic autem ait: radices primum rerum tibi quatuor edam, Iupiter aethereus, Iuno vitalis, ad hos Dis, & Nestis lacrimis humanos quae rigat alveos. De Heracliti sententia confer Aristotel., Laertium, Sex. Empir., Ciceron. *lib.* II. *de finib. cap.* V., de Thalete confer Laertium, Stobaeum in *Ecl. phys.* Ante Thaletem opinionem de aqua secuti fuere Homerus *Iliad.* 14. *v.* 245., & Hesiodus scholiasti suo aquam rerum principium posuisse visus est, unde ait: Quam opinionem Thales Milesius postea usurpavit, ac Pindarus etiam quum ait: *Olymp. od.* 1. *praestantissimam rerum esse aquam*. Hanc opinionem de elementis veteres habuisse Brahmanes, auctor est Strabo, qui ex Megasthene, qui Brahmanes sub Ptolem. Philadel. anno circiter 250. ante C. n. in ipsa vera India inviserat, *lib.* 15. *geogr.* haec affert: *De multis vero cum Graecis sentire* (nempe Brahmanes) *ut quod mundus sit ortus, & interiturus, & sphaericus, & quod administrator & conditor eius Deus universum eum pervadat. Universarum rerum primordia diversa esse, mundi autem aquam, & praeter quatuor elementa quintam quamdam naturam esse* (nempe aetherem) *ex qua caelum astraque constent, de semine, de anima, aliisque similia eos dicere; texere etiam fabulas quasdam, quemadmodum Plato de immortalitate animae, & de iudiciis, quae apud inferos fiunt*. Porro ulterius hoc notandum, quod ex veterum sententia etiam adfert Lactantius (1): *Heraclitus ex igne nata esse omnia dixit: Thales ex aqua. Substantia ignis calor est: aquae humor; alterum quasi masculinum est, alterum quasi femininum: alterum activum, alterum patibile, ideoque a veteribus institutum est, ut sacramento ignis, & aquae nuptiarum foedera sanciantur, quod fetus animalium calore & humore corporentur, atque animentur ad vitam*. Solem, lunam, plantas, & haec ipsa elementa terram, aquam, ignem, aerem ab antiquis culta & sub variis nominibus adorata fuisse, idem tradit Lactantius toto libro divinarum institutionum. Idem docet S. Scriptura in pluribus locis, ubi manifeste ait, *militiam caeli*, id est solem, lunam, & astra, ac elementa, non solum a gentilibus, sed etiam ab

 ipsis

(2) De origine erroris *seg.* 18. 19. 20. 21. Romae 1756. apud Angelum Rotilium. Confer etiam Clement. Alexand. lib. cohortat. ad gentes.

ipsis Israelitis subinde adorata fuisse. A Brahmanibus solem, lunam, astra & elementa adorari nullum dubium superest. Soli & planetis ipsi sacrificant, & arietem immolant (1) vocaturque illud solemne sacrificium *yágam*. Lunae sacrificium *somayágam*, in quo potus ex herbis confectus bibitur. Terram apud ipsos Deum Brahmam esse, Vishnu aquam, Shiva ignem, nempe ut generatorem & destructorem rerum omnium, nos alia dissertatione proxime typis edenda defendemus. Unde apud Nonnium Panapolitam in Dionysiacis, dum Bacchae a Deriada Indorum Rege captae ad suplicium ducebantur, una ex iis inconcussa alterna dicebat voce (2): *audivi, quod Indis Deus sit terra & aqua, neque frustra aliquando hoc dicitur, utrique in me armati sunt concordes*. Hi vero Dii nempe terra, aqua, ignis, ut apud Aegyptios elementa, *mares & feminae* esse dicebantur, saepe in Indiis sub utraque specie, nempe *maris* & *feminae* simul repraesentantur, aut ex mare in feminam vel vice versa transformati & mutati dicuntur, quin & simul concubuisse, filios genuisse, simul pugnasse, tum iterum ad concordiam rediisse inducuntur. Ita apud Porphyrium *libro de Styge* Brahmae Dei statua ex Bardesane descripta, ex uno latere marem, ex altero feminam repraesentabat. Et *tom.2.tab.6.* in Niebuhr (3) Shiva Deus ut generator & destructor, id est ignis sub utraque specie maris & feminae simul exhibetur in antiquissimo delubro insulae Elephantae prope Bombaynum. In eodem Niebuhr *tab. quinta*, & in Sonnerat *tom.primo* Deus Brahma, Vishnu, & Shiva, id est terra, aqua, ignis, quasi in uno corporis trunco compacti, & unum caput cum tribus faciebus habentes exhibentur, ut per hanc figuram, quam Brahmanes *Tritvam*, *Tetradeyam* seu trinitatem appellant, demonstretur, ex terra, aqua, igne omnia generata fuisse, & hos tres Deos esse, per quos mundus & res visibiles omnes fuerint creatae. Unde hae tres personae allegoricae secundum multos Brahmanes

(1) De sacrificio yágam confer ea quae affert R.P. Norbertus Cappuccinus Pondicerensis in cod. manuscript. cap. *dell'ordine di Brahmatciari*, *de initiatione Brahmanum*, vocabularium Brahmanicum Amarasinha sect. *Brahma varggam*, & cod. manuscript. P. Iohannis a Britto.

(2) Nonni Panapolitae Dionysiaca, latine reddita per Eilhardum Lubinum cum lectionibus Gerardi Falkenburgii. *Hanoviae* 1605. lib.34.

(3) Niebuhrs Reisebeshreibung nach Arabien, und anderen umliegenden Laendern. *Kopenhagen* 1778.

manes tres divinas potentias seu virtutes principales veri & summi Dei repraesentant, nempe Brahma Deus creandi potentiam, Vishnu Deus creata conservandi, Shiva vero Deus creata destruendi. Id quod a Brahmanibus lingua sacra Samscrdamica dicitur: സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരം *srshti stidi sambáram*, *creatio*, *conservatio*, *destructio*, quae nempe per elementa fit, ita ut Brahma sit terra, Vishnu autem, qui creata conservat, sit aqua elementum, Shiva vero Deus qui destruit, sit ignis, qui tamen saepius in libris & fabulis Brahmanicis & generans simul & destructor esse inducitur. Quare tres isti Dii ex mente Brahmanum Vishnuvitarum, & Shivenitarum non sunt tantum personificationes trium praedictarum virtutum seu attributorum divinorum creationis, conservationis, & destructionis omnium rerum, id quod putavit de Paw (1) aliique; sed ut ex libro Brahmanico Amarasinham manifeste evincitur, tres isti Dii tria elementa terra, aqua, ignis sunt, qui in viros, feminasque mutati fuisse, simul concubuisse, simul pugnasse, & generasse saepenumero in Brahmanica mythologia dicuntur. Unde secundum sectam philosophicam & religiosam Vishnuviticam Vishnu in feminam mutatus cum Shiva Deo suo fratre concubuit, seu calor ignis & humor aquae rerum omnium principia simul coiverunt, & inde ennatum est Lingamicum portentum, seu phallus in yoni vel matrice exsistens, certissimum, & vetustissimum naturae generantis symbolum, quod hodiedum Indi pensile ex collo gerunt, & quod Tibetani, pariter Máni vocant, ex cingulo, vel collo appensum gerunt, & ut Indi adorant (2). Secta vero Brahmanum Shivenitica Deum Shiva seu ignem rerum omnium principium esse ait & hunc cum uxore sua Bhavani seu cum natura coivisse, atque inde omnia creata & producta fuisse. Unde etiam haec secta naturam, seu principium rerum omnium per *Lingam*, & per *yoni* seu per ma-

 tricem

(1) Recherches Philosophiques sur les Egyptiens, & les Chinois, *a Berlin chez Decker* 1773.tom.2.sect.7. *de la religion des Egyptiens*.

(2) Vide de Lingami institutione Sonnerat *tom*.1. R.P. Norbertum *in manuscript.cod. art.* Lingam, & de secta Lingamica R.P. Ildephonsum a Praesentatione Carm. Excal. in cod. manuscr. biblioth. S. Congr. de Prop. Fide *num*.20. & in bibliotheca Regia Parisiensi inter codices Indicos *num*.82. cod. corticeum Lingapouránam.

tricem Bhavani Deae, caloris nempe & humoris elementa repraesentat, & Lingam Deum, quem Shivam suum esse dicunt, adorant Brahmanes Shivenitae omnes. Unde ait Pacunar gentilis poeta apud P. Ildephonsum in codice citato *cap.* 1. *de creatione mundi*, & cap.3. *de origine Dei Brahma*, *Vishnu & Shiva*. Mula adu muleciu triconamadil alavilennie ádi annàdi mudel mùnennu iruna Shacti Shivalingavum adinu oru munu urúvam ai tiringnu Ayen ennum adu Máli adu Shiven ennum. *In principio excrevit ficus arbustum Indicum Banana* (symbolum fecunditatis), *in hoc ab omni aeternitate, ab aeterno inclusus erat triangulus infinitus & immensus, in hoc triangulo exsistebat Dea Shacti seu Bhavani* (natura nempe, virtus, potentia generativa) *& Shivalingam*, (seu priapus Dei Shiva). *Disrupto ficus Bananae arbusto seu plantae illius trunco tres prodiere ex hoc triangulo, ex Dea* Bhavani *& ex Deo Lingam alii Dii nempe Brahma vel Ayen, Vishnu vel Máli, & Shiva Deus, tres fratres filii simul & mariti virtutis, potentiae, naturae seu Shakti Deae quae in triangulo simul cum Shivalingam ab aeterno exsistebat.* Ex quo proinde uti etiam ex libro Amarasinham invincibiliter probatur, tres illos Deos Brahmam, Vishnu, Shiva, terram, aquam, & ignem esse, haec elementa in Deos a gentilibus translata fuisse, & hos tres Deos creaturas esse, utpote qui ex triangulo rerum omnium principio, & ex Shakti Dea seu ex potentia, virtute, & natura nati sint. Quod sane dici non posset, si hi tres Dii divina tantum attributa personificata essent, quod & ego prius putabam, & alii putant multi. Porro in paucis illis Pacunar gentilis Malabarici poetae verbis supra allatis tota Brahmanica religio & philosophia, tota Pythagorae scientia, quam à Brahmanibus hauserat, tota denique Graecorum philosophorum doctrina fundatur. Incipit Pythagoras a triangulo seu a numeris, & figura geometrica, tum descendit ad elementa ut Brahmanes, & inde format primus ille Graecorum philosophus suum systema philosophicum & suam scholam Italicam. Sequitur eum Heraclitus, & Thales, sed in opinionibus, quas iam antea Brahmanes docuerant, & super quibus iam dudum apud Indos religio etiam publica fundata, & stabilita erat. Ingens hic copia & pene infinita disserendi materies se mihi offert. Sed vela con-

la contrahenda, & paucis omnino differendum est. De triangulo rerum omnium principio multa tradit Philo Iudaeus; hic triangulus, lotus flos, seu nymphaea a Brahmanibus Tâmara vel Padma dicta, Phallus seu Shivalingam cum yoni seu matrice Bhavani vel Shakti Deae, quae eadem & una est, sunt symbola universae naturae generantis, & omnia ex elementis producentis. Unde Indi ea adorant, venerantur, & ut diximus Shivalingam ex collo portant, ut id ipsum Tibetani ex cingulo. Regis Travancoridis insignia sunt: *triangulus*, *lotus*, & *buccinum*, seu concha marina, alterum naturae ex humore & aqua generantis symbolum. Rota seu ciacram, in qua duo trianguli inclusi sunt, buccinum, lotus, seu nymphaea, tamquam prima aquae & caloris productio, etiam insignia sunt Dei Vishnu, quae ipse manibus gerit. Ex loto & buccino generantur omnia, aiunt Brahmanes, & per rotam cum duobus triangulis Deus ille gyrat mundum, ut per continuam rotationem & gyrum, id est per continuam seriem generationum & corruptionum sibi invicem continuo succedentium mundus conservetur. Tibetani etiam lotum adorant, quod vide in opere *Asiatick researches tom.* 1. *pag.* 243. & in Alph. Tibetano *pag.* 64. 129. 242. 163. In lotum, seu in yoni matricem Deae Bhavani, sive naturae universae redibunt elementa, seu semina rerum omnium, quando ex sententia Brahmanum in fine mundi omnia per aetherem seu ventum igneum consumanda sunt, quod Brahmanes tradunt in libro [illegible] Prabancia Srshdi, seu de creatione mundi, & ex sententia Pacunar P. Ildephonsus codice & loco supra citato, & Alph. Tibetanum *pag.* 194. 193. 120. 192. 592. Triangulum aram Brahmanum esse, pro symbolo supremi Dei haberi, hoc Bhavani seu Shakti Deae, naturae nempe matricem significare, denique ab Indis & Tibetanis superstitiose coli, locis nunc citatis in Alphabeto Tibet. idem docet eruditissimus & mihi summopere colendus vir R.P. Augustinus Antonius Georgius. Triangulum in summitate montis Meru situm esse, & ex eo tamquam omnium rerum principio omnes res emanasse, ex Pacunar etiam tradit P. Ildephonsus *lib.* 2. *de Kailâsam Dei Ishuara seu Shiva cap.* 4. Denique Plutarchus lib. *de Iside & Osiride* haec habet:

bet:

bet: *Aegyptios probabile eſt triangulorum pulcherrimo in primis comparaſſe univerſi naturam: qua comparatione etiam Plato in rep. videtur uſus, ubi figuram nuptialem componit. Intelligendum eſt autem linea ad rectum angulum alteri inſiſtente marem, baſi feminam, ſubtendente prolem utriuſque repraeſentari, & Oſirin eſſe principium, Iſidem receptaculum, Orum effectum. Ternarius quippe primus eſt impar ac perfectus numerus &c.* Priapum ſeu Lingam ab antiquiſſimis temporibus non ſolum a Brahmanibus, ſed etiam ab Iſraelitis cultum fuiſſe colligitur ex ſacris paginis *lib.3. Reg. cap.15.* ubi vulgata ita habet v.13.14.15: *Fecit Aſa rectum ante conſpectum Domini, purgavitque univerſas ſordes idolorum, quae fecerant patres eius, inſuper & Maacham matrem ſuam amovit, ne eſſet princeps in ſacris Priapi, & in loco eius, quem conſecraverat: ſubvertitque ſpecum eius, & confregit ſimulacrum turpiſſimum, & combuſſit in torrente Cedron: excelſa autem non abſtulit.* Idola Moloch & Beelphegor non ſolum ignem fuiſſe, qualis eſt Shiva Deus, ſed etiam per taurum, quo vehitur etiam Shiva Deus, & per Lingam ſeu Priapum apud veteres gentes, & Iſraelitas repraeſentata fuiſſe, oſtendit eruditus vir Auguſtinus Calmet *diſſertatione in Moloch idolum Ammonitarum*. Ex quo ſane argues, quam vetus ſit hic Priapi cultus; utpote qui iam anno 1400. ante Chriſtum natum paſſim non ſolum inter gentes, ſed etiam inter ipſos Iſraelitas obtinuerit, de quo confer *chronologiam Calmet*, *librum 5. Stromat.* Clem. Alex. & *annotationes* Gentiani Herveti *in Potrepticon eiuſdem*, tum Diodorum Siculum *lib.1.*, Arnobium *lib.5. adverſus gentes*, ubi multa de phallo affert, Alphab. Tibet. de Lingamorum portentis Brahmaninis *pag.116.117. 152.*, auctores Anglos in diſquiſitionibus Aſiaticis *pag.250. & 254.*, Seldenum *de diis Syriae* & alios.

His itaque poſitis & ſtabilitis, ad explicationem ſignorum, vocum, & oratiuncularum gentilicarum, in quibus maxima pars gentilicae religionis continetur, deſcendamus. Antequam Brahmanes & Lahae Tibetani aliquid ſcribere incipiant, fere ſemper hoc ſignum vel aut capiti ſcripturae apponunt. Hoc ſignum Dei Ganésha proboſcidem ſignificare, iam ſupra innuimus. Secundum ſignum quod apponi ſolet eſt hoc: vel, vel vel, vel alia his ſimilia, quae etiam in frontibus omnium

fere

fere idolorum pinguntur, & quae omnes Indi pariter in fronte vel pectore descripta gerunt, ac திருநாமம் *Tirunâmam* seu sanctum & divinum nomen appellant. De his signis multis disserit R. P. Norbertus Cappuccinus *in codice manuscript.* Sonnerat vero aliquos Brahmanes hoc signo in fronte insignitos exhibet. Vix ullum adest idolum Indicum in museo doctissimi & eminentissimi Cardinalis Borgiae, quod hoc signum sive in fronte, sive in vola manus descriptum non habeat. Hoc signum exhibetur in capite epistolae magni Tibeti Lamae, quoties aliquid de religione sua scribit, & voculam *Hum* praeponit. Hoc signum in sua scriptura Tibetana affert Rab-giam-ba Ngavang in *Alphab. Tibet. pag.* 513. *super vocula* Hom, & Om. Idem affertur *pag.* 506. *in explicatione* Hom. Signum etiam ༄༅ fere in omnibus Tibetanis videtur scripturis appictum, ita ut hi & Indi crimen aliquod sibi videantur committere, si unum ex his signis negligant in capite scripturarum. Quid igitur sunt haec signa tam sancta, & tanta virtute referta, ut hae gentes omnia in his signis auspicentur? Ultimum hoc ༄༅ Dei Ganésha, etiam a Tibetanis culti proboscidem esse ipsa conformatio huius figurae docet. Haec sola in hac re inter Tibetanos & Indos est differentia, quod illi proboscidem hanc inversam seu depositam, Indi vero erectam pingant. Haec vero variatio non est tanta, ut alicui dubitandi occasio esse possit. Nam nec proboscis elephantis, utpote res flexibilis, & quam elephas modo sursum, modo deorsum, modo complicatam, modo extensam, & erectam habet, eamdem semper conservat formam. Variant itaque in ea describenda Indi, nam Malabarenses eam ita describunt ൟ, Tamulici ௐ, Indostani ॐ vel ॐ. Quidni igitur ab his paullisper discrepent etiam Tibetani? Signa vero ப உ ● V & alia his similia quid aliud sunt, nisi signa lingamica, seu signa symbolica turpis lingamici cultus, & ipsa repraesentatio generantis universae naturae, quae ex calore & humore omnia producit, & Shiva Deum cum Vishnu, seu ignem & aquam in natura coniunctam, aut Shiva Deum seu ignem cum natura vel matrice Shak-

ce Shakti Deae copulatum exhibet ? Haec nempe est illa principii rerum omnium symbolica repraesentatio, quae nomen sanctum & nomen divinum appellatur, quia principium rerum omnium, ipsam rerum naturam, & naturae huius auctorem exhibet Deum. Centum & amplius argumentis hoc stabilire possem, nisi gentiles omnes, ne ipsis adeo sexagenariis anibus exceptis, de hac re convenirent, & hoc ipsum, quod dico, dicerent. Quare vulgatum iam est inter Indicos Missionarios omnes, signa illa Vishnu Dei coniunctionem cum fratre suo Shiva, aut coniunctionem Shiva Dei cum uxore sua Shakti vel Bhàvani repraesentare, quamvis paucissimi eorum, quin & pauci Indi sciant, quid Vishnu, quid Shiva, quid Bhavani Dea sit, & mysterium hoc apud solos maneat Brahmanes philosophos sepultum, & reconditum. Ignorassem illud etiam ego, nisi Krshna Brahman in Angamali, & pientissimus simul ac doctissimus alter Brahman Kunhen Ashàn magister meus longo usu mihi secretum illud revelasset, & in eo per lectionem & explicationem vocabularii Amarasinha, aliorumque Brahmanicorum librorum me confirmasset, ac de universa hac re solidissime simul ac suavissime convinxisset. Acceptam igitur a Brahmanibus doctrinam trado, & eam hoc modo confirmo. *Primo*. Gentiles Indi omnes dum mane surgunt hoc primum adlaborant, ut loti hoc signum in fronte aut pectore describant, quo descripto, preces peragunt, neque absque eo negotiis quibuscunque vacare volunt. *Secundo*. Nullum sacrificium peragunt, quin hoc signum prius depingant. *Tertio*. Dum ieiunant, hoc prius descripto, ieiunium & orationem aggrediuntur. *Quarto*. Hoc signo descripto, ad templa accedunt, & sacrificiis assistunt. *Quinto*. Damnari putant, nisi hoc signo insigniti obeant; quod ipsi describere se aiunt, ut ab Ishvara, id est a Domino, auctore nempe naturae, quem sub symbolo solis, ignis, trianguli, & lingami adorant, post obitum recognoscantur, & a transmigrationibus vilibus, miseris, indignis, ac aerumnnosis liberentur. Tanta ipsis cura est suarum animarum, tanta sollicitudo animarum status post mortem! Quare ut ego saepius meis oculis vidi, dum aliquis morti proximus est, circumstantes magis de pingendo hoc signo in fronte infirmi solliciti sunt, quam de restituenda illius cor-

corporis salute. Et cum forte ego quaesivissem, cur adeo sollicite illud depingant, responderunt, quod Ishvara seu Dominus irascatur, nec animam illam, ut suam creaturam agnoscere velit, nisi illo suae devotionis & religionis signo eam insignitam, & condecoratam ante se comparere videat. Denique quod signum hoc symbolicum naturae, & auctoris naturae sit, ac *Lingam cum yoni* repraesentet, patet etiam ex eo, quod idola Indica musei Borgiani, quae Parisiis in museo S. Genovefae sunt, plurima in Indiis, & multa coloribus expressa, quae ego ex Indiis attuli, praeter hoc signum lingamicum, subinde in vola manuum, aut planta pedum etiam triangulum, alterum naturae, & auctoris naturae symbolum descriptum habeant. Quin adest in museo Borgiano nummus Tibetanus, qui yoni seu matricem Deae Bhavani seu naturae, sine annexo Lingam exhibet. Hoc vero, nempe Lingam, una cum yoni in moneta, seu nummis Indicis exhibet Sonnerat *tom.* 1. *de nummis*, ubi plures descriptos videbis, eamdem imaginem aeri incisam exhibet, ubi agit de Lingam. Videatur etiam Niebuhr *tom.* 2. *tab.* 5. *&* *aliis*, ubi is ignoranter plures figuras lingamicas exhibet, prout nempe eas ex statuis & sculpturis templi Elephantae, mysterii Brahmanici alioquin imperitus, materialiter descripsit, & delineavit; tab. vero decima exhibet Deum Shiva iratum, seu ignem ut destructorem, iudicem & vindicem. Qui haec signa omnia affabre incisa inspicere vult, conferat *vol.* 2. libri: *Risposta alle accuse*, editi *Coloniae* 1709., in quo nempe signa haec Indica Missionarii Maissurenses e S. I. adferunt, & se purgare nituntur de superstitioso cultu in Indiis ab ipsis permisso, aut tolerato. Omnia illa signa quomodocumque depicta, sive aquam, sive Lingam, sive ignem significantia, ad hanc Brahmanum philosophiam referuntur. Haec de signis.

Particulae *Hum*, & *Om*, quae varie apud auctores corruptae, transpositae, & depravatae afferuntur, in vocabulario Amarasinha sect. അവ്യയവൎഗ്ഗം *Avyavarggam* explicantur, & hoc in libro isto antiquissimo, quo Brahmanes semper usi sunt in studio linguae sacrae, & ex quo ipsi significationem vocabulorum Samscrdamico-

rum haurire solent. Particula itaque Hum ibi ita affertur: ഹൂം പ്രശ്നെ വിതൎക്കെ പരിപ്രശ്നെ Hum prashne, vitarke, pariprashne, id est: *particula* Hum *utendum* interrogando, disputando, conferendo. Hum, *nonne*? *numquid*? *anne*? particulā Om in eadem sectione explicatur, & *usus eius est* in പരാമൎശെ id est in annuendo, consentiendo, volendo, assimilando. Sic ഓം Om vel എവം evam, latine redditum idem est ac dicere: *omnino*, *ita*, *fiat*, *volo*, *amen*. Malabarenses loco Om utuntur *am* ആം quod idem significat: nempe ám, volo, fiat, sit, omnino, ita, amen, possum, fieri potest. Amò? anne fieri potest? an vis? an concedis? anne vis ut fiat? Am, volo, annuo, concedo, fiat, sit, omnino, ita, amen. Itaque in creatione mundi Deus Ishvara seu Dominus ita ad uxorem suam Shakti seu potentiam & virtutem (hoc enim Shakti (1) significat) dixisse fertur: Hum, visne? nonne? anne faciendum est? anne sol creandus est? numquid, nonne Vishnu seu aqua adoranda est? numquid Shiva seu ignis adorandus est? Shakti Dea potentia, virtus, seu etiam natura universa Domini creatoris seu Ishvarae uxor respondit: Om, ita, fiat, volo ut fiat, sit, omnino, amen, fiat, adoretur Vishnu. Om, fiat, volo consentio, ita sit, omnino adoretur Shiva Deus seu ignis, om. Hum Narayena nama, om. Nonne adorandus Narayena seu Vishnu? Om, ita, fiat, amen, adoratio sit Deo Vishnu. Hum, Shivaya nama, om. Nonne adoratio debetur Shivae Deo? Numquid adorandus est ignis? Om, ita, fiat, amen, adoretur. Hum mani padme, om. Nonne infans,

(1) Tria hic attente sunt consideranda. *Primo*. In hac Brahmanica allegatione Deus, seu Dominus Ishvara auctor naturae, a natura & materia manifeste distinctus esse asseritur. Falsum proinde est Brahmanes Deum materialem facere, & eumdem cum materia esse. *Secundo*. Deus hic per potentiam & virtutem suam creat, ut in nostra genesi Deus per filium, principium, & sapientiam suam. *Tertio*. Hic sat manifeste apparet virtus particulae, seu Mosaicae voculae *fiat*. Dixit Deus: *fiat lux*, & *facta est lux*. Tota igitur differentia in eo consistit, quod ibidem auctor naturae loquatur, & creet imperando, hic vero quasi cum potentia & virtute sua conferendo, interrogando, & consultando. Hoc tamen non obstat, quin mirum quantum valet, ad incredulos convincendos; mundum & naturam in tempore creatam fuisse, ac proinde aeternam non esse.

fans, vel nonne Lingam eſt in loto? om, ita, omnino, Lingam, vel infans in loto. Omnino, principium rerum omnium in loto, in yoni, in matrice naturae ſeu Bhavani Deae (1). Haec itaque eſt naturalis, vera, ſimplex, & ſincera explicatio vocularum illarum Hum & Om ഹും & ഓം. Hae vero particulae mirum quomodo & vix credibile, quantum Europaeorum hominum ſomniis, viſionibus, arbitrariis interpretationibus, tranſpoſitionibus, & longiſſimis commentariis fuerint corruptae, obſcuratae, detortae & deformatae. R.P.Georgius in precatiuncula Hum Mani Peme Om, Manetem haereſiarcham vidit, & phantaſma illud acriter impugnat, in opere ſuo ubique protrudit, ſemper perſequitur, & totus in eo eſt, ut Tibetanos Manichaeos eſſe oſtendat. Vide *Alphab. Tibetan. pag.* 507. & alibi paſſim. *Quis eſt ille Mani? Manes eſt, & talis equidem qualis eſt Wiſtnu apud Indos.* Bona huius doctiſſimi & mihi ſummopere colendi viri venia interrogem: quis eſt ille, qui Tibetanum ſeu potius Brahmanicum & Samſcrdamicum vocabulum mani, littera *m* maiuſcula ſcribendum dixit? In quonam ipſe dictionario ſive Tibetano, ſive Brahmanico mani dictionem pro Manete haereſiarcha ſcriptam, poſitamque invenit? An Tibetanis & Brahmanicis vocabulis in Aegypto, in Graecia, & in Syria ſignificatio quaerenda? An non potius Tibetanorum & Brahmanum libri originales circa vocabula Brahmanica & Tibetana conſulendi? Anne licitum cuique, privatam & arbitrariam vocabulis in regione aliqua iam antiquitus receptis, in libris, uſu, & conſuetudine firmatis, appingere ſignificationem, & hoc attribuere Tibetanis & Brahmanibus, quod ipſi numquam agnoverunt, de quo ipſi ne quidem ſomniarunt? Haec interim,

(1) Apud Aegyptios Padma ſeu lotos quae oriente ſole ſe explicat & aperit, occidente vero ſole claudit & in ſe contrahit, cum infante ex eius calice quaſi exeunte pingebatur, quod nempe denotabat, aquam una cum ſole creationis ſeu productionis principium eſſe. Vide Anecdota litteraria ex manuſcr. codicibus eruta *vol.*II. Romae apud Settarium. *pag.*263. *in tract.* Aldi Manutii de *statuis*. Máni Brahmanicum infantem, phallum, & gemmam ficus Indicae Bananae dictae ſignificat. Vide lexicon Samſcrdamicum R. P. Hanxleden, & vocabularium Amaraſinha *Sect. Mánusza vargam*. Quare bene etiam infans ſeu máni in loto, item lingam ſeu máni in loto eſſe, dici poteſt. Ambo nempe naturae ex ſole & aqua, ex calore & humore procreantis ſymbola ſunt. Vide Nummum Antonini *cum puerulo loto insidente*. Tab. XII. pag. 195. Numorum Aegyptiorum Muſei Borgiani Veliteris, *auctore Georgio Zoëga*.

terim; alia videbimus postea. P. Athanasius Kircher, ut idem tradit in *Alphab. Tibet. pag.* 512. R. P. Georgius, ex precatiuncula *Hum mani peme om*, confusis & translatis hinc inde pro arbitrio suo litteris legit: *Omanipa*, & inde idolum sibi efformavit *Manipa*, ac proinde secundum ipsum illa precatiuncula dicere vult: *o Deus Manipa adiuva nos*. Cum faber incertus scamnum, faceretne Priapum, maluit esse Deum. *Horat. Sat.* 8. Bayerius in *Act. Ac. Petrop. T.* 3. Messerschmidii alucinationem sequutus putabat precatiunculam illam significare: *Kyrie eleison*: *Domine miserere nostri*. Unde legit ipse: ong-mani padme-chum-chi, & ait: clariss. Messerschmidius in Isidis Sibericae Xenico manuscr. ostendit preces esse Tangutanorum vulgarissimas: *Miserere nostri Deus*: &c. Riderent certe Tibetani & Brahmanes philosophi, si ipsi Europaeos doctores tam egregios interpretes esse scirent, & preces suas Brahmanicas, quas ipsi iam a tribus mille circiter annis recitant, per litanias Europaeas explicari viderent. La Croze vir alter cerebrosus, qui Nestorianam haeresim in Tibeto & Indiis statuit, voculam *Om* vel *Ohm*, interpretatur: *Benedictus sit*. Vide *pag.* 507. *& p.* 165. *Alphab. Tibet.* Huic accedit P. Andrada, vir sine dubio devotulus, sed qui nec Tibetanum, nec Brahmanicum idioma bene callebat, & hic, *om mani patme on ri* interpretatus est: *Domine, remitte mihi peccata mea*. Agmen claudit interpretum, mordacissimus, & commentis philosophicis totus distentus de Paw *in disquisitionibus philosophicis* (melius dixisset visionibus philosophicis) *tom.* 1. *pag.* 331., qui ex Herodoto & Plutarcho sciens, Scythas, Sinenses, Magos, Persas, Tartaros potum immortalitatis quaesivisse, അമൃതം amrdam nempe, seu nectar caeleste, potum Deorum, de quo Brahmanes multa, & qui homines immortales reddit, & hunc eumdem potum ex herbis contusis, ut Plutarchus de Iside tradit, exprimi posse, Persas credidisse non ignorans, *Hom*, & Plutarchi *Omomi* idem esse putat, & voculam Hom *herbam*, vel *arbustum* esse credit. Verum quia D. de Paw linguae Brahmanicae imperitus est, & Indica nomina a Graecis corrupta fuisse ipse fatetur Plutarchus in vita Alexandri M. (1), non est

(1) Videatur liber, cui titulus: Palladius de gentibus Indiae & Brahmanibus, S. Am-

eſt cur lectionem & interpretationem illarum vocum, prout eas de Paw, & Plutarchus affert, ſequamur. Quare his omnibus exploſis, ut iure merito explodenda ſunt, voculas illas & precatiunculas Indicas & Tibetanas illo, quo diximus modo, explicandas, intelligendas, & ſcribendas eſſe, demonſtremus.

Primo. Nemini mirum videri debet, quod ibi creator cum ſua virtute aut potentia, cum natura rerum perſonificata, denique auctor naturae cum uxore ſua colloquens inducatur. Hoc idem docent Iudaei in Talmud cap *Cholin*, & creator ibi cum luna colloquens inducitur, quod ibi vide. Sol, luna, aſtra, elementa, quin & ipſae virtutes, ſcienti ae, vitia perſonificata, in Graecis & Brahmanicis libris paſſim loquentia, & confabulantia inducuntur (1). *Secundo*. Textum Moyſis de creatione in libro Brahmanico Bhágavadam corruptum fuiſſe, & corruptum reperiri, in diſquiſitionibus Aſiaticis iam oſtenderunt Calcuttenſes Angli, quod vide *tom*.1.*pag*.244., & Brahmanes diluvii univerſalis notionem & traditionem poſſidere, docent *pag*.237. *& ſeq*. Haec vero in libris Brahmanicis adeo clara ſunt, ut nullo modo negari poſſint. *Tertio*. Particula *Hum* et *Om*, eo quo ſcribimis modo, et in ſenſu a nobis allato affertur ſcripta, & expl icata in libro claſſico Brahmanico *Amaraſinha*. Haec autem explicatio, plus quam centum aliae Europaeae, valet, et valere debet, quia orationes illae ſunt Indicae & Samſcrdamicae, quam linguam explicat vocabularium illud. Deinde quia eo vocabulario utuntur Brahmanes in ſuis

S. Ambroſius de moribus Brachmanorum, anonymus de Brahmanibus, ex bibliotheca regia Eduardus Biſſaeus Londini apud Roycroft 1665. In eo propriis Plutarchi verbis, Calani Brahmanis, quem Alexander M. ſecum in Perſiam uſque abduxerat, nomen a Graecis corruptum fuiſſe oſtenditur. *Calanus*, ait Plutarchus, *Sphines vocabatur, sed quod sermone Indico cale pro salve salutans obvios compellaret, Calanus est a Graecis nominatus*. Ita nomina Shiva in *Seba*, vel *Sebasion*, Meru in *Meron*, Nayshada in *Nysa*, Véda in *Bedy* &c. a Graecis corrupta, & mutata fuiſſe, nos alibi oſtendimus.

(1) Brahmae Deo haec nomina attribuuntur in vocabulario Brahmanico Amaraſinha: Srshda *creator*, *productor*, nempe quia terra producit. Suragéshda *frater solis*, quia terra ſole calefacta germinat. Hiranyagarbha *matrix auri*, quia aurum in terra gignitur. Abgiayoni *matrix lunae*, quia terra lunae actionem ſeu influxum ex ſententia Brahmanum in ſe ſuſcipit & per eum ſimul procreat &c. Ex quibus ſane patet, Brahma Deum nil niſi terram ſeu materiam producentem eſſe, *Brehi* nempe Aegyptium.

ſuis ſcientiis tradendis, illud aeſtimant, et maximi habent, de quo teſtes eſſe poſſunt omnes, qui cum iis verſantur, et quod etiam obſervavit Anquetil du Perron *in appendice n.*110., ubi illud corrupte vocat *Amarkosh*. De eo auctores operis *Aſiatick reſearches p.*354. ubi haec habent: *The beſt lexicon or vocabulary was compoſed in verſes, by the illuſtrious Amaraſinha*. Ex hoc & non alio, nos illas particulas et explicationem earum attulimus. *Quarto*. Quia eaſdem voculas quamvis paullo corruptas *Hom*, *Um*, et *Am*, ſub eadem ſignificatione, et in eadem confabulatione Dei cum Dea affert P. Ildephonſus ex Pacunar poeta gentili Indico *Lib.* 1. *cap.* 4. *in cod. manuſcr. bibliothecae S.Cong. de Prop. Fide*, & R.P.Clemens a Ieſu *in Alphabeto Grandonico pag.*8. *Quinto*. Quia particula Om in ſenſu a nobis allato affertur in antiqua inſcriptione Brahmano Samſcrdamica columnae lapideae in Budhagaya in Indiis, de qua in opere *Aſiatick reſearches* p.285. *Reverence be unto thee in the form of Boodha, o god ... the Emblem of mercy towards thoſe Who ſerve thee-om!* ubi vides uſurpari pro *amen ſeu fiat*, & pag. 357. in apocha inſtrumentali conceſſionis territorialis: *Om, victoria & elevatio!* nempe fiat, volo, fiat victoria & elevatio! Conſentio, deſidero ut fiat victoria, &c. *Sexto*. Quia *Hum* & *Om* duae voculae ſunt Indis ſacratiſſimae, quas ipſi ſemper in ore habent, preces ſunt quotidianae, quae in ſacrificiis, in lotionibus & expiationibus adhibentur, & per quas Brahmanes omnia conſecrant, quae omnibus oratiunculis a capite, & a cauda coniunguntur. Sic dicunt gentiles Indi: ഹും ലിംഗമഹായ സ്വരൂപകൈ ശത്രുക്കളും വശമാകയ സ്വാഹാ *Hum Lingam, Deus magne, per te ſim inimicorum potens, fiat, utinam fiat, amen*. Ubi vides voculam *Hum* praecedere, et *Lingam* nempe auctorem naturae Deum invocari. De veneratione Indorum in has particulas Hum & Om vide Anglos *pag.*242. qui tamen ibi alucinantur, dum per eas Deum Brahma, Vishnu, & Shiva intelligendos eſſe putant. Has eaſdem voces Tibetanis ſacras eſſe et orationem quotidianam, ad quam cumprimis in ingruentibus regni periculis confugiunt, docet ipſe R.P. Georgius *pag.*510. Cui autem umquam in mentem venire poteſt Indos et Tibetanos ita Maneti haereſiarchae, quem num-

numquam cognovère, devotos esse, ut eum continuo in ore habeant, et omnes quidem Indi, et Tibetani docti, & indocti? Quis non dicat, preces illas manifeste ad Deum auctorem naturae, ad creatorem, qui sub symbolo lingamico aut triangulo repraesentatur, referri? *Septimo*. Quia voculae *Hum* et *Om* ut Indis, ita et Tibetanis, orationum omnium principium, et finis sunt, sic: *Hum Narayena nama*, *om*, oratio est Indica. *Hum mani padme*, *om*, oratio est Brahmano Tibetana, et quidem lingua Brahmano Samscrdamica constans. Ngàvang et Rabgiamba duo doctores Tibetani (*Alph. Tibet. pag.* 506.) haec habent: *Hom istud, Ngà capitis ornamentum est. Hum istud, Ngà finis ornamentum est*, nempe ut apud nos *amen*, orationum finis et ornamentum est. Ubi tamen observes *Hom* seu *Om* a Tibetanis praeponi, *Hum* subsequi, quod ordinem naturalem orationis pervertit. Verum cum particulae illae et oratio tota Samscrdamica sit, et ex Indiis in Tibetum, terram non suam, per Samtaputra allata fuerit, mirum esse non debet eam a Tibetanis inversam et corruptam fuisse. An non videmus voculas illas pariter a Magis Persis, et a Scythis depravatas fuisse, ita ut aliqui solum *Hom*, Persae *Omomi* legerent, et quod voces illas a Brahmanibus in sacrificio lunae, in quo herbae contunduntur, & succus bibitur, adhiberi vidissent, aut audivissent, putabant illi, *Omomi* seu potius *Hum mani om* herbam esse, cuius succus expressus et potatus immortalitatem daret. Oratio vero haec per Samtaputra una cum alphabeto Brahmanico, libris, & mysteriis Brahmanicis in Tibetum allata fuit, id quod in alphab. Tib. manifeste docent Tibetani, qui eum Brahmanem Lekshin in Indiis audivisse, alphabetum tercentorum sexaginta quatuor litteris constans, nempe Samscrdamicum nostrum, & duos Brahmanicos libros in Tibetum asportasse dicunt, de quo vide *pag.* 290. & 291. A Tibetanis ergo haec omnia acceperunt, & non vicissim, Tartari & Scythae; nam Kilmaaks seu Calmuc Tartari hodiedum religiose cum magno Lama communicant, quod manifeste docet D. Turner in epistola anno 1784. ad D. Hastings gubernatorem generalem data, qui ipse Tisho Lamam invisit, & Tartaros illos suis oculis vidit. Unde ait *pag.* 203. in opere *Asiatick researches: There came to day a party of*

of Kilmaaks (Calmuc Tartars) for purposes of devotion and to make their offerings to the Lama. Quae quidem brevis, vera & certa notitia a me alibi probanda, sufficere deberet ad pruritum philosophastri de Paw temperandum, quo ad nova & insolita dicenda adductus, & opinionem seu potius visiones D. Bailli & Linnei secutus, generis humani incunabula in Scythia et Syberia inter frigora et ursos constituit, et inde scientias et religionem omnem derivat, cum tamen certum et indubitatum sit, hoc historiae antiquae, communi hominum sensui et opinioni, ac denique sanae rationi repugnare. *Octavo*. Voculae illae et oratiunculae sensu a nobis allato intelligendae sunt, quia non sunt Aegyptiacae, Persicae, Tibetanae, Tartaricae, Scythicae, aut Sinenses, sed originaliter Indicae, Brahmanicae, Samscrdamicae. Hoc adeo certum est, ut omnis ille, qui grammaticam & vocabularia, aut alios Brahmanicos libros etiam a limine salutavit, id statim fateri debeat. En primum libri Sambhavam seu genesis Indicae versum: ശ്രീരാമരാമരാമഗോവിന്ദശിവരാമശ്രീമഹാദേവകൃഷ്ണമുകുന്ദനാരായണനമോനമഃ Shri Ráma Ráma Ráma Govinda Shiva Ráma Shri mahà déva Krshna Mugundá Náráyena namo namá. Beato et celeberrimo Râmae, Ramae, Rámae, Govindae (*seu Vishnu Deo, ut Indiae domitori, victori & vaccarum pastori*) magno Deo Shivae, Deo Krshnae (*Vishnu incarnato in forma Krshnae*) Náráyenae seu Vishnu Deo adoratio, adoratio! En iam hic vocabulum namá, adoratio. ദേവദേവായമഹാദേവായനമോനമഃ Déva Déváya maha Déváya namo namá. Deo Deorum maximo Deo adoratio. Millena, & plura similia exempla proferre possem. ശിവശിവായനമഃ Shiva Shiváya namá, Shivae Deo, seu ut antiqui Graeci et Latini corrupte dicebant, Sebesio vel Sebasio adoratio! Indica seu Samscrdamica etiam est illa in *Alph. Tibet. pag.* 520. quam suis praeponere solent scripturis Lahae Tibetani: Hom xa thi si-than. In hac oratiuncula Tibetani manifeste Deam Shakti Indicam seu Bhavani, Dei Shivae uxorem, naturam nempe, cuius matrix per lotum reprae-

repraesentatur, adorant (1). Haec oratio per alphabetum Tibetanum populare modernum corrupta, si primigeniae suae Samscrdamicae origini & sinceritati restituatur, ita sonat: ഓംശക്തിശുദ്ധം *Om Shakti shudham*. Fiat, Shakti Dea sancta & immaculata! ഓം Om, ita, omnino fiat o sancta & immaculata! Haec eadem est cum alia vulgarissima Malabarico Samscrdamica: ഓംശക്തിസ്വരൂപിഉടലുയിരവുംരക്ഷിക്ക Om Shakti Sorubi udeluyra vum rekshikà. *Fiat! o Shakti Dea corpus & animam salva!* Hìc iam vides *Om* particulam orationibus ante & postponi, sed quando est sola, & non quando simul cum vocabula *Hum* construitur, nam tunc orationi postponi debet. Littera ശ *sh*, Indostanis श, Talenganicis శ, Lusitanis *x*, Gallis *ch*, Germanis *sha*, a Tibetanis in litteram *x* conversa fuit. Ita pariter reliquarum vis, valor, & pronuntiatio hinc inde immutata, diminuta, & corrupta fuit. Videantur hae litterae & vocabula Namá, Shakti, Shudham, in vocabulario Amarasinha, & in dictionario Samscrdamico R.P. Hanxleden, item in dictionario D. Pimentel Archiepiscopi Cranganorensis, quae vide *in bibliotheca S. Congr. de Prop. Fide num. 9. & num. 3.* Sed videatur etiam in vocabulario Brahmanico Amarasinha sect. മനുഷ്യവർഗ്ഗം *Manuszavarggam* & in iisdem

H duo-

(1) Deus Brahma, Deus Vishnu, Deus Shiva Brahmanicus, Deus Hopame, Deus Cenresi, & Deus Cihama Torcéh Tibetanus, (vide *pag. 552. tab. IV.*) sedet in loto seu nymphaea, elementa nempe ignis, aqua & terra in loto, id est in natura, cuius lotos symbolum est, sedent. Non est itaque mirum quod Indi & Tibetani lotum venerentur. Hopame, qui ibidem exhibetur, est Indicus Budha seu Mercurius, qui *Lingam* alterum naturae generantis symbolum, & rerum principium, in manibus tenet & attente considerat ac meditatur. Hic nempe est ille Mercurii seu veteris Thot *liber*, qui naturae praecepta continet. Cenresi est Indicus Vishnu & Shiva simul, ut creatores seu generatores. Cihana Torceh est Shiva ignis, ut vindex & destructor. Ceterum Toth vel Thout a Bouth, Buth, Budh, Budha, littera *B* in *T* mutata & corrupta, derivari, atque Aegyptium Thout eumdem cum Indico Budha esse suspicor ex eo quod epitheta Budhae in Amarasinham allata, omnia etiam Thout Aegyptio conveniant.

duobus dictionariis, aliisque Samscrdamicis vocabulum *mani*, mani nempe illud, quod in celebri illa Tibetana oratione: Hum mani peme, continetur, & luce clarius videbitur màni, cum *a* longa significare Phallum & infantem. Rem vero pretiosam, item unionem, item campanulam, item coronam significat mani, quando pronuntiatur cum *a* vocali brevi. Nuspiam ibi Manetis Haeresiarchae, nuspiam idoli Omanipa, sed nec litaniarum fit mentio, nulla horum ibi affertur significatio. Quare, ut securim ad erroris radicem apponamus, & hoc quod temere, quod arialondo, quod alii caecutiendo plantaverant, tandem evellamus, candidus lector ex allatis significationibus diiudicet ipse, quid ibi sub vocabulo mani intelligatur. Támara vel [illegible] Padma absque omni dubio vox est Samscrdamica, quae lotum seu nymphaeam significat sub hac enim & non alia significatione in praedictis dictionariis & in vocabulario Amarasinha affertur, quod ibi vide *sectione de floribus*. Tibetanum *peme* ab Indico & Brahmanico *padme* corruptum fuisse & lotum significare, locis supra citatis ipse convěnit Bayerius & R.P. Georgius. Est ergo orationis sensus ipsis etiam adstipulantibus: *mani in loto*. Quid ergo est iste mani in loto? An Phallus seu Lingam, an vero gemma est pretiosa, quod nonnullis videri potest? Sed consideratis omnibus a nobis supra allatis, nullus est iam haesitandi locus. Máni cnm *a* vocali longa scribendum est, & *Lingam* significat positum *in loto* seu Lingam omnium rerum principii symbolum, calorem progenerantem, creatricis naturae & auctoris naturae symbolum cum yoni, seu matrice, cum loto, nempe altero naturae procreantis symbolo unitum, priapum denique cum matrice, calorem cum humore coniunctum máni illud & padma significat. Hoc quamvis iam supra satis ostensum sit, ne explicatio haec nova alicui dubitandi relinquat vel minimum vestigium, ea quae dixi, ita probo.

Primo. Oratiunculae illi ut solet etiam fieri in Indicis, signum apponitur Lingamicum a Tibetanis super vocula *Hum*, sic enim ipsi scribunt (vide *p.* 513. *inAlph.Tibet.*) [illegible]

Hom

Hom mani peme hum. Ubi vides appoſitum ſignum illud Lingamicum ഉ a nobis ſupra allatum, quod etiam Tibetanis eſt ſacrum. Hoc idem ſignum nempe Hum ſeu Hum affert R. P. Caſſianus Beligattius in Alphabeto Bramhanico ſeu Indoſtano *pag.* 7. Sed male ibi precatiunculam *Hum Nama Sciddan*, explicat dicendo: *in nomine ſancti*. Nam aliud eſt námam cum *a* longa, nempe nomen, vocabulum; aliud eſt, namá cum prima a vocali brevi, & ultima *a* vocali aſpirata ſeu longa. നമതി, നമസി, നമാമി namadi, namaſi, namámi, adorat, adoras, adoro. നമഃ namá, adoratio, നമതു namadu, adoret ille, &c. Vide Amaraſinha, & grammaticam Brahmanicam *Sidbarúbam*. Non aliter ergo ibi ſonat, quam: *Om! adoratio ſancto, immaculato*, nempe adoratio Deo Ganésha. *Secundo*. Quia ut *pag.* 500. *Alph. Tib.* aſſeritur, oratiuncula illa *Hum máni peme om*, Tibetanis legis compendium eſt. Talis eſt Indica illa om nama Shiváya, nempe adoretur Shiva Deus, ſeu, fiat! adoratio Deo Shivae. Unde haec oratiuncula ſancta dicitur, & dum moriuntur Indi, in huius non intermiſſa repetitione animam efflant. De ea haec habet linguae Samſcrdamicae peritiſſimus vir P. Iohannes Erneſtus Hanxleden in ſuo dictionario Samſcrdamico Luſitano: പഞ്ചാക്ഷരം Pangiáksharam, *Cinco letras, que saõ nama Shiváya, que poem e mudaõ diferentemente, e dao varias explicaçoẽs, em que se funda toda a sciencia dos jogues. Significa Xiven* (id eſt Shiven) *Seja adorado*. Yogui hi ſunt Shivenitae, id eſt illi Tibetani Lahae quos R. P. Georgius *Xacaitas* vocat. Secta eſt Deo Shiva, ſeu ſi mavis Deo *Xacae* ſpecialiter devota, & quae Lingam devote colit, & in tota India ac Tibeto extenſa, ac propagata eſt. Veteres nempe ſunt illi philoſophi, qui ab anno circiter 1400. ante Chriſtum natum, naturam & auctorem naturae ſub ſymbolo *Lingami*, *trianguli*, *ignis*, *ſolis* & *loti* colunt & adorant, & hoc ſymbolum nempe *Lingam* in collo aut ex brachio vel cingulo portant. Per hos cultus Priapi ſeu Lingami ſymbolicus in Indiis incepit, & inde in Tibetum, in Graeciam,

 Syriam,

Syriam, Latium, & Etruriam penetravit (1). Confer de hoc Arnobium *lib.5. adversus gentes*, ubi huius cultus originem in Indiis incepisse statuit, & Clement. Alexand. *lib.3. Stromat.* §.194. *editionis Venetae*, ubi haec habet: *Brahmanes, ut ait Alexander Polyhistor in Indicis, mortem contemnunt, & vivere nihili faciunt: credunt enim esse regenerationem: aliqui autem colunt Herculem & Panem. Qui autem ex Indis Samanaei hoc est venerandi vocantur, nudi totam vitam transigunt, & colunt quamdam pyramidem, sub qua existimant alicuius Dei ossa reposita*. Haec omnia Shivenitis his Indicis & Tibetanis ad unguem conveniunt. Nam Hercules seu Sol, Shiva Deus est, ignis nempe, sol, & calor, generans & Lingam, quem hic conus, seu pyramis in conum terminans significat, & sub qua forma hodiedum passim in Indiis Lingam seu Shiva generans & auctor, seu principium omnium rerum repraesentatur. Pan Deus, Hanuman Simius, Indis & Tibetanis sacer, solis filius, venti Deus seu ventus, musices seu fistulae institutor, hodiedum colitur, & ab hoc Simio, seu a Pane, Tibetani circa annum 1400. ante Christum natum se descendisse autumant. Vide etiam *Alph. Tibet. sub voce* Prasrinpo. Hic ergo ille est máni, qui ab Indis & Tibetanis colitur, nempe Lingam, quod Hopame Deus Tibetanus, & Budha Ceylanicus in suis manibus gestant, & attente considerant, hoc illud instrumentum, seu máni, quo etiam Lahae Tibetani post mortem sedendo, & illud in manibus gestando ac meditabunde considerando, in parietibus templi Lahpranga pinguntur, de quo vide *Alph. Tibet.* Insignis locus de his *Shivenitis* seu de his philosophis nudis *Xacaitis* qui in australi India *Pandaras* vocantur, est apud P. Norbertum Cappuc. *in cod. manuscr.* quem ad manum habeo: *Quando il Guru* (magnus sectae magister) *è morto, tutti li Pandaras* (Shivenitae Lingami cultores) *e tutta la setta del Lingam si aggiunta al suo Madam* (templum), *e gli pongono il suo Lingam*, (illud nempe quod in vita ex collo aut brachio suo portabat) *e gli pongono il suo Lingam tra le mani fermate una sull' altra sul petto, gli piegano le gambe sotto di lui per farlo sedere su li suoi taloni; portano così il corpo in*

(1) Vide Rhodiginum lib. 5. lect. ant. C.4. S.Aug.lib.7. de civit. Dei, Diodorum Sic.lib.2.cap.2. Gyraldum syntag.12.cap.1.

in un palanchino fino al luogo della sepoltura, pongono vicino lui una lampada accesa, fermano il nicchio con alcune tavole, riempiscono la fossa di terra, e v' alzano sopra un mausoleo, ove guardano sempre una lampada accesa. Hoc eodem modo sepeliuntur, & mortui depinguntur Lahae, & magni Lamae Tibetani, & hic est ille liber supposititius Manetis, quem ipsi manibus tenent, *Lingam est nempe naturae & auctoris naturae symbolum*, quod hactenus nemo philosophorum, nemo missionariorum, nemo itinerantium vere & sincere descripsit, minus vere explicavit. Reliquiae & certissimum vestigium est antiqui priapeii cultus & sectae, quae adhuc in Indiis & in Tibeto in toto suo antiquo vigore superstes est. Inde coni illi Tibetani in templis ad aram maximam positi, & inter lucernas collocati, inde conus ille sacer seu pyramis; quae tripodi, seu triangulo sacro insidet, & in solemnibus processionibus a Lahis vehitur, & thure colitur. Lingam nempe & triangulus auctoris naturae, & principii rerum omnium symbola sunt, quae ab Indis & Tibetanis adorantur. Quod vero haec ad generantis naturae significationem referantur, argumento tibi sit epistola magni Lamae Tibetani in Alphab. Tibet. *pag.* 501. relata, ubi postquam P. Horatius Pinnabillensis excitata persecutione principi ostendisset turpem, magicum, ac obscenum esse Tibetanorum cultum, legem & religionem, ille anno 1742. die 8. iunii ita respondit: *occultam magiam* (nempe symbola naturae) *vester legislator ignorat, illae imagines feminas amplectuntur: cum feminis tamen consummationem non faciunt, vos nescitis*? Hoc igitur Lingam naturae producentis, & principii rerum omnium symbolum, máni sunt illa rotatilia, quae Tibetani in processionibus, in publicis & privatis conventibus, in domibus & compitis gyrant, & continuo rotant, ut populus in suis necessitatibus, in periculis, in regni calamitatibus auctoris naturae recordetur, & ad eum clamet, ac accurrat. Ita accurrere libuit anno 1742. dum inopinato cometam in suo hemisphaerio conspexissent; vide *Alph. Tibet. pag.* 510. Hoc idem Lingam rotatile, rota legis, seu Ciò-ki khor vocatur; vide *pag.* 511., & *pag.* 512. legem hanc suam Shiveniticam seu Xacaiticam aeternam ac interminabilem esse dicunt, et bene dicunt: quia quamdiu natura subsistet, tamdiu et Máni seu Lingam naturae symbolum

bolum subsistet, et quousque generationum et corruptionum ordo, per quem antiqui omnia subsistere dicebant, durabit, etiam Máni Tibetanum et Lingam Indicum generationis et principii symbolum, ac eius religio philosophica et lex durabit. De cultu ignis et aquae apud Indos confer etiam opus *Asiatick researches p.* 253. Et de Lingam ac eius cultu publico apud Indos *pag.* 254. Ubi bene notanda sunt illa verba: *In Hindustan* (quod etiam intelligendum de Tibetanis) *it never seems to have entered the heads of the legislators or people that any thing natural could be offensively obscene; a singularity, wich pervades all their writings and conversation, but is no proof of depravity in their morals*. Et certe Europaeis Indos mores corruptiores habere mihi numquam visum, et Lingamicum symbolum religio est bonae alioquin gentis pravissima: Sed de his satis superque. Fontes enim missionariis, et errorum caussas ac occasiones non intellectae hactenus Samscrdamicae linguae indicare sufficiat; ipsi linguae huic studeant, examinent, videant, et omnia attente examinando convincantur. Nunc igitur classicos Samscrdamicos libros depromamus.

Primus itaque Brahmanicus seu Samscrdamicus liber Missionariorum manibus semper terendus est vocabularium Brahmanicum *Amarasinha*. Hic liber per varias sectiones nomina Deorum, astrorum, elementorum, rerum spiritualium, scientiarum, colorum, terrae, mundi, montium, fluminum, arborum, plantarum, animalium, hominum, tribuum Indicarum, sacrificiorum, agriculturae, artium mechanicarum, etc. explicat, terminos seu vocabula eadem plures significationes habentia in sectione *Nanártha varggam* affert, tum denique adverbia et quidquid indeclinabile est in *Avya vargam* adducit. Vocabularium primum istud versibus primigenie et in sua origine fuit scriptum, eius tamen habetur explanatio linguis Indicis gentilitiis, ut Tamulica et Malabarica, et haec explanatio തമുഷ്കുത്ത *Tamushkutta* vocatur in australi Indiae parte. Nitida et correcta huius vocabularii exemplaria sunt quaerenda et legenda, nam multa fuere vitio amanuensium corrupta, truncata, et depravata, ex quo fit, ut una subinde dictio male scripta, quin et una littera ex ignorantia aut osci-

oscitantia alteri supposita, vocabuli sensum immutet. Nomen Amarasinha auctoris & non libri nomen esse putant Calcuttenses Angli in opere *Asiatick researches p.354.* dissertatiuncula in litteraturam Indicam. Sed quia nullam omnino asserti probationem afferunt, nemo sibi religioni ducat, ab opinione eorum discedere. R.P.Ernestus Hanxleden ita scribit: അമരസിംഹം Amarasinham, *hum livro, vocabulario do Grandam.* Amara bellum, & ducem exercitus, vel etiam Navarcham, qui ad timonem sedet, significat, amaram vero, puppim navis. Amaren autem immortalem, Genium, Deum. Sinham est leo, unde compositum est Amarasinham. Inter has itaque significationes convenientior est illa, quae librum hunc tamquam fortem leonem & ducem denotat, modo nempe allegorico, qui libris Brahmanicis communis est: sic ipsi dicunt, Ciandrodeyam; *cursus lunae*, qui unius libri titulus est. Shiva mangalam, *Shivae Dei cultus felicitas*, qui alter alterius libri titulus. Cinda maní *unio sive gemma cogitationis vel reflexionum*, qui alter liber est. Confer de his Indicis librorum titulis catalogum manuscr. Indicorum bibliothecae regiae Parisiensis *fol.434. & seq.* ubi plures similes titulos reperies. In eodem citatur Amarasinha *num.42.* & *num.244.*, quamvis paullisper corrupte, hoc idem corrupte citat in *appendice n.110.* Anquetil du Perron, Sonnerat & alii.

Grammatica Samscrdamica vocatur സിദ്ധരൂപം *Sidharúbam*, quae dictio nihil aliud significat, *quam notionem & formam nominum seu vocabulorum in mente retinendorum.* രൂപം rúbam enim notionem, formam, imaginem significat, & സിദ്ധം est retentio, comprehensio in mente, formae nempe illius & imaginis variorum nominum in diversos casus, genera, & declinationes descendentium. Grammaticam sublimioris linguae, nempe litteralis a gentilitia Indostana distinctae, Suoarasot a Brahmanibus septentrionalibus vocari dicit R.P. Cassianus Beligattius in *Alph.Indostano p.103. & alibi.* Voluit nempe ille dicere: സരസ്വത sarasvada; id est

era

ars bene, cum gustu, harmonice, secundum regulas loquendi. *Sarasam* enim harmoniam, & rem aliquam cum gustu & regula harmonica factam vel faciendam notat, & *vada*, vel *vadam* dictionem, seu locutionem significat. Haec grammatica, & alia de qua loquitur Stephanus Fourmont in catalogo cod. manuscr. bibliothecae regiae inter codices Indicos *num.*215., & auctores disquisitionum Asiaticarum *pag.* 354., quam *Mugdabodha* appellant, a Vopdéva Gosâmi compositam; an cum nostra eadem sit, plane ignoro, quia utriusque exemplar ad manus non habeo, ut simul cum nostra conferre possim. Hoc tamen lector sibi certum habeat, grammaticam nostram veram & sinceram Brahmanum Samscrdamicam grammaticam esse, vocabulario Amarasinha coaevam, utpote quae vocabula omnia, quae in hoc vocabulario exstant, declinandi, & verba coniugandi regulas tradit, ut infra videbimus. Cur hanc linguae litteralis & sacrae Samscrdamicae grammaticam adeo difficilem, & non potius linguae vulgaris grammaticam tradam, ipsi forte mei commissionarii quaerent. His paucis respondeo: grammatica vulgaris linguae gentilitiae, qualiscumque illa sit, semper per grammaticam linguae litteralis & liturgicae rectificari debet et solet, quia vocum radices inde descendunt, et inde in linguas Indicas gentilitias transeunt. An non igitur melius est limpidam aquam in fonte bibere, quam in aliis rivulis, stagnis, paludibus, et eam quidem turbidam, stagnantem, et semiputrem? An non melius aurum ex ipsa aurifodina extrahitur, et sincerum ac purum, quam inter arenam hinc inde dispersum, aut aliis millenis mineralibus alligatum, permixtum, depravatum? Deinde vocabulario huic et grammaticae Brahmanes, et Christiani S. Thomae nuncupati, student; quidni studere possint etiam missionarii pro religionis bono, et scientiarum augmento, ideo cumprimis, quia pauca de Brahmanibus monumenta, et illa pleraque per linguae imperitos viatores Europaeos corrupta, et vitiata habemus? Neque vero grammatica haec adeo difficilis est, ut quemquam ab huius linguae studio deterrere debeat, aut possit. Improbus labor omnia vincit, et peracto primo gressu, facile ipsa penetrantur sacra adyta, in quibus deinde multa nova, curiosa, utilia, et mirabilia inveniuntur.

Secun-

Secunda pars grammaticae eſt liber വ്യാകരണം *vyágarnam*, qui ſyntaxeos praecepta continet. Indoſtani ut obſervat auctor Alphabeti Indoſtani ſeu Vanárenſis hunc librum Biakarn-dar vocant, vide *pag*.49. Hoc quidem corrupte, ut etiam corrupte ſcribit Anquetil du Perron in *appendice tom*.1. *num*.113. ubi ſyntaxim hanc *Vlakern* vocat. Viágarnam ego doctiſſimi viri P. Iohannis Erneſti Hanxleden deſcriptum habeo. De eo Angli Calcuttenſes in opere *Aſiatick reſearches pag*.341. quos ibi vide. Initium libri vyágarnam eſt hoc:

യെനാക്ഷരസമാമ്നായമധിഗമ്യമഹെശ്വരാൽകൃത്സ്നം

വ്യാകരണംപ്രൊക്തഃ Yénákshara Samámnáya-madhì gamya Mahéshvarál Krtſnam vyágarnam prokta etc. Quod initium libri ideo attuli, ut per illud ab aliis libris primo ictu oculi diſtinguatur, et cognoſcatur.

Poſt hos tres libros claſſicos et grammaticales, primi ordine, dignitate, et publica ac univerſali Brahmanum aeſtimatione legendi veniunt tres celeberrimi libri: മാഘഃ Mágha, ഭാഗവതഃ Bhágavada, യുധിഷ്ഠിരഃ Yudhishtira. Primus inter poemata princeps habetur, ita ut in proverbium tranſierit: കാവ്യെഷുമാഘഃ Kávyeshu Mágha, inter poemata princeps Mágha. Stilo ſcriptus eſt correcto, nitido, eleganti, ſucco & energicis expreſſionibus pleno, conciſo tamen & intellectu difficili. Cogitationibus refertus eſt ſublimibus, & admirabili theologia ac Philoſophia totus quantus abundat. Expreſſiones vero continet divina maieſtate et religione dignas; utinam ſemper haberet veras et a vera religione non alienas. Hunc ego primum, aut certe unum ex primis Brahmanicis libris eſſe puto; narrat enim geſta Dei Vishnu, principalis nempe Dei, ſeu Genii incarnati, qui cum Irania malorum Geniorum principe conflixit, et eum devicit, idque univerſalis diluvii tempore, vel ante hoc tempus, cum nempe generis humani maſſa corrupta divinae legis prae-

 cepta

cepta contempserat, et propter quem contemptum diluvium universum orbem inundavit. De hoc itaque diluvio hic liber habet multa, et de perditione legis et librorum divinorum, quos Irania furto ablatos in mare proiecerat. Haec prima Dei Vishnu incarnatio est, et ultima illa quae refertur in libro Bhágavadam, de Vishnu Deo in Krshna incarnato. Ex quo suspicor librum Mágha ante librum Bhágavadam compositum fuisse. Sed haec incerta. En libri Mágha primas strophas, a me ex fragmento libri huius in latinum versas.

STROPHA I.

ശ്രിയഃപതിശ്രീമതിശാസിതുംജഗജ്ജഗന്നിവാസൊവസു
ദെവസദ്മനിവസന്ദദൎശാവതരന്തമംബരാദ്ധിരണ്യഗൎഭാ
ങ്ഗഭുവംമുനിംഹരിം

Shría badi Shrí madi shásidum geguel gani váso Vásu Déva satmani vasanda darsháva taranda mambarádhi Iranya garbhága bhuvam Munim Harim.

Lucis Dominus, lumen intellectus, peccati vindex, sanctitas ipsa, totius mundi Dominus, & gloria sua replens universa, per se exsistens Deus, domum suam, infinitum suum intellectum & voluntatem considerans, ipse se solum sibi similem reperit & intellectu perfectissimum. Hic Deus in caelis habitans exorsus est bellum in mundo contra malum Genium & gigantem pessimum Iranya, quem in forma poenitentis Vishnu Deus iste occidere paravit.

STROPHA II.

ഗതംതിരശ്ചീനമനൂരുസാരഥെഃപ്രസിദ്ധമൂൎദ്ധ്വജ്വല
നംഹവിൎഭുജഃപതത്യധൊധാമവിസാരിസൎവ്വതഃകിമെത
ദിത്യാകുലമീക്ഷിതംജനൈഃ

Gadantirashvi nagemanuru sárathe prasidham uurdhva dgivalanam havir bugia padadyadho dháma visári sarvada kimédaditya kula mikshida geneï.

Dic ergo, enarra iram Dei hominis, regionem terramque, bellum, exercitus ducem ubique celebrem, dissimilem inter hos duos pugnam, conflagrationem plurimam, pedibus super serpentem devictum iacentem Vishnu, ennarra etiam in mundo inferiori ubique vagantes larvas, incertas & incognitas tenebras, creaturarum varia genera, oculum rerum & scientiarum omnibus libris inscriptum.

STROPHA III.

നവനാഘൈധൊധൊബൃഹതഃപയോധരാൻസമുദ്ധക

ർപ്പൂരപാരാഹപാണ്ഡുരംക്ഷണംക്ഷണോക്ഷിപ്തഗജേന്ദ്ര

കൃത്യാനാസദോപമംബുദ്ധിസിദ്ധേനശംഭുനാഃ

Navana ghe dho dho brhada payodharán ſamùdha karpura paràha pàndhuram kshenam ksheno kshipta guegendra krtina ſadobamam bhudi ſidêna shambhunâ.

Sanctitatis lux aeterna & infinita, mysterii conservator singularis Deus multis lac immortalitatis bibere volentibus saturitatem praebere vult omnibus, attamen illis qui malitiam non reiiciunt, Dominus hic insipidus & stolidus videtur, bonis vero dulcis est & in conscientiae sinu sedet verbum veritatis amans & extraneam vocem audire nolens. Cito cito antequam mors irruat reiecta somnolentia diu noctuque Dominum laudate o vos veri poenitentes! Elephantis officio simile opus faciendum est, omni exceptione maior cultus exhibendus. Expergiscimini veri cultores Vishnu dulcedinem caelestis ambrosiae recogitate.

Fragmentum iſtud huius libri a Brahmane acceptum ego cathecumeno Paillo nomine ex tribu Nayrum tranſcribendum dederam, hic cum me abſente deſcriberet, mihi viſus eſt aliquas litteras in contextu Samſcrdamico omiſiſſe, quas ego poſtea variis negotiis praepeditus reſtituere, aut ſaltem ad autographum conferre non potui. Relinquo itaque textum Samſcrdamicum in ſequentibus tribus ſtrophis, & eas ſecundum contextum linguae gentilitiae Malabaricae qua ille originalis textus redditur, afferam.

STROPHA IV.

Pigritiam, invidiam & superbiam deponite o vos omnes qui huiusmodi metempsychoses subivistis. O vos viventes, o vos homines in

mundo exsistentes; o vos caelestes spiritus huius splendoris claritatem, opus bonum & perfectum sine macula suscipite! O vos aves huius operis compositorem, qui velut cycnus bonae indolis est, & bona refert, suscipite. Sed non suscipiunt mendaces & falsi poenitentes qui haec capere nolunt!

STROPHA V.

Malus enim vir, qui virtutem intra se non recipit, quasi urens solis radius est, qui nymphaeam occidit. Ast vos ut apes in flore & fructu ananas mel & dulcedinem exsugunt, bonum Domino famulatum praestate, obscuri huius mundi honores relinquite, bonae mentis lumen apprehendite, & certissime Dominus in interiori vestro exorietur.

STROPHA VI.

Qui corporis saturitatem & plenitudinem aversatur, ut sol & luna resplendet, & anima illius per lucem bonae meditationis clarescit. Hoc & non alio modo Dominus conspici potest, atque hoc modo per bona opera visum conspectumque fuisse, veterum sapientum & Hesychastarum est sententia & scientiae opinio. Per temperantiam corporis, mens est illuminanda, per animam tuam corpus servire facito. Per lacrimas, quas orando fundimus, tamquam per aquam lustralem vitia abluuntur, & corpus sanctificatur. Quemadmodum odor florum cerebrum afficit, ita illae lacrimae afficiunt Dominum. Haec quidem officia ad instar parentantium dolore plena sunt, sed quia vera observantiae semita haec est, teneri debet, & ipsa in caelis mare beatitudinis operatur, heic vero terram frugiferam efficit. Quae omnia Domini regna esse, tu omnino intelligere debes.

Alter liber in tota India celebris est Bhágavadam, totius nempe Indicae legis & religionis compendium. Huius libri initium est hoc: ഹരിശ്രീഗണപതയെനമഃ അവിഘ്നമസ്തു വി

ഷ്ണുനദക Hari Shri Ganavadayè namá, avighna mastu, Vishnu ráda. Haec adorationis est formula libro praefixa, & titulus libri; initium autem poematis est hoc:

കൃ

കഥിതോ വംശവിസ്താരോ ഭവതാ സോമസൂര്യ്യയോഃ

Kathido Vamsza Vistáro bhavadá Sóma Suryayo.

രാജ്ഞാംചോഭയവംശ്യാനാം ചരിതം പരമാത്ഭുതം

Rágnáciobhaya vamszyánam ciaridam paramátbhudam.

Admirabilis plane est historia gestorum, ex sole et luna progenitorum utriusque amplissimae stirpis regum ab ipso (viro gravi) narrata.

Ex libro Bhágavadam plures strophas et fragmenta passim adferunt Angli in opere *Asiatick researches*, quae ibi vide. Niebuhr *tom.2.pag.26.* libri huius vocabulum, ut alia, corrupte scribit: *Sribahagavantporam*. Nempe dicendum erat: ശ്രീഭാഗവതപുരാണം *Sribhágavadapuránam*, historia antiqua celebri (Shri) libro Bhágavadam contenta. Sonnerat multa se ex Bhágavadam excerpsisse, & in suum itinerarium retulisse affirmat, verum quomodo id fieri potuerit a viro alioquin linguarum Indicarum imperitissimo, hoc plane ignoro. Perlegi ego totum ipsius opus, & ne unum quidem originalem libri Bhágavadam reperi textum, sed aniles ubique fabulas, naenias, et commenta infimae Indicae plebis. Raptim, et currendo ipse illas terras ac populos viderat, & absque cognitione linguarum, vendit tamen ipse centones suos et imposturas. Niebuhr saltem candide fatetur se linguas Indicas nescivisse, & in hoc modestia ipsius est commendanda, nec vitio vertendum, si vocabula Indica pleraque corrupte adferat, et plebeas subinde adducat fabulas pro vera Brahmanum, & aliorum Indorum religione. Ast alter & linguarum imperitus erat, et nimium credulus primo cuique baiulo sibi obvio aures dabat, et tamen res illas pro sacris ac veris Brahmanum opinionibus, sententiis, ac doctrina venditat, et imperitis, ac Indicarum rerum ignaris Europaeis imponit. Quoad res Indiae politicas et civiles eum carminat, perstringit, et serio castigat Charpentier de Cossigny epistola ad ipsum data. Vide *lettre a Mr. Sonnerat par Mr. Charpentier de Cossigny* 1784. *a l'imprimerie Royal a l'Isle*

a l'Isle de France. D. Court de Gebelin (1) librum Bhagavadam per Marida Poule interpretem Indicum in linguam Gallicam versum, & D.Bertin primario Administro dedicatum fuisse scribit. Verum non ita facile liber ille Bhágavadam vertitur in Gallicum idioma, ut putat D. Court de Gebelin. Doctissimi Brahmanes in eo in gentilitias Indicas linguas vertendo maximas difficultates patiuntur, quid ergo faciet scriba unus sacrae linguae imperitus?

Ceterum haec supposititia versio publicam lucem hactenus saltem, quantum ego sciam, non aspexit. Si ad latus textum libri originalem & Samscrdamicum dederit, quid de ea dicendum sit, tunc diiudicari poterit. Libri Bhágavadam originalis exemplar unum in foliis palmae a Brahmane quodam descriptum, & pervetustum ego ad manus habeo. Hoc cum anno 1722. Rex Samorinus Regi Coccinensi bellum intulisset, a profuga Brahmanica quadam familia apud Christianum S. Thomae in Angamali depositum & oppignoratum ad heredes ipsius transivit; a quibus deinde ego illud pretio comparavi. Ad hunc igitur codicem, & reliquos, quos supra adduxi, videndos, examinandos, & iusto criterio subiiciendos, si qui sunt Romae durae cervicis philosophi & critici, qui missionariis non credendum esse dicere audeant, veniant, videant & probent. Anglos, Gallos, Germanos & Italos perquam humaniter & officiose invito, veniant, & me praesente, examinent. Sciolos, sycophantas, obtrectatores clancularios, ac petulans furfur philosophicum flocci facio; veniant viri erudití, candidi, sinceri bonarum artium cultores.

His duobus libris religiosis duo addenda sunt poemata epica, quae rerum Brahmanicarum cupidi continuo manibus terere debent, & mente serio intenta perlegere. Liber രാമായണം *Rámayenam*, qui bellum inter Shri Ráma (quem Bacchum Indicum esse ego alia dissertatione probo) & Rávana regem Ceylan seu insulae ലങ്ക lanka gestum fuse describit, plenus est vivis imaginibus, ideis sublimibus, & nobili quadam maiestate. Huius versus prae foribus delubrorum Indicorum emphatice coram popu-

(1) Vide Plan general & raisoné de divers objets, & des decouvertes, qui composent l'ouvrage intitulé : Monde primitif. &c. *a Paris chez Boudet*, *pag*.70.

populo & concione canuntur, ut plebs viva heroum ſuorum Indicorum imagine, & actionibus pro patria fortiter geſtis, in patrii ſoli & veteris religionis amorem accendatur, & in eo confirmetur. Praeterquam quod liber hic ſcriptus ſit ſtilo correcto, nobili, eleganti, energico, & verſus undique ſint maieſtate pleni, qui Virgilii Aeneidi in nihilo cedant, notiones quoque plurimae veterum Indicarum rerum ex eo hauriri poſſunt, dummodo id, quod mere poeticum eſt, ſecernas, & hiſtoricas res caute ac prudenter amplectaris. Hunc librum inter codices manuſcr. bibliothecae regiae Pariſienſis Stephanus Fourmont affert *num.* 12., & *num.* 32. Verum cum ego ex Indiis redux illum *num.* 12. ſignatum legendum poſtulaſſem, illius loco datus mihi fuit alter illi numero ſuppoſitus. Quare aut Stephanus Fourmont alucinatus eſt, aut ordo codicum fuit perverſus, ita ut alii aliis fuerint ſuppoſiti. Hoc idem obſervavit etiam Sonnerat, dum libro *Ezourvedam* dicto aliud manuſcr. cuiuſdam Miſſionarii ſuppoſitum fuiſſe narrat. De hoc libro obiter plura afferunt Angli in opere *Aſiatick reſearches*. Rámayenam poema ex ſacra lingua Samſcrdamica in plures gentilitias Indicas linguas verſum, translatumque fuit. In Malabaria celebris eſt illa verſio, quae linguae ſacrae peritiſſimo viro [illegible] ſeu Domino in et a Tunciatta adſcribitur. Ea itaque Malabaricis verſibus conſtat, ſed multis vocabulis hinc inde Samſcrdamicis ad elegantiam primigeniam ſermonis conſervandam reſperſa eſt. Ita & Támulenſes ſuas habent verſiones, ſed videndum a quonam ſint factae, et an originali reſpondeant; ſolent enim poetae ſemper aliquid de ſuo addere, ut amanuenſes deſcribendo ſolent originales codices plerumque vitiare.

Aliud elegantiſſimum poema Epicum eſt യുധിഷ്ഠിരവിജയം *Tudbisbdiravigea*, ſeu de victoria filiorum regis Yudhu, alias Pándava dictorum, quos cum Rex Pándu vel Pánnu ex Cundi uxore ſua vi cuiuſdam magicae orationis, et ſine carnali complexu ſuſcepiſſet, emortuo patre Pándu, centum alii fratres conſobrini, ob illegitimam et non naturalem nativitatem horum quinque fratrum Pándava dictorum, defuncti patris hereditatem adiri poſſe

se negabant, et Pandavas quinque fratres ex regno expellere volebant. Sed hi ducem pro se belligerantem habuere Krshna, seu Vishnu Deum incarnatum, qui una cum Argiuna ex his quinque fratribus praecipuo bellatore et heroe centum illos consobrinos bello superarunt, devicerunt, et patris Pandu regno potiti sunt. Hanc fabulam ad reges Pandion Athenienses, vel etiam illos ad hanc Indicam historiam vel fabulam referri suspicantur auctores disquisitionum Asiaticarum, quae coniectura sustineri non potest (1). Vide de regibus Pandion Graecis Euseb. *in Chronico* aliosque.

(1) Ex traditione Brahmanica, quam refert Abraham Boger in libro Germanico cui titulus: **Rogers offene Thür zu dem verborgenen Heydenthum**, seu ianua reserata ad occultum paganismum, *cum observationibus breviss. ac select. mantissis* Christoph. Arnoldi. *Norimb. Anno* 1663., Deus Vishnu in Krshna incarnatus, natus est in urbe *Madura* in Indiis non procul ab urbe *Agra* exsistente. Iam vero Ptolemaeus *lib. septimo tab.*x. Geographiae veteris, *Venet. anno* 1562. *p.*248. civitatem *Madura deorum* cum aliis pluribus ad montem Vindium versus solis ortum ponit; et paullo supra, circa Hidaspum seu Gangem regionem Pandavorum constituit, cuius etiam civitates enumerat. Addunt vero editores Ptolemaei haec verba: *Pandea gens a feminis regitur, Plinius & Arrianus*. Cum igitur & natalis locus Dei Krshna in Madura civitate, & gens ac regio Pandavorum, quos Indi communiter Pandavà, vel Pandaver nominant, quod vide in dictionario P. Hanxlederi sub voce *Pandava* vel *Pandu*, in Indiis ad Gangem statuatur a veteribus Graecis & Indis, mirum sane cuique videri debet, quomodo Calcuttenses Angli in libro *Asiatick rcsearches* historiam Dei Krshna ad Graecorum fabulas referre potuerint, & Deum illum Apollinem Graecum esse dixerint, quasi Brahmanes illum a Graecis accepissent. Certe recte contrarium ipsi inferre debebant. Liber proinde Brahmanicus *Yudhishtira* dictus, qui de Deo Krshna ac de bello filiorum Regis Pandu cum centum consobrinis suis gesto tractat, ad bellum Indicum & ad reges Pandavas Indicos refertur, non autem ad reges Graecos Athenienses Pandion, de quibus Eusebius *in Chronico*, id quod iidem hi falso putant Angli. In memoriam huius victoriae per Krshna Deum & ducem Argiuna a filiis Regis Pandu quinque fratribus obtentae, mense decembri dies festos agunt Brahmanes, ut idem erudite iam observavit rerum Indicarum peritissimus Abraham Roger. An vero Brahmanes dies festos agent, an publica laetitia & memoria celebrabunt bella, & victorias Graecas? An Angli publica memoria celebrant victorias Gallorum aut Moscovitarum? Quia vero poema epicum praedictum *Yudhishtiravigeam* regni Pandavorum principia & primum stabilimentum describit, ut librum illum legenti patebit, sequitur, librum illum Brahmanicum vetustissimum esse, ac fortassis ultra mille annos ante Christum natum referri debere, regnum enim Pandavorum tempore Arriani, Plinii & Ptolemaei adhuc exsistebat, neque probabile est paullo ante aetatem horum scriptorum formatum fuisse. Traditio etiam Brahmanica de formatione Pandavarum regni multo longius ante tempora aerae vulgaris principium & bellum horum Pandavarum refert. Notandum vero regnum hoc *Pandù* seu Pandavorum aliud & omnino distinctum esse a regno *Pándi*, Pandionis seu Madure,

que. Poema hoc, ut dixi, elegantiſſimum eſt, et a tironibus linguae Samſcrdamicae cumprimis legendum, quia ſcriptum eſt ſtilo facili, nitido, claro, correcto et eleganti, ob quod etiam primo a magiſtris Brahmanicis poſt grammaticam & vocabularium Samſcrdamicum diſcipulis praelegi ſolet, ut ex eo modum conſtruendi, verba coniugandi, & phraſes Samſcrdamicas addiſcant. Nos ex hoc libro plura exempla in grammatica adducemus. Hi itaque ſunt libri claſſici & celeberrimi in India, quorum lectionem commendamus, & hi ſufficiunt ad totum unius viri vitae tempus impedendum, ſi revera, & non obiter, res Brahmanicas ſcire, & pertractare velit. Poſt adductos vero celebriores libri ſunt ſequentes, quorum notitiam dare volui, ut homines Europaei in Indiis exſiſtentes, eos eo facilius inter gentiles perquirant.

രഘുവംശം Raghuvamszam, poema celebre, quod de Vishnu Deo ex familia Regis Raghu nato agit.

ധർമ്മകീർത്തി Dharmakírti, de inſtitutione tribuum, & officiis earum.

പഞ്ചാക്ഷരമാഹാത്മ്യം Pangiákshara mahátmam, de quinque ſyllabis ſacris *nama Shivaya* dictis de quibus nos ſupra egimus.

ഗാഥ Gádha, paſtoralia Dei Krshna.

മാധവ്യം Mádhavyam, de aſtrologia, & rebus gynaecei.

പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടി Prabangia srshti, de creatione mundi.

ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം Brahmánurpuránam, de quatuor aetatibus mundi & rebus Brahmanum in iis geſtis.

ശ്രീകൃഷ്ണവിലാസം Shri Krshna viláſam, de geſtis paſtoralibus Dei Krshna.

K [illegible]

re, quod ex Arriano & Ptolemaeo ad oram piscariam in auſtrali Indiae parte extendebatur, & cuius regia erat Madure hodierna inter Mayſſur & Tanjaur ſita. De qua re confer mappam Geograp. D. d'Anville, & de la Tour, *Theatre de la guere* inſcriptam. Pariſiis an. 1770. inciſam.

കുമാരസംഭവം Kumára ſambhavam, de progenie Dei Subrahmania ſeu de origine Dei Kártigea.

സംഭവം ſeu പുരാണം Puránam de origine mundi, rerum, elementorum, deorum, geniorum, heroum, dearum, heſychaſtarum, Muni dictorum, de incarnationibus, & geſtis Vishnu, &c.

സ്മൃതി Smrdi, de religione & iuſtitia libri octo.

മനുസ്മൃതി Regis Manu memorialia, ſeu ſyſtema legum & inſtitutionum Indicarum civilium. Qui pluta de Indicis libris ſcire cupit, videat in *Aſiatick reſearches* inſcriptam *diſſertationem in litteraturam Indorum*.

Id quod communiter ab Indis dici ſolet, eſt: നാലുവെദം ആറുശാസ്ത്രംപതിനെട്ടുപുരാണം nempe dari quatuor leges, ſex ſcientias, octodecim hiſtorias antiquas ſive veras, ſive fabuloſas. Verum hoc axioma populare falſum eſt, ſi ad Brahmanes referatur, nam hi tres tantum leges admittunt & recognoſcunt veras: nempe Irku, Sáma, Yagiu ഋക്ക് സാമ യജുസ്സ്, quae ſimul ſumptae ഋക്സാമയജുസ്സ് വെദം Irka SámaYagiur Védam dicuntur. Tres tantum iſtas leges affert vocabularium Amaraſinha ſect. ശബ്ദാദിവർഗ്ഗം *Shabdádi varggam*, & has tantum tres leges etiam adducit liber Sámbhavam in hiſtoria Devayáni filiae Heſychaſtae Shukrae, quarta lex popularis eſt, & de incantationibus, veneficiis, divinationibus ac aſtrologia iudiciaria agit, & ea non ad Brahmanes ſed ad Shúdras, aliaſque inferiores tribus pertinet.

Quidquid vero in Brahmanicis libris continetur, hoc totum in tres claſſes diſtribuitur, in Védam, Sháſtram, & Puránam. Ad Védam omnes ii tantum referuntur libri, qui de cultu divino agunt, ut ſunt praecepta de ſacrificiis, precibus, ieiuniis,

niis, peregrinationibus, expiationibus, proſtrationibus, corporis lotionibus, ſacrorum ſignorum in fronte deſcriptionibus, initiationibus, ſacrificiis & precibus pro defunctis. Quae omnia ſimul ജപഹോമദേവാരം *Geba hóma dévaram* dicuntur. Védam itaque non eſt liber, quod plerique putant Europaei, qui toties, ſed falſo & ridicule, librum Védam ſe in Indiis inveniſſe, & poſſidere gloriati ſunt, & quorum pluſquam viginti in medium afferre poſſem, ſed Vedam eſt lex, quae pluribus libris & praeceptis ad religionem & cultum divinum immediate pertinentibus, continetur. Vide de vocabulo Védam, Sháſtram, & Puránam dictionarium R.P. Hanxleden *inter codices manuſcript. S. Congreg. de Prop. Fide num.9.*, & Amaraſinha *ſect. paulo ſupra citata* (1).

 Ad

(1) Valde probabile eſt vocabulum Véda, vel ut Alphab. Indoſtanum & Nagaricum ſcribit Bed, radicaliter & primigenie doctrinam religioſam & philoſophicam de elementis ſignificaſſe. Siquidem cum tota Brahmanica lex, religio, & philoſophia circa cultum ſolis, lunae, planetarum, & elementorum aquae, terrae, ignis, aeris, & aetheris verſetur, & iiſdem ſacrificia offerantur, ut nos alibi ex libris Brahmanicis invicte demonſtrabimus, ſane probabiliſſimum eſt & vocabulum Veda vel Bed, quod legem denotat, nil niſi doctrinam ſacram de cultu earum rerum ſignificare. Inſignis eſt in hanc rem locus Clement. Alexand. Stromat. lib.5. §.243. *Iam puerorum quoque doctrina, quae verſatur in elementis, complectitur interpretationem quatuor elementorum, dicit enim Phrygas aquam vocari Bedy, ſicut etiam Orpheus:*

Nympharumque Bedy promant limpida lympha.

Quin etiam Dion Thytes videtur ſcribere ſimiliter: Et acceptum Bedy effunde manibus, & convertere ad aruſpicinam. Contra autem comicus Phylideus, Bedy, aerem, qui vitam ſuppeditat, per haec intelligit: Haurire poſſim ut Bedy ſalutiferum precor, quo ſanitatis pars fluit potiſſima, ut aerem, inquam haud noxium & purum traham. Huic opinioni conſentit etiam Neanthes Cyzicenus, ſcribens ſacerdotes Macedonum in precibus invocare Bedy, ut ſit eis propitius, & filiis, quod quidem interpretantur, aerem. V. ibi etiam ſequentia, quae omnia Brahmanicam doctrinam olent. Ex his iam unum certo inferas: aut Graeci vocabulum Veda, Bed, Bedy a Brahmanibus acceptum (ut ſupra vidimus de Sebeſio vel Sebaſio) & corruptum, ad ſignificanda illa ſupra dicta elementa tranſtulerunt, & genuinam illius etymologiam ignorantes, in ſuam philoſophiam ſub ea ſignificatione invexerunt, aut vocabulum illud originaliter & radicaliter doctrinam de elementis, & legem de cultu religioſo elementorum ſignificat. Ratio amplior coniecturae eſt, quod Brahma ſeu terra Veda, Bed, vel Bedy dediſſe, dictaſſe, & auctor huius eſſe a Brahmanibus dicitur, & alia fabula Brahmanica dicit, Veda, Bed, vel Bedy in mare deiectum fuiſſe, periiſſe & Vishnu Deum in forma piſcis librum illum ſeu legem in mari quae-

Ad ശാസ്ത്രം Shástram seu scientiam omnes ii libri pertinent, qui de scientiis agunt, & qui in India sunt plurimi. Vocabulum vero ശാസ്ത്രം Shástram certissime scientiam, & non librum significat, sic ശാസ്ത്രി Shástri, ശാസ്ത്രവാൻ Shástraván, vir doctus, eruditus, scientias possidens, ശാസ്ത്രാർത്ഥം shástrártham explicatio scientiae, ശാസ്ത്രയുക്തി shástrayukti, punctum, vis, acumen scientiae, ഗ്രഹശാസ്ത്രം gra^c^hashástram astronomia, പുരാണം historia antiqua sive vera, sive falsa, aut fictitia, &c. Quis itaque non rideat petulci Voltairii ignorantiam & philosophicam temeritatem, qua totus distentus ac veluti inspiratus energumenus stridendo, & clamando docebat in suis miscellaneis philosophicis, Shástram *librum* esse, & librum quidem mille annis libro Vedam anteriorem? Hunc ego . . . sed (1).

Pro coronide adhuc observandum est, in omnibus Indiae regionibus tres semper linguas inveniri, vulgarem nempe & infimam populi linguam, secundo gentilitiam, quae ex Samscrdamica descendit, & ipsius dialectus est, quaque in scribendis epistolis familiaribus, apochis, negotiis, ac in cultiori societate uti solent, tertio sacram Samscrdamicam seu litteralem, de qua nos hactenus egimus, & quae praecipue tradendis scientiis, & rebus liturgicis inservit. Secunda illa seu gentilitia ex Samscrdamica sacra descendens, pro gentium & regionum diversitate, varie plasmata, & formata fuit, quod tibi hoc exemplo manifestum fiet.

Sam-

quaesivisse. Hoc itaque vocabulum Veda, Bed, vel Bedy allegoricam, & translatitiam significationem habere videtur, & hoc quod dicimus, significare. Verum quidquid sit, vocabulum illud vere Samscrdamicum est, ut ex eius radice apparet, & antiquitatem huius linguae clarissime demonstrat, utpote quod etiam a veteribus Graecis quamquam modice corruptum, usurpatum fuerit. Confer de hoc vocabulo etiam Alphabetum Tibetanum.

(1) Un homme qui ne sçait dire que des phrases & des iniures, enfanter des rêves, imaginer des systêmes, citer des faux passages, ecrire en polisson, se battre en cadence, est nomé philosophe. Se moque-t-on du bons sens ou de la philosophie? Beau probleme à resoudre! *L' inoculation du bon sens*, a Londres, 1761.

	Samſcrdamica litteralis	Talenganica	Malabarica	Tamulica
Nom.	മാനുഷഃ mánuszá homo	mánuſiondu	mânushen	manushen
Gen.	mánusham	manuſiuni	mánushende	mánushenude
Nom.	പാപഃ pává peccatum	pábam	pávam	pábam
Gen.	pávaſya	pábama	pávatinde	pávatinude
Nom.	ബുദ്ധി budhi intelligentia, mens, ſpiritus	budhi	budhi	butti
Gen.	budhyo	budhiyoca	budhiyude	buttiyude

Sic argumentare de ceteris.

Eadem habetur ſimilitudo etiam quoad ſonum, vim, valorem, ac poteſtatem omnium litterarum radicalium, ita ut qui litterarum Samſcrdamicarum vim, valorem, poteſtatem, ac pronuntiationem novit, etiam omnium aliorum gentilitiorum alphabetorum vim, valorem, poteſtatem ac pronuntiationem eo ipſo ſciat. Quare ad lectorem noſtrum plene convincendum praecipua etiam alphabeta inter ſe collata ad calcem operis damus.

Ex his itaque omnibus ſimul ſumptis, & attente conſideratis, non iam dubitanter, ſed certiſſime aſſerimus, & concludimus: idioma ſacrum, antiquum, litterale, Brahmanico Samſcrdamicum vulgo *Sanſcrit* dictum, linguae gentilitiae Talenganicae, Nagaricae, Indoſtanae ſeu Vanárenſis, Bengalinae, Warnicae, Maráſticae, Malabaricae, Tamulicae matrem, fontem, radicem, & originem eſſe, id quod nobis demonſtrandum erat. Hoc iam ante nos paucis innuerant Ziegenbalgius *epiſt. ad la Crozium data*, la Crozius ipſe *epiſt.*42. *ad* Chamberlaynium, P. Beſchi *in praef. ad dictionarium Tamulico Latinum*, Iohannes Chriſtophorus Amadutius *praef. in alphab. Indoſtanum*, Anquelil du Perron *tom.*1.*pag.*123., auctores libri: *Aſiatick reſearches tom.*1. *pag.*422. Haec igitur ſunt, quae Samſcrdamicae grammaticae neceſſario praefigenda duxi, poſtquam ad hanc ipſam elucubrandam Eminentiſſimorum ac Indicarum Miſſionum providentiſſimorum S. Congr.

de

de Propag. Fide Praepositorum Cardinalium decreto, & auctoritate amplissimi eiusdem S.Cong.Praefecti Card. L. Antonelli ex Indiis evocatus fui. Religioni, missionum commodo, ac linguarum studiosis, quantulacunque sit, hanc opellam meam consecro, atque ut aequi bonique consulant rogo. Dabam Romae 1790.

PRAECIPUA INDIAE ORIENTALIS ALPHABETA INTER SE COLLATA

Granthamicum seu Samscrd.	Indostanum seu Vanárense	Nagaricum	Talinganicum
അ a brevis	अ	अ	అ
ആ a longa	आ	आ	ఆ
ഇ i brevis	इ	इ	ఇ
ഈ i longa	ई	ई	ఈ
ഉ u brevis	उ	उ	ఉ
ഊ u longa	ऊ	ऊ	ఊ
ഋ ru brevis	ऋ ri	ऋ ri	ఋ ru
ൠ ru longa	ॠ ri	ॠ ri	ౠ ru
ഌ ilu brevis	ऌ li	ऌ li	ఌ lu
ൡ ilu longa	ॡ li	ॡ li	ౡ lu
എ e brevis	ऎ		
ഏ e longa		ए	ఏ
ഐ ai	ऐ	ऐ	ఐ

ഒ o brevis	ओ	ओ	ఒ
ഓ o longa			
ഔ aú	औ	औ	ఔ
അം vel അമ് am	अं	अं	అం
അഃ ah, vel a	अः	अः	అః

CONSONANTES RADICALES SEU SIMPLICES

ക ka	क	क	క
ഖ kha	ख	ख	ఖ
ഗ ga	ग	ग	గ
ഘ gha	घ	घ	ఘ
ങ nga	ङ	ङ	ఙ
ച cia	च	च	చ
ഛ ciha	छ	छ	ఛ
ജ gia	ज	ज	జ
ഝ ggiha	झ	झ	ఝ
ഞ gna	ञ	ञ	ఞ
ട đđa	ट	ट	ట
ഠ ddha	ठ	ठ	ఠ
ഡ đa	ड	ड	డ

ഢ dha	ढ	ढ	ಢ
ണ nna	ण	ण	ಣ
ത ta	त	त	ತ
ഥ tha	थ	थ	ಥ
ദ da	द	द	ದ
ധ dha	ध	ध	ಧ
ന na	न	न	ನ
പ pa	प	प	ಪ
ഫ pha	फ	फ	ಫ
ബ ba	ब	ब	ಬ
ഭ bha	भ	भ	ಭ
മ ma	म	म	ಮ
യ ya	य	य	ಯ
ര ra	र	र	ರ
ല la	ल	ळ	ಲ
വ w	व	व	ವ
ശ sha	श	श	ಶ
ഷ sza	ष	ष	ಷ
സ ssa	स	स	ಸ

ഹ ha	ह	ह	హ
ള lla			ళ
ക്ഷ ksha	क्ष	क्ष	క్ష
റ rra			ఱ
			జి ji
			టీ tii

NOTANDUM.

I. Quatuor his alphabetis pleraque vocabula Samſcrdamica ſcribi poſſunt, ſi his litteris ſimplicibus accedant aliae compoſitae & complexae.

II. Alphabetum Indoſtanum, & Nagaricum adduximus ex recenſione P. Caſſiani Beligatii quod exſtat in Alphabeto Romae typis Sac. Congregationis edito.

III. Ex utroque hoc Alphabeto ad Nagaricum, quod in diſquiſitionibus Aſiaticis afferunt Angli, collato, patebit hoc Nagaricum ab ipſis allatum aliis duobus nihilo praeſtare, non numero, non valore, non poteſtate, non pronuntiatione aut vi litterarum, quia tot, & non plures nec alias illud litteras continet.

IV. Facto examine apparebit, litteras ab ipſis allatas quoad apicum formam ab Alphabeto Nagarico diſcrepare, & plus cum forma litterarum Alphabeti Indoſtani convenire, attamen, ut diximus, ubique eumdem, & non alium valorem litterarum habere.

V. Patet, Granthamicum ſeu Samſcrdamicum noſtrum & Talenganicum copia litterarum Nagarico ab Anglis allato praeſtare, adeoque ad ſcribendam linguam Samſcrdamicam illa duo prima aptiora eſſe.

N.B. Libri Bhâgavadam insigne fragmentum in fine grammaticae affertur.

FACULTAS ORDINIS

EX commiſſione R.P.N. Ioannis Evangeliſtae a S. Maria Praepoſiti Generalis Carmelitarum Excalceatorum legi diſſertationem in linguam Samſerdamicam R. P. Paulini a S. Bartholomaeo Carmelitae Excalceati Miſſionarii Apoſtolici Malabariae, & nihil in ea inveni contra fidem, ac bonos mores.

Datum Romae prima octobris in Collegio S. Pancratii 1790.

Ego Fr. Albertus Maria a Ieſu Carmelita Excalceatus Lector S. Theologiae in Collegio eodem.

IMPRIMATUR,

Si videbitur Reverendissimo Patri Magistro S. P. Apostolici.

F. Xaverius Passari Archiep. Laris. Vicesgerens.

APPROBATIO

Librum cuius inscriptio est: *R.P.Fr.Paulini a S.Bartholomaeo*, *Carmelitae Excalceati*, *Malabariae Missionarii*, SIDHARUBAM, *seu Grammatica* SAMSCRDAMICA, *cui accedit dissertatio histori o - critica in linguam* SAMSCRDAMICAM *vulgo* SAMSCRET *dictam*, *in qua huius linguae exsistentia*, *origo*, *praestantia*, *antiquitas*, *exstensio*, *maternitas ostenditur*: *libri aliqui ea exarati critice recensentur*, & *simul aliquae antiquissimae gentilium orationes liturgicae attinguntur*, & *explicantur*; iubentibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide bono regimini praepositis Reverendissimis & Eminentissimis S. R. E. Cardinalibus, attente, ac diligenter legimus. Eruditi autem auctoris in Indorum gentis moribus, lingua, superstitiosisque dogmatibus ex longo cum Malabarensibus usu, atque consuetudine apprime versati, in suo illustrando argumento industriam singularem, atque peritiam non modo probamus, sed & librum ipsum iis, quibus sanctissimae Religionis nostrae Christianae in Malabaria propagandae, amplificandaeque munus incumbit, utilem iudicamus quam maxime. Horum siquidem, ut superstitionis genus, quo implicatur Indica gens, & in cuius fontes inquirit auctor, primum dignoscant, magni interest. Quamobrem librum, nihil alioqui fidei, & morum doctrinae continentem adversum, qui typis publicetur dignum censemus.

Datum Romae in Coenobio S. Mariae super Minervam die 23. ianuar. an. 1791.

Fr. Gabriel Fabricy, *Ord. Praedicatorum*, *S. Theologiae Doctor*, *Collegii Casanatensis Theologus*.

Fr. Philippus Angelicus Becchetti eiusdem Ordinis.

IMPRIMATUR

Fr. Thomas Maria Mamachius Ord. Praedicat. Sac. Palat. Apost. Magister.

DECRE-

DECRETUM S. CONGREGATIONIS

DE PROPAGANDA FIDE

CUm in Congregatione generali Eminentiſſimorum DD. Cardinalium habita die 19. iulii relato per me infraſcriptum ſtatu Eccleſiae Malabarenſis inter cetera dubia propoſitum fuerit XXVII. videlicet : An ad uſum alumnorum & miſſionariorum brevis Grammatica linguae Samſcrdamicae ſit imprimenda in typographeo S. Congregationis , Eminentiſſimi Domini reſcripſerunt affirmative.

Datum Romae in Aedibus Sacrae Congregationis die 19. iulii 1790.

L. Card. Antonellus Praefectus.

Loco ✠ Sigilli.

I. de Carpineo Pro-Secret.

ALPHA-

ALPHABETUM
SAMSCRDAMICO-MALABARICUM

VOCALES

a br. a long. i b. i l. u b. u l. iru b. iru l. ilu b. ilu l. e b.
അ ആ ഇ ഈ ഉ ഊ ഋ ൠ ഌ ൡ എ
e l. ai o b. o l. aú am ah
ഏ ഐ ഒ ഓ ഔ അം അഃ

CONSONANTES SIMPLICES RADICALES

ca kha ga gha ba bha đđa ddha đa dha da dha ha gia ggiha la lla
ക ഖ ഗ ഘ ഭ ഡ ട ഠ ഢ ഥ ദ ധ ഹ ജ ഝ ല ള
la ya ma na nna gna nga pa pha ra rra sza ssa ta tha
ഌ യ മ ന ണ ഞ ങ പ ഫ ര ഷ റ ഴ സ ത ഥ
w sha ksha cia ciha
വ ശ ക്ഷ ച ഛ

CONSONANTES SIMPLICES VOCALISATAE

ca cà ki kì cu cù cr cru crù kilu kilu ke cai
ക കാ കി കീ കു കൂ കൃ കൃ കൄ കൢ കൣ കെ കൈ
co cau cam kha
കൊ കൌ കം കഃ
kha khà khi khì khu khù khiru khirù khilu khilù khe
ഖ ഖാ ഖി ഖീ ഖു ഖൂ ഖൃ ഖൄ ഖൢ ഖൣ ഖെ
khai kho khau kham khha
ഖൈ ഖൊ ഖൌ ഖം ഖഃ

ga gà gui guì gu gù gr grù guilu guilù gue gai go

ഗ ഗാ ഗി ഗീ ഗു ഗൂ ഗൃ ഗൄ ഗൢ ഗൣ ഗെ ഗൈ ഗൊ

gam gha

ഗം ഗഃ

gha ghà ghi ghì ghu ghù ghr ghrù

ഘ ഘാ ഘി ഘീ ഘു ഘൂ ഘൃ ഘൄ &c.

ങ ങാ ങി ങീ ങു ങൂ ങൃ ങൄ &c.

ച ചാ ചി ചീ ചു ചൂ ചൃ ചൄ &c.

ഛ ഛാ ഛി ഛീ ഛു ഛൂ ഛൃ ഛൄ &c.

ജ ജാ ജി ജീ ജു ജൂ ജൃ ജൄ

ഝ ഝാ ഝി ഝീ ഝു ഝൂ ഝൃ ഝൄ

ഞ ഞാ ഞി ഞീ ഞു ഞൂ ഞൃ ഞൄ

ട ടാ ടി ടീ ടു ടൂ ടൃ ടൄ &c.

ഠ ഠാ ഠി ഠീ ഠു ഠൂ ഠൃ ഠൄ

ഡ ഡാ ഡി ഡീ ഡു ഡൂ ഡൃ ഡൄ

ഢ ഢാ ഢി ഢീ ഢു ഢൂ ഢൃ ഢൄ

ണ ണാ ണി ണീ ണു ണൂ ണൃ ണൄ &c.

ത താ തി തീ തു തൂ തൃ തൄ &c.

ഥ ഥാ ഥി ഥീ ഥു ഥൂ ഥൃ ഥൄ

ദ ദാ ദി ദീ ദു ദൂ ദൃ ദൄ &c.

ധ ധാ ധി ധീ ധു ധൂ ധൃ ധൄ

ന നാ നി നീ നു നൂ നൃ നൄ

പ പാ പി പീ പു പൂ പൃ പൄ

ഠ ഠാ ഠി ഠീ ഠു ഠൂ ഠൃ ഠൄ &c.

ഡ ഡാ ഡി ഡീ ഡു ഡൂ ഡൃ ഡൄ

ണ ണാ ണി ണീ ണു ണൂ ണൃ ണൄ

ത താ തി തീ തു തൂ തൃ തൄ

ധ ധാ ധി ധീ ധു ധൂ ധൃ ധൄ

ബ ബാ ബി ബീ ബു ബൂ ബൃ ബൄ

ട ടാ ടി ടീ ടു ടൂ ടൃ ടൄ

ഝ ഝാ ഝി ഝീ ഝു ഝൂ ഝൃ ഝൄ

ശ ശാ ശി ശീ ശു ശൂ ശൃ ശൄ

സ സാ സി സീ സു സൂ സൃ സൄ

Notandum consonantes aliquas rectrices esse, alias rectas, rectrices sunt quae litteram sibi submissam vel implexam regunt, rectae quae simul illis implexae reguntur.

CONSONANTES COMPOSITAE

Rectrices litteram r *implexam*

cra khra gra &c.

ക്ര ഖ്ര ഗ്ര ഘ്ര ങ്ര ച്ര ഛ്ര ജ്ര ഝ്ര ഞ്ര ട്ര ഠ്ര

ഡ്ര ഢ്ര ണ്ര ത്ര ഥ്ര ദ്ര ധ്ര ന്ര പ്ര ഫ്ര ബ്ര ഭ്ര മ്ര യ്ര

ല്ര വ്ര ശ്ര ഷ്ര സ്ര ഹ്ര ള്ര ഴ്ര ക്ഷ്ര

C O N S O N A N T E S

Rectrices litteram ല l *submissam*

cla khla gla &c.

ക്ല ഖ്ല ഗ്ല ഘ്ല ങ്ല ച്ല ഛ്ല ജ്ല ഝ്ല ഞ്ല ട്ല ഠ്ല ഡ്ല ഢ്ല ണ്ല

ത്ല ഥ്ല ദ്ല ധ്ല ന്ല പ്ല ഫ്ല ബ്ല ഭ്ല മ്ല യ്ല ര്ല വ്ല ശ്ല ഷ്ല സ്ല ഹ്ല &c.

CONSONANTES

Restrices litteram [illegible] *y implexam*

cya khya gya &c.

[illegible]

[illegible] &c.

CONSONANTES

Restrices litteram [illegible] *v implexam*

cva khva gva &c.

[illegible]

[illegible] &c.

CONSONANTES

Restae per litteram r.

rkka rgga rggha &c.

[illegible]

[illegible] &c.

CONSONANTES DUPLICES VARII GENERIS

kka nga ngha ngna cia ncia tta nnda nnna tta nda nna ppa mba

[illegible]

mma ya lla wa ssa ksha nma shva gdha stta sta spa sma ska dha

[illegible]

ndha tma psa ksa pna kna gna rc hna pta shnna shda shda ndha tsa

[illegible]

sna

sna dgna cr dgia tna bda bdha nna tta gma kshma

 സ്ന ദ്ഗ്ന ക്ര ദ്ഗ്യ ത്ന ബ്ദ ബ്ധ ന്ന ത്ത ഗ്മ ക്ഷ്മ

LITTERAE FINALES

[illegible]

CONSONANTES FINALES FRACTAE

SEU FINALES SAMCRDĂMICAE MŬTAE

Harum uſus tantum eſt in lingua ſublimi . Nos eas in grammatica afferemus .

Qui plura de litteris ſcire cupit , adeat Alphabetum Grandonico - Malabaricum ſive Samſcrdamicum , Romae anno 1772. typis S. Congreg. de Propag. Fide excuſum .

സിദ്ധരൂപം

SIDHARUBAM

SEU

GRAMMATICA SAMCRDAMICA

CAPUT PRIMUM

DE DECLINATIONIBUS

§. I.

De nomine

Nomen granthamice ſeu ſamſcrdamice vocatur നാമം, declinatio vocatur പ്രാതിപദികം, vel communi & uſitato vocabulo പെറ്റികം

Numerus vocatur വചനം

Caſus. . . . വിഭക്തി

Genus . . . ലിംഗം

Declinare nomen, uſitato & vulgari ſermone dicitur: വിഭക്തികളെചൊല്ലുന്നു vel പെറ്റിക്കുന്നു

Verbum vocatur ധാതു

Verba coniugare ക്രിയാവിഭക്തികളെചൊല്ലുന്നു vel ക്രിയകളെ പെറ്റിക്കുന്നു

Adverbia, ſupina, gerundia, particulae, coniunctiones, praepoſitiones ſeu poſtpoſitiones, & quidquid indeclinabile eſt, vocatur അവ്യയം.

Con-

Constructio അന്വയം

Omnia nomina Samscrdamica exeunt vel in vocalem, vel in consonantem. Vocales sunt: അ ഇ ഉ ഋ ഌ ഐ ഒ എ ഐ ഓ ഔ ex his duae ultimae sunt diphthongi, quae tamen sequuntur naturam vocalium. Consonantes sunt ക ഖ ഗ ഘ ങ ച ഛ ജ ഝ ഞ ട ഠ ഡ ഢ ണ ത ഥ ദ ധ ന ഫ ബ ഭ മ യ ര ല വ ശ ഷ സ

Notitia, valor, potestas, pronuntiatio harum litterarum ex Alphabeto Samscrdamico Romae typis S. Congregationis iam edito, ex usu & continua repetitione earum, & ex viva Brahmanici magistri voce est ediscenda. Conferantur etiam ea quae de pronuntiatione litterarum Nagaricarum docent Angli Calcuttenses *tom.* 1. in disquisitionibus Asiaticis, de Indostanis R.P. Cassianus Beligattius in Alphabeto Brammhanico *cap. tertio*, & R. P. Constantius Beschi de Tamulicis in sua grammatica Tamulica *cap.* 1. §. 2. de vi litterarum. Quae omnia ad rectam & genuinam litterarum Granthamicarum seu Samscrdamicarum pronuntiationem mirifice conferent. Eam heic tradere nostri esset instituti, sed quia huic muneri iam egregie satisfecit in praedicto Alphabeto Granthamico Malabarico seu Samscrdamico R.P. Clemens a Jesu olim commissionarius meus, doctrinae huic lubens supersedeo.

Omnes itaque allatae vocales & consonantes simplices ad nominum declinationes pertinent, relictis aliis compositis, & complicatis, quae ad terminationem nominum nullatenus spectant.

Nomen quod exit in vocalem, a magistris Brahmanicis vocatur അജന്തം, ad distinctionem nominis exeuntis in consonantem simplicem quamcunque, quod vocatur ഹലന്തം

Omnia nomina terminantia in vocalem, declinantur per declinationem nominum suae respectivae vocalis finalis, & omnia nomina exeuntia in consonantem declinantur per declinatio-

nationes nominum ſuae reſpectivae conſonantis finalis, ut v. g. in latino domina declinatur per muſa muſae, quia finalis littera in voce domina, eſt *a* vocalis; & fanum declinatur per templum templi, quia ultima littera ſeu ſyllaba exit in *um*. Verum bene notandum eſt, declinationes nominum Samſcrdamicorum non redigi ad quinque declinationum formas, ſed in hac Indica lingua tot dari declinationum formas, quot dantur litterae vocales & conſonantes ſimplices, in quas terminantur nomina Samſcrdamica. Dantur ergo declinationes multae, quia multae ſunt litterae, in quas nomina exeunt. Proinde dantur declinationes nominum in *a*, *i*, *e*, *o*, *u*, vocales; in *b*, *y*, *v*, *r*, *l*, *m*, *n*, *s*, *&c.* conſonantes, & has ex ordine trademus. Litterae illae, ſive vocales, ſive conſonantes, in quas nullum nomen terminatur, vocantur അപ്രസിദ്ധം, ſeu occultae, quia non apparent; ac proinde nulla etiam eorum nominum, utpote nom exſiſtentium, datur declinatio. Haec omnia fient clariora ſi inſpiciatur സിദ്ധരൂപം gentilicum ipſum, quem librum ad manum habere oportet.

§. II.

De numero & genere.

Numeri ſunt tres. Singularis ab unitate ഏകത്വം, dicitur ഏകവചനം, dualis a dualitate ദ്വിത്വം, dicitur ദ്വിവചനം, pluralis a pluralitate ബഹുത്വം, vocatur ബഹുവചനം. Duali utuntur magiſtri Brahmanes in omnibus declinationibus & coniugationibus citra conſuetudinem latinorum.

Genera ſunt tria. Maſculinum dicitur പുല്ലിംഗം, femininum സ്ത്രീലിംഗം, neutrum നപുംസകം. Genus cuiusvis nominis nota-

notatur in അമരസിംഹം ſeu in vocabulario Amaraſinham granthamico, & quidem maſculinum ſignatur per നര, quod ſignificat marem, femininum per സ്ത്രീ, quod denotat feminam, neutrum per ക്ലീ ſeu ക്ലീബ ſexu carens. Infra adiiciemus aliquas regulas ad genera nominum dignoſcenda, conſultum tamen eſt ad manum habere praedictum vocabularium Amaraſinham, illud nempe explanatorium, quod vocatur കൃഷ്ണക്കര, nam aliud quod verſibus, ſeu ligata oratione ſcriptum eſt, etſi legas, nihil intelliges, niſi in hac lingua iam probe ſis verſatus.

§. III.

De Caſibus.

Caſus in hac lingua ſunt ſeptem, ſi vero etiam vocativum inter caſus numeres, ſunt octo. Verum Brahmanes vocativum a nominativo ſolum hac particula ഹേ, id eſt particula o vocativa diſtinguunt, ac proinde pro caſu a nominativo diverſo non habent, ſed nominativum & vocativum pro uno caſu computant, quamvis eum poſt nominativum cum praedicta particula ഹേ inſignitum afferant. Is tamen per omnia & quoad omnia cum nominativo convenit, unde vocant eum സംബോധനപ്രഥമ ſeu nominativum reciprocae intelligentiae.

Caſus vero non veniunt ordine latino, ſed numerantur ordine dierum lunae, quemadmodum enim nos dicimus: primus dies lunae, ſecundus dies lunae, tertius dies lunae, &c. ita Brahmanes numerant ſuos caſus, പ്രഥമ ſeu primus caſus,

ദ്വിതീയാ ſecundus caſus, തൃതീയാ tertius caſus, ചതുർത്ഥീ quartus caſus, പഞ്ചമീ quintus caſus, ഷഷ്ഠീ ſextus caſus, സപ്തമീ ſeptimus caſus. Ita excluſo vocativo ſunt ſeptem caſus.

Circa nominativum & vocativum nulla eſt difficultas, id ſolum notandum, quod vocativus perdat dicyclum ഃ ſeu ſignum correptionis വിസർഗ്ഗം dictum, quod nominativus fere ſemper appoſitum habet, ſic nominat. വൃക്ഷഃ arbor, in vocativo ഹെ വൃക്ഷ o arbor. Ut vero tiro claram & diſtinctam caſuum granthamicorum nanciſcatur notionem, declinabo hic unum nomen Latinum & Malabaricum more Brahmanico, ſeu ſecundum regulas grammaticae Samſcrdamicae:

1 Caſus primus, arbor, Malabarice വൃക്ഷം.

Vocativus o arbor. വൃക്ഷമെ.

2 Caſus ſecundus, arborem. വൃക്ഷത്തെ, വൃക്ഷത്തിനെ

3 Caſus tertius, per arborem,) *nempe ut cauſſam*) വൃക്ഷത്താൽ

cum arbore) *nempe ut inſtrumento*) വൃക്ഷംകൊണ്ടു

cum arbore) *nempe ut ſocia*) വൃക്ഷത്തോടു

In hoc igitur caſu tres ſignificationes includuntur & quidem ſub una nominis ſeu caſus terminatione, cauſſa, inſtrumentum, ſocietas. Ita apud Latinos *cauſſa*, *inſtrumentum*, *ſocietas* uno continentur ablativo.

4 Caſus quartus, arbori.) വൃക്ഷത്തിന്നു,) വൃക്ഷത്തിന്നായ്ക്കൊണ്ടു, nempe *cui; propter quod, cui bono.*

6 Ca-

) വൃക്ഷത്തിങ്കൽനിന്നു ,
)
6 Casus quintus, arbore.) വൃക്ഷത്തെക്കാൾ,
)
) വൃക്ഷം ഹെതുവായിട്ട , nempe *ex quo*, *a quo*, *prae quo*, ex arbore, ab arbore, prae arbore.

) വൃക്ഷത്തിന്റെ
6 Casus sextus, arboris, arbori,)
) വൃക്ഷത്തിന്നു , est noster genitivus & dativus uno casu exhibitus.

) വൃക്ഷത്തിങ്കൽ , വൃക്ഷത്തുങ്കൽ ,
7 Casus septimus , arbore ,)
) വൃക്ഷത്തെക്കൽ , est noster ablativus quietis in loco, seu in quo, sive subiecti in quo, item inter, vel ablativus numeri, quantitatis, multitudinis, in arbore, inter arbores.

Hic ergo est ordo Brahmanicus casuum, quem nos mutandum non censemus, quamvis a nostro Latino sit diversus.

Habita igitur notitia casuum Brahmanicorum, primum casum nos inposterum vocabimus nominativum & vocativum, secundum vocabimus accusativum, tertium ablativum primum, quartum dativum primum, quintum ablativum secundum, sextum genitivum & dativum, septimum ablativum tertium, his enim nostris casibus illi Brahmanici correspondent. Sit itaque prima declinatio.

S. IV.

Paradigma declinationis in masculinis & neutris exeuntibus in vocalem.

അകാരാന്തം പുല്ലിംഗം വൃക്ഷശബ്ദം

Prima declinatio nominum exeuntium in അ a vocalem brevem, exemplum in nomine വൃക്ഷഃ arbor, generis masculini.

SINGULARIS

Nom. വൃക്ഷഃ arbor.

Vocat. ഹെ വൃക്ഷ o arbor.

Accusat. വൃക്ഷം arborem.

Ablativ. 1. വൃക്ഷെണ per arborem, *ut caussam*, cum arbore *ut instrumento*, cum arbore *ut socia*, ab arbore *ut caussa*, *vel motivo*.

Dativus 1. വൃക്ഷായ arbori *tamquam fini*, *vel commodo*.

Ablativ. 2. വൃക്ഷാൽ ex arbore, prae arbore.

Genitivus, & dativus, വൃക്ഷസ്യ arboris, arbori.

Ablativ. 3. വൃക്ഷെ in arbore.

DUALIS

Nom. വൃക്ഷൌ ambae arbores.

Vocat. ഹെ വൃക്ഷൌ o ambae arbores.

Accusat. വൃക്ഷൌ ambas arbores.

Ablat. 1.)
Dativ. 1.) വൃക്ഷാഭ്യാം per ambas arbores, cum ambabus arboribus, ab ambabus arboribus, ambabus arboribus *ut finibus*, ex ambabus arboribus, prae ambabus arboribus.
Ablat. 2.)

Genitiv. & Dativ. വൃക്ഷയൊഃ ambarum arborum, ambabus arboribus.

Ablat. 3.) വൃക്ഷയൊഃ in ambabus arboribus.

PLURALIS

Nominat. വൃക്ഷാഃ plures arbores.

Vocativ. ഹെ വൃക്ഷാഃ o arbores.

Accusat. വൃക്ഷാൻ arbores.

Ablat. 1.) വൃക്ഷൈഃ per arbores, cum arboribus, ab arboribus.

Dativ. 1.) വൃക്ഷേഭ്യഃ arboribus *ut finibus*.

Ablat. 2.) വൃക്ഷേഭ്യഃ ex arboribus, prae arboribus.

Gen. Dat. വൃക്ഷാണാം arborum, arboribus.

Ablativ. 3. വൃക്ഷേഷു in arboribus.

Ex his iam facile patent terminationes omnium casuum, quas hic unitas subiicio ut tiro uno velut ictu oculi eas statim invenire possit.

TERMINATIONES SINGULARIS		TERMINATIONES DUALIS	
Nom. exit in	ഃ	Nominat. exit in	ൌ
Vocat. exit in		Vocativus in	ൌ
Accusativ. in	ം	Accusativus in	ൌ
Ablativ. 1. in	േന &	Ablativus 1. in	ാഭ്യാം
subinde in	േണ	Dativus 1. in	ാഭ്യാം
Dativ. 1. in	ായ	Ablativus 2. in	ാഭ്യാം
Ablativ. 2. in	ാത്	Genitiv. & Dativ. in	യോഃ
Genitiv. & Dativ. in	സ്യ	Ablativ. 3. in	യോഃ
Ablativ. 3. in	േ		

TERMINATIONES PLURALIS

Nominativus exit in	ാഃ
Vocativus in	ാഃ
Accusativus in	ാൻ

Abla-

Ablativus 1. in ഒന്റ

Dativus 1. in ന്ത്രു

Ablativus 2. in ന്ത്രു

Genitiv. & Dativ. in ന്റെ quando antecedit ന vel ഷ,

quando non, exit in ന്റെ.

Ablativus 3. in ന്ഷ. Subinde habet exceptionem.

EXEMPLA APPLICATIONIS HORUM CASUUM PRIMAE DECLINATIONIS

ശക്കുനി വൃക്ഷെ ഇരിക്കി avis in arbore existit.

വൃക്ഷ ഞാൻ പാക്കുന്നു duas arbores ego video.

വൃക്ഷെഷു നിന്നു in arboribus vel inter arbores stetit.

വൃക്ഷാൽ വീണു ex arbore cecidit.

സ്ക്കൊലക്കാരൻ നരകെ കെടു ille fur (pessimus ille nebulo) in inferno iacet. വൃക്ഷാണാം ഫലം arborum fructus. വൃക്ഷെണ വീണു cum arbore (*ut socia*) cecidit. വൃക്ഷാൽ പത്രം ex arbore folium. വൃക്ഷെഭ്യഃ ജലം arboribus aqua (*nempe ut fini aut commodo.*) വൃക്ഷാൽ പുഷ്പങ്ങൾ ജനിക്കുന്നു ex arbore nascuntur flores. ഉഭൌ ambo, in solo duali declinatur ut വൃക്ഷ.

ALIA

പുഷ്പെഷു ജാതിഃ പുരുഷെഷു കൃഷ്ണഃ നാരിഷു രംഭാഃ

നഗരെഷു കാഞ്ചിഃ നദിഷു ഗംഗാഃ നൃപെഷു രാമഃ

കാവ്യെഷു മാഘഃ കവിഷു കാളി ദാസഃ

In floribus vel inter flores princeps flos est Giádi, in viris Krsbna, in mulieribus Rambba, in urbibus Kángi, in fluviis Ganges, in Regibus Ráma, in poematibus Mágba, in poetis Káli servus. Ubi in omnibus vides casum septimum, seu ablativum tertium pluralis.

പക്ഷിണാംബലമാകാശമ്മത്സ്യാനാമുദകംബലംദ്ദുർബ്ബലസ്യ

ബലംരാജാബാലാനാംരൊദനംബലം.

Avium robur aer, piscum robur aqua, debilium robur rex, infantium robur fletus.

ഏക സ്വരൂപം. ദൈവം. സർവ്വ. നാഥം നമാമി

Unum verum Deum universi Dominum adoro.

DECLINATIONIS EXEMPLUM SECUNDUM

Sing.	Dual.	Plural.
N. നാഥഃ Dominus	N. നാഥൌ Domini	N. നാഥാഃ
V. ഹെനാഥ	V. ഹെനാഥൌ	V. നാഥാഃ
Ac. നാഥം	Ac. നാഥൌ	Ac. നാഥാൻ
Abl. 1. നാഥെന	Abl. 1. നാഥാഭ്യാം	Abl. 1. നാഥൈഃ
D. 1. നാഥായ	Dat. 1. നാഥാഭ്യാം	D. 1. നാഥെഭ്യഃ
Abl. 2. നാഥാൽ	Abl. 2. നാഥാഭ്യാം	Abl. 2. നാഥെഭ്യഃ
G. & D. 2. നാഥസ്യ	G. D. 2. നാഥയൊഃ	G. & D. നാഥാനാം
Abl. 3. നാഥെ	Abl. 3. നാഥയൊഃ	Abl. 3. നാഥെഷു

Ab

Ab hac communi regula excipiuntur സൎവ്വഃ omnis, വിശ്വഃ omnis, ഉഭയഃ uterque, കതരഃ കതമഃ qualis, തതരഃ തതമഃ talis, അന്യഃ ഇതരഃ alius, അന്യതരഃ alter, ത്വഃ tuus, vel verus, സമഃ similis, അന്യതരഃ alteruter, സിമഃ finis, ഏകതരഃ ഏകതമഃ ഏകഃ unus, quae pluralem faciunt in *e*. Sic

Sing.		Sing.		Plural.	
Nom.	സൎവ്വഃ omnis	Dat. 1.	സൎവ്വസ്മൈ	Nom.	സൎവ്വേ
Voc.	ഹെ സൎവ്വ	Abl. 2.	സൎവ്വസ്മാൽ	Voc.	ഹെ സൎവ്വേ
Acc.	സൎവ്വം	Gen. D.	സൎവ്വസ്യ	G. D. 2.	സൎവ്വേഷാം
Abl. 1.	സൎവ്വേണ	Abl. 3.	സൎവ്വസ്മിൻ		

In ceteris casibus non discrepant a communi regula.

നേമഃ declinatur ut സൎവ്വഃ admittit in nom. pluralis etiam നേമാഃ uti etiam in vocativo.

പൂൎവ്വഃ declinatur ut സൎവ്വഃ ac etiam sequitur regulam generalem, ita etiam പരഃ alius, ദക്ഷിണഃ meridionalis, ഉത്തരഃ septentrionalis, അപരഃ occidentalis, അധരഃ vilis, abiectus, inferior, സ്വഃ suus, അന്തരഃ proprius, occultus, multiplex, excepto dat. 1. in quo solum terminatur in അസ്മൈ. ut പൂൎവ്വസ്മൈ & genit. & dat. 2. plur. ubi sequitur declinationem സൎവ്വഃ. ദ്വിതീയഃ *secundus* തൃതീയഃ *tertius* admittunt in singulari abl. 1. dat. 1. ablativo secundo & tertio, uti & in nom. pluralis praeter terminationem ordinariadr; etiam terminationem ut സൎവ്വഃ non tamen in genit. & dat.

& Dat. secundo pluralis sed solum ദ്വിതീയാനാം തൃതീയാനാം. പ്രഥമൻ primus, ചരമൻ ultimus, മദ്ധ്യൻ medius, കതിപയൻ quotus, ദ്വിതീയൻ തൃതീയൻ admittunt utramque terminationem in nominativo plurali solumodo, in ceteris ut നാഥൻ

A അ breve femininum അപ്രസിദ്ധം seu non datur.

A അ breve neutrum, sequens.

	Sing.	Dual.	Plural.
Nom.	കുടം olla	കുടേ 2. ollae.	കുടാനി ollae.
Voc.	ഹെ കുട	ഹെ കുടേ	ഹെ കുടാനി
Acc.	കുടം	കുടേ	കുടാനി.

Ceteri casus ut in prima declinatione masculinorum.

സൎവ്വം വിശ്വം &c. quae in masculinis excipiuntur in nomin. acc. & vocativis declinantur ut കുടം in ceteris casibus ut in genere masculino, uti etiam ഏകതരം

കതരൻ ഇതരൻ അന്യൻ അന്യതരൻ അന്യതമൻ കതമൻ യതരൻ യതമൻ തതരൻ faciunt neutrum abiecto signo correptionis, additoque l. ൽ aut d. ത് quod in vocativo & accusativo singularis non amittunt, in duali & plurali nom. acc. & voc. declinantur ut കുടം, in aliis ut in masculino, sic കതരൽ കതരത് കതരേ കതരാണി.

A ആ longum masculinum.

	Singularis	Dualis	Pluralis
Nom.	സൈരക്ഷപാരഃ	സൈരക്ഷപാരൌ	സൈരക്ഷപാരഃ

Reliqua vide in സിദ്ധരൂപം

I ഇ breve masculinum

	Singularis	Dualis	Pluralis
Nom.	കവി homo doctus.	കവി	കവയഃ

Vide Sidharúbam.

Ita declinantur അഗ്നിഃ ignis, ഗിരിഃ mons, രവിഃ sol, മണി res pretiosa, & omnia reliqua cum hac nota quod ut supra diximus ablativus primus, & genitivus cum dativo pluralis loco ഭ്യഃ accipiant ഭ്യഃ iuxta praecedentis litterae exigentiam.

Sic ഗിരി habet ഗിരിഭ്യഃ ഗിരിഭ്യാം &c. excipitur സഖിഃ

	Singularis	Dualis	Pluralis
Nom.	സഖാ amicus.	സഖായൌ	സഖായഃ

reliqua vide in Sidharúbam.

പതി per omnia ut കവിഃ in vocativis & accusativis & reliquis casibus dualis & pluralis, in aliis ut സഖിഃ nempe പത്യാ പത്യേ പത്യുഃ പത്യുഃ പത്യൌ. Significat dominum & maritum.

ദ്വി habet solum dualem. ത്രി & കതി solum pluralem.

Nom.	ദ്വൌ duo	ത്രയഃ tres	കതി quot
Acc.	ദ്വൌ duos	ത്രീൻ	കതിൻ quot
Abl. 1.)		ത്രിഭിഃ	കതിഭിഃ
Dat. 1.)	ദ്വാഭ്യാം	ത്രിഭ്യഃ	കതിഭ്യഃ
Abl. 2.)		ത്രിഭ്യഃ	കതിഭ്യഃ

Gen.

G. & D.2.) ദ്വയോഃ ത്രീണാം കതീനാം
Abl.3.) ത്രിഷു കതിഷു

I ഇ breve neutrum.

	Singularis	Dualis	Pluralis
Nom.	വാരി aqua,	വാരിണീ	വാരീണി

Vide reliqua in grammatica Sidharúbam.

ശുചി purum, in nom. voc. & acc. ſequitur വാരി in reliquis caſibus ut വാരി etiamque ut കവിഃ

അസ്ഥി os, ദധി lac acidulum, സക്ഥി iunctura oſſium, അക്ഷി oculus, in nom. voc. & accuſativo ſequuntur വാരി in aliis caſibus ſingularis contrahunt duas ultimas ſyllabas.

	Sing.	Sing.		Sing.		Sing.
Abl.1.	അസ്ഥ്നാ	ദധ്നാ	Abl.1.	സക്ഥ്നാ	Abl.1.	അക്ഷ്ണാ
Dat.1.	അസ്ഥ്നേ	ദധ്നേ		സക്ഥ്നേ		അക്ഷ്ണേ
Abl.2.	അസ്ഥ്നഃ	ദധ്നഃ		സക്ഥ്നഃ		അക്ഷ്ണഃ
G.D.	അസ്ഥ്നഃ	ദധ്നഃ		സക്ഥ്നഃ		അക്ഷ്ണഃ

Abl.3. അസ്ഥ്നി & അസ്ഥനി ദധ്നി & ദധനി സക്ഥ്നി & സക്ഥനി അക്ഷ്ണി & അക്ഷണി.

In gen. & dat.2. dualis & plural. അസ്ഥ്നോഃ അസ്ഥ്നാംഃ cetera ut വാരിഃ

Dualis		Pluralis	
Nom.	ദ്വൌ duo	N. & Acc.	ത്രീണി tria
Acc.	ദ്വൌ	Abl.1.	ത്രിഭിഃ

Abl.1.D.1.Abl.2. ധീഭ്യാം D.1. & Abl. 2. ശ്രീഭ്യഃ

Gen.& D.2.&Abl.3. ധിയോഃ Gen. & D.2. ശ്രീയാണാം.

Abl.3. ശ്രീഷു

I ഈ. longum masculinum.

	Singularis	Dualis	Pluralis
Nom.	ഗ്രാമണീഃ incola territorii Brahmanici.	ഗ്രാമണ്യൗ	ഗ്രാമണ്യഃ

Reliqua vide in Sidharúbam.

Excipitur സുധീ homo boni ingenii, സുശ്രീ celebris bona fama, faciunt in abl. 3. സുധിയി സുശ്രിയി, in nom. dualis സുധിയൗ, Plural. സുധിയഃ

I ഈ. longum neutrum, ഗ്രാമണി ut വാരി, vel etiam ut ഗ്രാമണീ masculinum.

U ഉ breve masculinum, ut i breve, ubi illud producitur etiam u breve producitur, ubi apponitur ibi യഃ hic apponitur വ.

Nom. കാരുഃ faber. കാരൂ duo fabri കാരവഃ plur. fabri. Vide grammaticam. ക്രോഷ്ടുഃ vulpes, excipitur, quod etiam ibi vide.

U ഉ breve neutrum, ജതു gomma laca, bitumen sigillatorium.

Nom. ജതു. Dual. ജതുനീ. Plural. ജതൂനി &c.

ക്രോഷ്ടു in tribus primis casibus ut വാരി, in reliquis ut വാരി, aut etiam ut കാരുഃ

U lon-

U ഊ longum masculinum, ഖലപൂ valde laboriosus, ut ഗ്രാമണീ, ubi utuntur ibi contractione per ണ്യ, hic utuntur ea per പ്വ.

Sic Singularis Dualis Pluralis

Nom. ഖലപൂഃ Nom. ഖലപ്വൗ. Nom. ഖലപ്വഃ &c.

ita കടപ്രൂഃ arator. Quae componuntur ex ഭൂ ut സ്വഭൂ സ്വയംഭൂഃ &c. excipiuntur, & contracto ഭൂ apponitur വ. Sic

Nom. പ്രതിഭൂഃ Dual. പ്രതിഭുവൗ Plural. പ്രതിഭുവഃ

Abl.3. പ്രതിഭുവി പ്രതിഭുവോഃ പ്രതിഭൂഷു

U ഊ longum neutrum. ഖലപു ഖലപുനീ ഖലപൂനി ut വാരി.

Iru ഋ breve masculinum. കർതൃ.

Nom. കർത്താ factor. കർത്താരൗ കർത്താരഃ excipe പിതാ pater & ജാമാതാ seu ജാമാതൃ gener, quae faciunt പിതരൗ പിതരഃ ജാമാതരൗ ജാമാതരഃ, non producunt ത.

Ita etiam declinatur നാ, mas.

	Singularis	Dualis	Pluralis
Nom.	നാ	നരൗ duo mares.	നരഃ mares
Voc.	ഹെ നഃ	ഹെ നരൗ	ഹെ നരഃ o mares!
Acc.	നരം	നരൗ	നൄൻ
Abl.1.	ന്രാ cum, per, a mare ut caussa.	നൃഭ്യാം	നൃഭിഃ Dat.

Dat.1. ങെ mari, ut fini, vel subiecto cui. ഭ്യാം ഭ്യഃ

Abl.2. ങഃ prae, ex mare. ഭ്യാം ഭ്യഃ

G.D.2. ങഃ maris, mari. ഓഃ നാം. ണാം.

Abl.3. ങി in mare, inter marem. ഓഃ ഷു

Ru ഋ breve neutrum, കർതൃ, in nominativis, vocativis, & accusativis ut വാരി, in reliquis ut in masculino കർതൃ, vel ut വാരി.

	Singularis	Dualis	Pluralis
Nom.	കർതൃ	കർതൃണീ	കർതൄണി

Abl.1. കർത്തുഃ & കർതൃണഃ &c.

O ഓ masculinum. ഗോ, nom. ഗൗഃ. Dual. ഗാവൗ Plural. ഗാവഃ &c. Vide in Sidharúbam.

Ai ഐ masculinum. ഔ *Au* masculinum.

രാഃ dives. ഗ്ലൗ luna.

	Sing.	Dual.	Plural.
Nom.	രാഃ	രായൗ	രായഃ
	ഗ്ലൗഃ	ഗ്ലാവൗ	ഗ്ലാവഃ

Vide in Sidharúbam.

Ai ഐ neutrum. അതിരി ut വാരി.

Au ഔ neutrum. അതിനു ut മധു.

§. V.

Paradigma declinationis in genere feminino.

Nulla dantur nomina feminini generis exeuntia in അ vocalem brevem.

ആകാരാന്തം സ്ത്രീലിംഗം ഭാൎയ്യാ ശബ്ദം

Nomina feminina exeuntia in *a* vocalem longam.

ഭാൎയ്യാ uxor.

	Nominativus	Vocativus	Accusativus
Singul.	ഭാൎയ്യാ	ഹെ ഭാൎയ്യെ	ഭാൎയ്യാം
Dual.	ഭാൎയ്യെ	ഹെ ഭാൎയ്യെ	ഭാൎയ്യെ
Plural.	ഭാൎയ്യാഃ	ഹെ ഭാൎയ്യാഃ	ഭാൎയ്യാഃ

	Ablativus primus	Dativus primus	Ablativus secundus
Singul.	ഭാൎയ്യയാ	ഭാൎയ്യായൈ	ഭാൎയ്യായാഃ
Dual.	ഭാൎയ്യാഭ്യാം	ഭാൎയ്യാഭ്യാം	ഭാൎയ്യാഭ്യാം
Plural.	ഭാൎയ്യാഭിഃ	ഭാൎയ്യാഭ്യഃ	ഭാൎയ്യാഭ്യഃ

	Genitivus & Dativus		Ablativus tertius
Singul.	ഭാൎയ്യായാഃ	Singul.	ഭാൎയ്യായാം
Dual.	ഭാൎയ്യയോഃ	Dual.	ഭാൎയ്യയോഃ
Plural.	ഭാൎയ്യാണാം	Plural.	ഭാൎയ്യാസു

Excipiuntur a regula generali സൎവ്വാ omnis, femininum, & reliqua ut supra de masculinis.

Abl. 1. സൎവ്വസ്യൈ in singul. Ablat. 2. Gen. & Dat. 2. സൎവ്വസ്യാഃ Abl. 3. സൎവ്വസ്യാം in plurali differunt solum in gen. & dativo സൎവ്വാസാം. ദ്വിതീയാ തൃതീയാ ut ഭാൎയ്യാ vel സൎവ്വാ, in gen. & dat. plur. solum ദ്വിതീയാനാം. തൃതീയാനാം. ജരാ ut ഭാൎയ്യാ in gen. & dat. plur. ജരാണാം vel ac si finiretur in സ് *s*. consonantem. Nom. ജരാഃ senectus ജരസൌ ജരസഃ. Acc. ജരസം ജരസൌ ജരസഃ &c.

ജ

I ഇ femininum breve, രുചി desiderium, gustus, ut മതിഃ uti & alia in abl. 3. praeter രുചൌ, etiam admittunt രുച്യാം. ദ്വേ duae, femininum, ut in neutro duali.

തിസ്രഃ tres femin. in solo plurali.

Nom. & Acc. തിസ്രഃ. Abl.1. തിസൃഭിഃ. Dat.1. & Abl.2. തിസൃഭ്യഃ. Gen. & Dat. 2. തിസൃണാം. Abl.3. തിസൃഷു.

I ഈ longum femininum. കർത്രീ factrix, vide in Sidharúbam. Ita ഭർത്രീ gubernatrix, ഹർത്രീ destructrix vel raptrix. ഭവതീ ഭവന്തീ യാതീ യാന്തീ ദീവ്യന്തീ eodem modo, sed gen. & dat. 2. habent in plurali in ഈനാം. Acc.sing. ഭവന്തീം ലക്ഷ്മീം, sed ലക്ഷ്മീ in aliis casibus declinatur ut കർത്രീ.

ശ്രീഃ ശ്രിയൌ ശ്രിയഃ. Acc. ശ്രിയം ശ്രിയൌ ശ്രിയഃ, quae vide in grammatica. സ്ത്രീ, in acc. സ്ത്രീം vel സ്ത്രിയം, in acc. plur. സ്ത്രിയഃ & സ്ത്രീഃ.

U ഉ femininum. തനു corpus vide in grammatica.

U ഊ femininum longum. ജംബൂ ut കർത്രീ.

ഭ്രൂ supercilium, ut ശ്രീ. Nom. ഭ്രൂഃ ഭ്രുവൌ ഭ്രുവഃ.

Iru ഋ breve femininum.

Paradigma declinationis in genere feminino nominum exeuntium in ഋ *Iru* breve.

ഋകാരാന്തം സ്ത്രീലിംഗം മാതൃശബ്ദം

Sin-

	Singularis	Dualis	Pluralis
Nom.	മാതാ mater	മാതരൌ matres	മാതരഃ matres.
Voc.	ഹേ മാതഃ	ഹേ മാതരൌ	ഹേ മാതരഃ
Acc.	മാതരം	മാതരൌ	മാതൄഃ
Abl.1.	മാത്രാ	മാതൃഭ്യാം	മാതൃഭിഃ
Dat.1.	മാത്രെ	മാതൃഭ്യാം	മാതൃഭ്യഃ
Abl.2.	മാതുഃ	മാതൃഭ്യാം.	മാതൃഭ്യഃ
G. & D.	മാതുഃ	മാത്രൊഃ	മാതൄണാം.
Abl.3.	മാതരി	മാത്രൊഃ	മാതൃഷു

Ita നനാന്ദൃ uxor fratris respectu sororis, ദുഹിതൃ filia, യാതൃ, uxor fratris respectu fratris. പിതൃ habet solum pluralem. സ്വസാ vel സ്വസൃ soror, declinatur ut കർത്താ vel കർത്തൃ

O ഓ terminantia ഗോ vacca. Vide in grammatica.

Ei ഐ feminina ut രൈ vel രാ, vide in grammatica.

Au ഔ feminina ut നൌ cymba, phaselus, ut in masculinis.

Hae sunt terminationes nominum in vocales.

§. VI.

De terminantibus in consonantem.

Nomina masculina & feminina exeuntia in consonantem radicalem in nominativo, (radicalis ea est per quam in nominativis substituitur alia communiter. v. g. സുവാക്, ubi ക്

consonans abscissa nempe vocali per scissuram, qua notatur, substituitur alia in nominativo, accusativo & vocativo singul. v. g. സുപാദക് സുപാദഗ്) finiunt in accusativo singularis in അം. Itaque

	Singularis		Dualis		Pluralis
Accus.	in അം	, in	ഔ	, in	അഃ
Abl. 1.	in ആ	, in	ഭ്യാം	, in	ഭിഃ
Abl. 2.	in അഃ	, in	ഭ്യാം	, in	ഭ്യഃ
Dat. 1.	in ഏ	, in	ഭ്യാം	, in	ഭ്യഃ
G. D. 2.	in അഃ	, in	ആം	, in	ആം
Abl. 3.	in ഇ	, in	ഓ	, in	സു

Haec regula respectu masculinorum & fem. est generalis. Consonantes quae in fine nominum inveniuntur sunt hae: nempe.

Finita in ച് radicali terminantur in ക്, ഗ്, ങ്

Finita in ശ്, ഷ്, ഛ്, ജ് radicali, terminantur in ട്, & ഡ്

Finita in ന് masculin. & femin. terminantur in ആ

Finita in ഹ് terminantur in ക്, in ട്, & ഡ്

Finita in പ് feminina sunt & habent in fine പ്

Finita in ഭ് feminina sunt & exeunt in പ്, aut ബ്

Finita in സ് loco illius habent dicyclos ഃ seu വിസർഗ്ഗം ഃ

Finita in വ് terminantur in ഔ

Finita in ശ് terminantur in ട്, & ഡ്, aliqua in ക് & ഗ്

Finita in ഷ് terminantur in ട്, & ഡ്

Fini-

Finita in സ് loco illius habent ഃ

Finita in ച് aliqua terminantur in ൿ, alia in ങ്

praeterea in ട്, & ഡ്, unum in ഞ്ഞ്

Finita in ജ് habent ം in fine, unum ൻ

Modo de fingulis in ordine.

ച് Finita സുവാച്

	Singularis	Dualis	Pluralis
Nom.	സുവാൿ സുവാഗ് facundus	സുവാചൌ	സുവാചഃ
Voc. idem ഹേ സുവാൿ	&c.		
Acc.	സുവാചം	സുവാചൌ	സുവാചഃ
Abl.1.	സുവാചാ	സുവാഗ്ഭ്യാം	സുവാഗ്ഭിഃ
Dat.1.	സുവാചേ	സുവാഗ്ഭ്യാം	സുവാഗ്ഭ്യഃ
Abl.2.	സുവാചഃ	സുവാഗ്ഭ്യാം	സുവാഗ്ഭ്യഃ
G. & D.2.	സുവാചഃ	സുവാചോഃ	സുവാചാം
Abl.3.	സുവാചി	സുവാചോഃ	സുവാക്ഷു

പ്രാൿ differt in nom. voc. & acc. in reliquis convenit.

Nom. പ്രാങ് പ്രാഞ്ചൌ പ്രാഞ്ചഃ

പ്രത്യങ് occidens. Nom. പ്രത്യങ് പ്രത്യഞ്ചൌ &c.

സമ്യങ് veritas, eodem modo.

സധ്ര്യങ് auxiliator.

ഉദച് ഉദഞ്ചൌ fructus fecuturus ut പ്രത്യങ്.

 തിര്യങ്

ക്രുഞ്ച് abscondite incedens, differt. Nom. ക്രുങ് ക്രുഞ്ചൌ ക്രുഞ്ചഃ vide in grammatica.

പ്രാഞ്ച് പൂജാ honor, obsequium, cultus. Nom. പ്രാങ് പ്രാഞ്ചൌ പ്രാഞ്ചഃ Abl.1. പ്രാഞ്ചാ പ്രാഗ്ഭ്യാം പ്രാഗ്ഭിഃ &c.

Femininum വാച് ut സുവാച്

ച് finale ut supra in regula generali: സുവാച്. Sic

മരുത് ventus. Nom. മരുൽ മരുതൌ മരുതഃ

Abl.1. മരുതാ മരുദ്ഭ്യാം മരുദ്ഭിഃ, Abl.3. മരുതി മരുതോഃ മരുത്സു.

മഹത് magnus, ഭവത് exsistens differunt: quae vide.

Nom. മഹാൻ മഹാന്തൌ മഹാന്തഃ Abl.1. മഹതാ മഹദ്ഭ്യാം മഹദ്ഭിഃ Abl.3. മഹത്സു, ita etiam ഭവാൻ ഭഗവാൻ ജ്ഞാനവാൻ ശ്രീമാൻ.

Feminina വിദ്യുത് fulgur ut മരുത്.

ഥ് finale. ദധിമഥ് extrahens ex lacte butyrum.

Nom. ദധിമൽ ദധിമത് ദധിമഥൌ ദധിമഥഃ ut സുവാച്

ദ് fiinale. വേദവിൽ വേദവിത്. Sciens sapientiam vel legem, വേദവിദൌ Abl.1. വേദവിദാ വേദവിദ്ഭ്യാം വേദവിദ്ഭിഃ, Abl.3. വേദവിത്സു.

ദ്വിപാദ് bipes differt, quod vide ibi.

Para-

Paradigma declinationis nominum exeuntium in ദ് , *seu declinatio pronominis* ille , illa , illud *quod in tribus generibus simul afferam.*

ദകാരാന്തം തച്ഛബ്ദം

		Singularis	Dualis	Pluralis
Nom.	) masc.	സഃ ille	തൌ illi	തേ illi plures
	) fem.	സാ illa	തേ illae	താഃ illae
	) neut.	തത് vel തദ്	തേ illa	താനി illa
Acc.	) masc.	തം illum	തൌ illos	താൻ illos
	) fem.	താം illam	തേ illas	താഃ illas
	) neut.	തത് illud	തേ illa	താനി illa
Abl. 1.	) masc.	തേന	താഭ്യാം	തൈഃ
	) fem.	തയാ	താഭ്യാം	താഭിഃ
	) neut.	തേന	താഭ്യാം	തൈഃ
Dat. 1.	) masc.	തസ്മൈ	താഭ്യാം	തേഭ്യഃ
	) fem.	തസ്യൈ	താഭ്യാം	താഭ്യഃ
	) neut.	തസ്മൈ	താഭ്യാം	തേഭ്യഃ
Abl. 2.	) masc.	തസ്മാത്	താഭ്യാം	തേഭ്യഃ
	) fem.	തസ്യാഃ	താഭ്യാം	താഭ്യഃ
	) neut.	തസ്മാത്	താഭ്യാം	തേഭ്യഃ
Gen.	) masc.	തസ്യ	തയോഃ	തേഷാം
&	) fem.	തസ്യാഃ	തയോഃ	താസാം
Dat.	) neut.	തസ്യ	തയോഃ	തേഷാം

Abl. 3.

Abl.1.D.1.Abl.2. സ്ത്രീഭ്യാം D.1. & Abl. 2. സ്ത്രീഭ്യഃ

Gen.& D.2.&Abl.3. സ്ത്രിയോഃ Gen. & D.2. സ്ത്രീണാം.

Abl.3. സ്ത്രീഷു

I ഈ longum masculinum.

Singularis		Dualis	Pluralis
Nom. ഗ്രാമണീഃ	incola territorii Brahmanici.	ഗ്രാമണ്യൌ	ഗ്രാമണ്യഃ

Reliqua vide in Sidharúbam.

Excipitur സുധീ homo boni ingenii, സുശ്രീ celebris bona fama, faciunt in abl. 3. സുധിയി സുശ്രിയി, in nom. dualis സുധിയൌ, Plural. സുധിയഃ

I ഈ longum neutrum, ഗ്രാമണി ut വാരി, vel etiam ut ഗ്രാമണീ masculinum.

U ഉ breve masculinum, ut i breve, ubi illud producitur etiam u breve producitur, ubi apponitur ibi യഃ hic apponitur വഃ.

Nom. കാരുഃ faber. കാരൂ duo fabri കാരവഃ plur. fabri. Vide grammaticam. ക്രോഷ്ടുഃ vulpes, excipitur, quod etiam ibi vide.

U ഉ breve neutrum, ജതു gomma laca, bitumen sigillatorium.

Nom. ജതു. Dual. ജതുനീ. Plural. ജതൂനി &c.

ക്രോഷ്ടു in tribus primis casibus ut വാരി, in reliquis ut വാരി, aut etiam ut കാരുഃ

U lon-

U ഊ longum masculinum, ഖലപൂ valde laboriosus, ut ഗ്രാമണീ, ubi utuntur ibi contractione per ണ്യ, hic utuntur ea per പ്വ.

Sic Singularis — Dualis — Pluralis

Nom. ഖലപൂ.. Nom. ഖലപ്വൌ. Nom. ഖലപ്വഃ &c.

ita കടപ്രൂഃ arator. Quae componuntur ex ഭൂ ut സ്വഭൂ സ്വയംഭൂഃ &c. excipiuntur, & contracto ഭൂ apponitur വ. Sic

Nom. പ്രതിഭൂഃ Dual. പ്രതിഭുവൌ Plural. പ്രതിഭുവഃ

Abl.3. പ്രതിഭുവി പ്രതിഭുവോഃ പ്രതിഭൂഷു

U ഊ longum neutrum. ഖലപു ഖലപുനീ ഖലപൂനി ut വാരി.

Iru ഋ breve masculinum. കൎത്തൃ.

Nom. കൎത്താ factor. കൎത്താരൌ കൎത്താരഃ excipe പിതാ pater & ജാമാതൃ seu ജാമാതാ gener, quae faciunt പിതരൌ പിതരഃ ജാമാതരൌ ജാമാതരഃ, non producunt ത.

Ita etiam declinatur നാ, mas.

	Singularis	Dualis	Pluralis
Nom.	നാ	നരൌ duo mares.	നരഃ mares
Voc.	ഹെ നഃ	ഹെ നരൌ	ഹെ നരഃ o mares!
Acc.	നരം	നരൌ	നൄൻ
Abl.1.	ന്രാ cum, per, a mare ut caussa.	നൃഭ്യാം	നൃഭിഃ Dat.

Dat.1. ണെ mari, ut fini, vel subiecto cui. ഭ്യാം ഭ്യഃ

Abl.2. ണഃ prae, ex mare. ഭ്യാം ഭ്യഃ

G.D.2. ണഃ maris, mari. ണൊഃ ണാം ീണാം

Abl.3. ണി in mare, inter marem. ണൊഃ ഷു

Ri ഋ breve neutrum, കർത്തൃ, in nominativis, vocativis, & accusativis ut വാരി, in reliquis ut in masculino കർത്തൃ, vel ut വാരി.

	Singularis	Dualis	Pluralis
Nom.	കർത്തൃ	കർത്തൃണീ	കർത്തൄണി

Abl.1. കർത്ത്രാ & കർത്തൃണാ &c.

O ഓ masculinum. ഗൊഃ, nom. ഗൌഃ. Dual. ഗാവൌ Plural. ഗാവഃ &c. Vide in Sidharúbam.

Ai ഐ masculinum. ഔ *Au* masculinum.

രൈ dives. ഗ്ലൌ luna.

	Sing.	Dual.	Plural.			
Nom.	രാഃ	രായൌ	രായഃ	ഗ്ലൌഃ	ഗ്ലാവൌ	ഗ്ലാവഃ

Vide in Sidharúbam.

Ai ഐ neutrum. അതിരി ut വാരി.

Au ഔ neutrum. അതിനു ut മധു.

§. V.

Paradigma declinationis in genere feminino.

Nulla dantur nomina feminini generis exeuntia in *a* vocalem brevem.

അതി

ആകാരാന്തം സ്ത്രീലിംഗം ഭാൎയ്യാശബ്ദം

Nomina feminina exeuntia in *a* vocalem longam.

ഭാൎയ്യാ uxor.

	Nominativus	Vocativus	Accusativus
Singul.	ഭാൎയ്യാ	ഹെ ഭാൎയ്യെ	ഭാൎയ്യാം.
Dual.	ഭാൎയ്യെ	ഹെ ഭാൎയ്യെ	ഭാൎയ്യെ
Plural.	ഭാൎയ്യാഃ	ഹെ ഭാൎയ്യാഃ	ഭാൎയ്യാഃ

	Ablativus primus	Dativus primus	Ablativus secundus
Singul.	ഭാൎയ്യയാ	ഭാൎയ്യായൈ	ഭാൎയ്യായാഃ
Dual.	ഭാൎയ്യാഭ്യാം	ഭാൎയ്യാഭ്യാം	ഭാൎയ്യാഭ്യാം
Plural.	ഭാൎയ്യാഭിഃ	ഭാൎയ്യാഭ്യഃ	ഭാൎയ്യാഭ്യഃ

	Genitivus & Dativus		Ablativus tertius
Singul.	ഭാൎയ്യായാഃ	Singul.	ഭാൎയ്യായാം
Dual.	ഭാൎയ്യയോഃ	Dual.	ഭാൎയ്യയോഃ
Plural.	ഭാൎയ്യാണാം	Plural.	ഭാൎയ്യാസു

Excipiuntur a regula generali സൎവ്വാ omnis, femininum, & reliqua ut supra de masculinis.

Abl. 1. സൎവ്വസ്യൈ in singul. Ablat. 2. Gen. & Dat. 2. സൎവ്വസ്യാഃ Abl. 3. സൎവ്വസ്യാം in plurali differunt solum in gen. & dativo സൎവ്വാസാം. ദ്വിതീയാ തൃതീയാ ut ഭാൎയ്യാ vel സൎവ്വാ, in gen. & dat. plur. solum ദ്വിതീയാനാം. തൃതീയാനാം. ജരാ ut ഭാൎയ്യാ in gen. & dat. plur. ജരാണാം. vel ac si finiretur in സ് *s.* consonantem. Nom. ജരസ് senectus ജരസൌ ജരസഃ. Acc. ജരസം ജരസൌ ജരസഃ &c.

ജ

I ഇ femininum breve, രുചി desiderium, gustus, ut മതിഃ uti & alia in abl. 3. praeter രുചൌ, etiam admittunt രുച്യാം.

ദ്വെ duae, femininum, ut in neutro duali.

തിസ്രഃ tres femin. in solo plurali.

Nom. & Acc. തിസ്രഃ. Abl.1. തിസൃഭിഃ. Dat.1. & Abl.2. തിസൃഭ്യഃ. Gen. & Dat. 2. തിസൃണാം. Abl.3. തിസൃഷു.

I ഈ longum femininum. കൎത്രീ factrix, vide in Sidharúbam. Ita ധൎത്രീ gubernatrix, ഹൎത്രീ destructrix vel raptrix. ദേവകി ദേവകീ ജാനകി ജാനകീ ദ്രൌപതി eodem modo, sed gen. & dat. 2. habent in plurali in നാം. Acc. sing. ദേവകീം ലക്ഷ്മീം, sed ലക്ഷ്മീ in aliis casibus declinatur ut കൎത്രീ.

ശ്രീഃ ശ്രിയൌ ശ്രിയഃ. Acc. ശ്രിയം ശ്രിയൌ ശ്രിയഃ, quae vide in grammatica. സ്ത്രീ, in acc. സ്ത്രീം vel സ്ത്രിയം, in acc. plur. സ്ത്രിയഃ & സ്ത്രീഃ.

U ഉ femininum. തനു corpus vide in grammatica.

U ഊ femininum longum. ജംബൂ ut കൎത്രീ.

ഭ്രൂ supercilium, ut ശ്രീ. Nom. ഭ്രൂഃ ഭ്രുവൌ ഭ്രുവഃ.

Iru ഋ breve femininum.

Paradigma declinationis in genere feminino nominum exeuntium in ഋ *Iru* breve.

ഋകാരാന്തം സ്ത്രീലിംഗം മാതൃശബ്ദം

Sin-

	Singularis	Dualis	Pluralis
Nom.	മാതാ mater	മാതരൌ matres	മാതരഃ matres.
Voc.	ഹെ മാതഃ	ഹെ മാതരൌ	ഹെ മാതരഃ
Acc.	മാതരം	മാതരൌ	മാതൄഃ
Abl. 1.	മാത്രാ	മാതൃഭ്യാം	മാതൃഭിഃ
Dat. 1.	മാത്രെ	മാതൃഭ്യാം	മാതൃഭ്യഃ
Abl. 2.	മാതുഃ	മാതൃഭ്യാം.	മാതൃഭ്യഃ
G. & D.	മാതുഃ	മാത്രൊഃ	മാതൄണാം
Abl. 3.	മാതരി	മാത്രൊഃ	മാതൃഷു

Ita നനാന്ദൃ uxor fratris respectu sororis, ദുഹിതൃ filia, യാതൃ, uxor fratris respectu fratris. ഉസ്രൃ habet solum pluralem. സ്വസാ vel സ്വസൃ soror, declinatur ut കർത്താ vel കർത്തൃ

O ഓ terminantia ഗോ vacca. Vide in grammatica.

Ei ഐ feminina ut രൈ vel രാ, vide in grammatica.

Au ഔ feminina ut നൌ cymba, phaselus, ut in masculinis.

Hae sunt terminationes nominum in vocales.

§. VI.

De terminantibus in consonantem.

Nomina masculina & feminina exeuntia in consonantem radicalem in nominativo, (radicalis ea est per quam in nominativis substituitur alia communiter. v. g. സുപാദ്, ubi ദ്

O con-

consonans abscissa nempe vocali per scissuram, qua notatur, substituitur alia in nominativo, accusativo & vocativo singul. v. g. ന്യായത്ക് ന്യായത്ട്) finiunt in accusativo singularis in ണം. Itaque

Singularis	Dualis	Pluralis
Accus. in ണം, in	ഔ, in	ണഃ
Abl. 1. in ണാ, in	ഭ്യാം, in	ഭിഃ
Abl. 2. in ണഃ, in	ഭ്യാം, in	ഭ്യഃ
Dat. 1. in ഏ, in	ഭ്യാം, in	ഭ്യഃ
G. D. 2. in ണഃ, in	ണാം, in	ണാം
Abl. 3. in ഇ, in	ഓ, in	ഷു

Haec regula respectu masculinorum & fem. est generalis.
Consonantes quae in fine nominum inveniuntur sunt hae: nempe.

Finita in ച് radicali terminantur in ക്, ട്, ഗ്

Finita in ശ്, ഷ്, ഹ്, ജ് radicali, terminantur in ട്, & ഡ്

Finita in ന് masculin. & femin. terminantur in ണാ

Finita in ഗ്ര് terminantur in ക്, in ട്, & ഡ്

Finita in ത് feminina sunt & habent in fine ത്

Finita in ഈ feminina sunt & exeunt in ത്, aut ദ്

Finita in ര് loco illius habent dicyclos ഃ seu വിസർഗ്ഗം ഃ

Finita in ന് terminantur in ഔ

Finita in ഷ് terminantur in ട്, & ഡ്, aliqua in ക് & ഗ്

Finita in ശ് terminantur in ട്, & ഡ്

Fini-

Finita in സ് loco illius habent ഃ

Finita in ച് aliqua terminantur in ക്, alia in ട്

praeterea in ൾ, & ഴ്, unum in ഞ്ഞ്

Finita in ഋ habent ം in fine, unum ൻ

Modo de singulis in ordine.

ച് Finita സുവാച്

	Singularis	Dualis	Pluralis
Nom.	സുവാക് സുവാഗ് facundus	സുവാചൌ	സുവാചഃ
Voc. idem	ഹെ സുവാക് &c.		
Acc.	സുവാചം	സുവാചൌ	സുവാചഃ
Abl.1.	സുവാചാ	സുവാഗ്ഭ്യാം	സുവാഗ്ഭിഃ
Dat.1.	സുവാചെ	സുവാഗ്ഭ്യാം	സുവാഗ്ഭ്യഃ
Abl.2.	സുവാചഃ	സുവാഗ്ഭ്യാം	സുവാഗ്ഭ്യഃ
G. & D.2.	സുവാചഃ	സുവാചൊഃ	സുവാചാം
Abl.3.	സുവാചി	സുവാചൊഃ	സുവാക്ഷു

പ്രാക് differt in nom. voc. & acc. in reliquis convenit.

Nom. പ്രാങ് പ്രാഞ്ചൌ പ്രാഞ്ചഃ

പ്രത്യങ് occidens. Nom. പ്രത്യങ് പ്രത്യഞ്ചൌ &c.

സമ്യങ് veritas, eodem modo.

സധ്ര്യങ് auxiliator.

ഉദക് ഉദഞ്ചൌ fructus secuturus ut പ്രത്യങ്.

ഗൂഢപാൽ abſcondite incedens, differt. Nom. ഗൂഢപാൽഗൂഢപാദൌ vide in grammatica.

പ്രസൽ പൂജാ honor, obſequium, cultus. Nom. പ്രസൽ പ്രസദൌ പ്രസദഃ Abl. 1. പ്രസദാ പ്രസൽഭ്യാം പ്രസൽഭിഃ &c.

Femininum വാസൽ ut സുവാസൽ

ത് finale ut ſupra in regula generali: സുവാസൽ. Sic

മരുൽ ventus. Nom. മരുൽ മരുതൌ മരുതഃ

Abl. 1. മരുതാ മരുൽഭ്യാം മരുൽഭിഃ, Abl. 3. മരുതി മരുതോഃ മരുൽസു.

മഹൽ magnus, ഭവൽ exſiſtens differunt: quae vide.

Nom. മഹാൻ മഹാന്തൌ മഹാന്തഃ Abl. 1. മഹതാ മഹൽഭ്യാം മഹൽഭിഃ Abl. 3. മഹൽസു, ita etiam ഭവാൻ ഭഗവാൻ ധനവാൻ ശ്രീമാൻ.

Feminina വിദ്യുൽ fulgur ut മരുൽ.

ഥ് finale. ദധിമഥ് extrahens ex lacte butyrum.

Nom. ദധിമൽ ദധിമഥ് ദധിമഥൌ ദധിമഥഃ ut സുവാസൽ

ദ് finale. വെദവിൽ വെദവിദ്. Sciens ſapientiam vel legem, വെദവിദൌ Abl. 1. വെദവിദാ വെദവിൽഭ്യാം വെദവിൽഭിഃ, Abl. 3. വെദവിൽസു.

ദ്വിപാൽ bipes differt, quod vide ibi.

Para-

Paradigma declinationis nominum exeuntium in ദ്, *seu declinatio pronominis* ille, illa, illud *quod in tribus generibus simul afferam.*

ദകാരാന്തം തച്ഛബ്ദം

		Singularis	Dualis	Pluralis
Nom.	) masc.	സഃ ille	തൗ illi	തേ illi plures
	) fem.	സാ illa	തേ illae	താഃ illae
	) neut.	തൽ vel തദ്	തേ illa	താനി illa
Acc.	) masc.	തം illum	തൗ illos	താൻ illos
	) fem.	താം illam	തേ illas	താഃ illas
	) neut.	തൽ illud	തേ illa	താനി illa
Abl. 1.	) masc.	തേന	താഭ്യാം	തൈഃ
	) fem.	തയാ	താഭ്യാം	താഭിഃ
	) neut.	തേന	താഭ്യാം	തൈഃ
Dat. 1.	) masc.	തസ്മൈ	താഭ്യാം	തേഭ്യഃ
	) fem.	തസ്യൈ	താഭ്യാം	താഭ്യഃ
	) neut.	തസ്മൈ	താഭ്യാം	തേഭ്യഃ
Abl. 2.	) masc.	തസ്മാൽ	താഭ്യാം	തേഭ്യഃ
	) fem.	തസ്യാഃ	താഭ്യാം	താഭ്യഃ
	) neut.	തസ്മാൽ	താഭ്യാം	തേഭ്യഃ
Gen.	) masc.	തസ്യ	തയോഃ	തേഷാം
&	) fem.	തസ്യാഃ	തയോഃ	താസാം
Dat.	) neut.	തസ്യ	തയോഃ	തേഷാം

Abl. 3.) masc.	തസ്മിൻ	തയോഃ	തേഷു
) fem.	തസ്യാം	തയോഃ	താസു
) neut.	തസ്മിൻ	തയോഃ	തേഷു

Hoc plane modo declinatur യഃ qui, യാ quae, യൽ quod. Ita pariter declinatur ഏഷഃ iste, ഏഷാ ista, ഏതൽ istud. item സ്യഃ, സ്യാ, ത്യൽ. Eodem etiam modo declinatur കഃ *quis* interrogativum, കാ quae, കിം vel കിമ് quod. കം quem? കാം quam? കിം quod? കസ്യ cuius? കയോഃ quorum? കേഷാം quorum plurium? കേന, a quo, കൈഃ a quibus? &c. കാ ഗൌഃ quae vacca? കാ സ്ത്രീ quae mulier? കിം ദിനഃ qui dies?

കഃ കാലഃ കാനി മിത്രാണി കഃ ദേശഃ കൌ വ്യയാഗമൌ
കശ്ചാഹം കാ ച മേ ശക്തിഃ ഇതി ചിന്ത്യം മുഹുർമുഹുഃ
quod tempus, qui amici, quae regio, quae expensae, quis ego, quae mihi vires, hoc recogita iterum iterumque.

ദ് finale. തത്ത്വവിൽ sciens veritatem തത്ത്വവിദം, തത്ത്വവിദാ, തത്ത്വവിദ്ഭ്യഃ, തത്ത്വവിത്സു &c.

ൻ finale.

Paradigma declinationis in genere masculino nominum exeuntium in ൻ n consonantem.

നകാരാന്തഃ പുല്ലിംഗം രാജശബ്ദഃ

	Singularis	Dualis	Pluralis
Nom.	രാജാ	രാജാനൌ	രാജാനഃ

Voc.

Voc.	ഹേ രാജൻ	ഹേ രാജാനൌ	ഹേ രാജാനഃ
Acc.	രാജാനം	രാജാനൌ	രാജ്ഞഃ
Abl.1.	രാജ്ഞാ	രാജഭ്യാം	രാജഭിഃ
Dat.1.	രാജ്ഞേ	രാജഭ്യാം	രാജഭ്യഃ
Abl.2.	രാജ്ഞഃ	രാജഭ്യാം	രാജഭ്യഃ
G.& D.	രാജ്ഞഃ	രാജ്ഞോഃ	രാജ്ഞാം
Abl.3.	രാജ്ഞി	രാജ്ഞോഃ	രാജസു
	vel രാജനി		

പൂഷാ sol, excipitur quod vide ibi. ബ്രഹ്മഹാ occisor Brahmanis ut പൂഷൻ. Abl.1. ബ്രഹ്മഘ്നാ, ബ്രഹ്മഹഭ്യാം, ബ്രഹ്മഹഭിഃ abl.3. ബ്രഹ്മഹസു. സുപർവ്വാ Divus, സുപർവ്വാണൌ, സുപർവ്വാണഃ

ശ്വാ canis, യുവാ iuvenis, മഘവാ Inren differunt, quae vide.

അർവ്വൻ vel അർവ്വാ ut മഹാൻ. Nom. അർവ്വാ, അർവ്വന്തൌ

പഥിൻ via seu പന്ഥാഃ excipitur. പന്ഥാഃ, പന്ഥാനൌ &c: Ita മഥിൻ, ഋഭുക്ഷിൻ. കരി elephas differt, കരീ, ശിഖീ; [illegible] അഷ്ടൻ octo, പഞ്ചൻ quinque, habent solum pluralem, ita സപ്തൻ സപ്ത septem, നവൻ, നവ novem; ദശൻ, ദശ decem.

സീമാ terminus, ut രാജാ, സീമാനൌ, സീമാനഃ abl.1. സീമ്നാ, സീമ

സിമത്രാം vide has exceptiones omnes allatas in grammatica.

ജ് finale, ut ഭിഷക് medicus, ut ഋത്വിക്, സമ്രാട് illustris, ജമടരക് familiam colens. Feminina ut സ്രക് സ്രജ് collare, ut ഭിഷക്.

ഭ് Feminina tantum ut കകുപ് regio.

പ് Femininum അപ് aqua, habet solum plural. nom. voc. acc. അദ്ഭിഃ Abl. 1., & reliquos casus vide in grammatica.

സ് finita പ്രശാസ്. Nom. പ്രശാൻ &c.

Declinatio pronominis hic, haec, hoc.

മകാരാന്തം ഇദം ശബ്ദം

		Singularis	Dualis	Pluralis
Nom.	) masc.	അയം hic	ഇമൌ hi	ഇമേ hi
	) femin.	ഇയം haec	ഇമേ hae	ഇമാഃ hae
	) neut.	ഇദം hoc	ഇമേ haec	ഇമാനി haec
Acc.	) masc.	ഇമം	ഇമൌ	ഇമാൻ
	) femin.	ഇമാം	ഇമേ	ഇമാഃ
	) neut.	ഇദം	ഇമേ	ഇമാനി
Abl. 1.	) masc.	അനേന	ആഭ്യാം	ഏഭിഃ
	) femin.	അനയാ	ആഭ്യാം	ആഭിഃ
	) neut.	അനേന	ആഭിഃ	ഏഭിഃ
Dat. 1.	) masc.	അസ്മൈ	ആഭ്യാം	ഏഭ്യഃ
	) femin.	അസ്യൈ	ആഭ്യാം	ആഭ്യഃ

neut.

	) neut.	അമുഷ്മൈ	അമൂഭ്യാം	അമീഭ്യഃ
Abl. 2.	) masc.	അമുഷ്മാൽ	അമൂഭ്യാം	അമീഭ്യഃ
	) femin.	അമുഷ്യാം	അമൂഭ്യാം	അമൂഭ്യഃ
	) neutr.	അമുഷ്മാൽ	അമൂഭ്യാം	അമീഭ്യഃ
Gen.	) masc.	അമുഷ്യ	അമുയോഃ	അമീഷാം
&	) femin.	അമുഷ്യാഃ	അമുയോഃ	അമൂഷാം
Dat.	) neut.	അമുഷ്യ	അമുയോഃ	അമീഷാം
Abl. 3.	) masc.	അമുഷ്മിൻ	അമുയോഃ	അമീഷു
	) femin.	അമുഷ്യാം	അമുയോഃ	അമൂഷു
	) neut.	അമുഷ്മിൻ	അമുയോഃ	അമീഷു

ർ finita ut പ്രിയചത്വാരഃ vide in grammatica.

ചത്വാരഃ quatuor, pluralem solum habet.

ഗിർ verbum, vox, Nom. ഗീഃ ഗിരൗ, ഗിരഃ

പൂഃ operatio പുരൗ, പുരഃ ita etiam ധൂഃ

ചതസ്രഃ quatuor, femininum, pluralem habet tantum.

ദ് finita സുദ്യൗ caelestis Divus. Nom. സുദ്യൗ, സുദിവൗ &c.

ശ് finale വിശ് homo, Nom. വിട്, വിശൗ, വിശഃ

Feminina ut ദൃശ് oculus, ut കാദൃശ് കാദൃക്, കാദൃശൗ ;
കാദൃശഃ

ഷ് finale. Nom. രത്നമുട് രത്നമുഷ് fur gemmae, രത്നമുഷൗ
ut വിട്

ഷൾ sex, ഷഡ്ഭിഃ. Abl.1. ഷഡ്ഭ്യഃ. Dat.1.Abl.2. ഷണ്ണാഃ Gen.Dat.2.

ഷണ്ണാം vel ഷൾണ്ണാം. Abl. 3. ഷൾസു

Feminina ut ത്രീൾ eodem modo procedunt.

സ് Finale. സുവർച്ചാഃ clarus സുവർച്ചസൌ &c.

ഉശനാഃ Venus planeta Voc. ഹെ ഉശനൻ & in abl.3. plur. ഉശനഃസു

ശ്രേയാൻ valde bonus. ശ്രേയാംസൌ, ശ്രേയാംസഃ, ഹെ ശ്രേയൻ &c.

പുമാൻ mas, പുമാംസൌ, പുമാംസഃ ഹെ പുമൻ vide ibi. വിദ്വാൻ sapiens വിദ്വാംസൌ, വിദ്വാംസഃ ഹെ വിദ്വൻ. അദസ്, Nom. അസൌ iste, അസൌ ista അമൂ അമൂ isti, istae duae, അമീ അമൂഃ isti, istae, quae vide ibi.

Feminina v.g. സുവചാഃ ut സുവർച്ചാഃ

ഹ് finale in masculinis ut ഗൊദുൿ vaccas mulgens ഗൊദുൿ ഗൊദുഗ്, ഗൊദുഹൌ, ഗൊദുഹഃ

ശ്വലിൾ, ശ്വലിഡ് canem lambens, ut ലിൾ, ശ്വലിൾ ശ്വലിഹൌ ശ്വലിഹഃ

മിത്രദ്രുൿ amicum offendens ut ഗൊദുൿ, vel ശ്വലിൾ: Nom. മിത്രദ്രുൿ മിത്രദ്രുഗ്, മിത്രദ്രുഹൌ, മിത്രദ്രുഹഃ &c.

അനഡ്വാൻ taurus, excipitur. അനഡ്വാഹൌ, അനഡ്വാഹഃ ഹെ അനഡ്വൻ, vide ibi.

Femi-

Feminina ut ഉപാനൽ ഉപാനത് calceus, in obliquis ut അനഡുഹൽ

Neutra.

Differunt a masculinis in nominativis, vocativis, & accusativis; in aliis fere semper aequalia sunt.

ൿ finale പ്രാൿ orientale, dual. പ്രാചീ, plur. പ്രാഞ്ചി &c. &c.

ൽ finale, v. g. ശകൃൽ ശകൃത്, ശകൃതീ ശകൃന്തി ഭവൽ ഭവത് ഭവതീ ഭവന്തി reliqua ut in masculinis.

ദ് finale vide supra തൽ തദ് *illud* യൽ യദ് *quod* relativum in genere neutro.

ൻ finale.

ചർമ്മൻ pellis. ചർമ്മ, ചർമ്മണീ, ചർമ്മാണി, ഹേ ചർമ്മൻ സാമ, sermo blandus സാമ്നീ, സാമാനി, ഹേ സാമൻ v. ibi.

അഹഃ dies etiam differt, vide ibi.

ജ് neutrum ut അസൃൿ sanguis, അസൃജീ, അസൃഞ്ജി

മ് ut കിം quid കിം, കേ, കാനി, ഇദം hoc, ഇമേ &c.

ർ finale ut വാഃ aqua, വാരീ, വാരി ut ഗീഃ

സ് finale പയഃ lac പയസീ, പയാംസി

അദഃ istud, അദഃ, അമൂ, അമൂനി vide ibi.

Declinatio pronominis ego & tu.

അസ്മച്ഛബ്ദം യുഷ്മച്ഛബ്ദം

	Singularis	Dualis	Pluralis
Nom.)	അഹം ego.	ആവാം nos	വയം nos
Nom.)	ത്വം tu.	[illegible]വാം vos	യൂയം vos

Acc.) മാം vel മാ	ആവാം vel നൌ	അസ്മാൻ vel നഃ
Acc.) ത്വാം vel ത്വാ	യുവാം vel വാം	യുഷ്മാൻ vel വഃ
Abl.1.) മയാ	ആവാഭ്യാം	അസ്മാഭിഃ
Abl.1.) ത്വയാ	യുവാഭ്യാം	യുഷ്മാഭിഃ
Dat.1.) മഹ്യം vel മേ	ആവാഭ്യാം vel നൌ	യുഷ്മഭ്യം vel വഃ
Dat.1.) തുഭ്യം vel തേ	യുവാഭ്യാം vel വാം	അസ്മഭ്യം vel' നഃ
Abl.2.) മത്	ആവാഭ്യാം	അസ്മത്
Abl.2.) ത്വത്	യുവാഭ്യാം	യുഷ്മത്
G.D.) മമ vel മേ	ആവയോഃ vel നൌ	അസ്മാകം vel നഃ
G.D.) തവ vel തേ	യുവയോഃ vel വാം	യുഷ്മാകം vel വഃ
Abl.3.) മയി	ആവയോഃ	അസ്മാസു
Abl.3.) ത്വയി	യുവയോഃ	യുഷ്മാസു

തവ കരുണയാ മേ വൈ ആവേശം ചക്രേ tua misericordia mihi in caelum introitum fecit. മേ സ്നിഗ്ധ മിത്ര ത്വാം ഹൃദി സതതം അഹം സ്മരാമി mi dilecte amice te in interiori meo semper ego recogito, semper tui memor sum. ദൈവഭീതിം ന ഭജസി യഃ ത്വയാ കാ സിദ്ധി (ശ്രി) യതേ tu qui dei timorem non suscipis, a te quae fama (quae celebritas) suscipitur? കൃതിക മയാഃ മമ കിഞ്ചിത് ക്ഷീരം ദേഹി bona, hilari voluntate mihi parum lactis det.

Regulae ad intelligentiam casus Abl.1. Abl.2. & 3. & Dat.1.

Abl.1. വൃക്ഷേണ per arborem ut caussam, vel instrumentum, sic

ſic conſtruitur v. g. വൃക്ഷേണാനാതപഃ per arborem umbra; വൃക്ഷേണ ദ്വിരദോ ഹതഃ per arborem occiſus elephas. വൃക്ഷേണ സഹിതഃ cum arbore coniunctus, നാഥേന ക്രിയതേ fit a domino. Hic uſus ablativi 1.

Dativ. 1. & Dativ. cui, vel cuius commodo, ſic conſtruitur: നാഥായനമഃ domino adoratio. നാഥായ ഗാം ദദാതി domino vaccam dat.

Finis cui, conſtruitur ſic: മോക്ഷായ ധർമ്മം ഭജതേ propter gloriam, beatitudinem, virtutem ſequitur.

Abl. 2. ab arbore tamquam termino, ſic v. g. വൃക്ഷാത്പതിതം ex arbore lapſum, ab arbore fructus &c. ഗ്രാമാത് ഗതം profectum a diſtrictu Brahmanum, വൃക്ഷാത് പ്രഭവന്തി പുഷ്പാണി ex arbore naſcuntur flores. Unde ſignificat etiam ab aliquo, tamquam origine vel cauſſa, non tamen efficiente, ut *ex* vel *ab* ſummatur tamquam in paſſivo, v. g. അഗ്നേരൂഷ്മാ ജായതേ ex igne naſcitur calor.

In comparativis pariter huius uſus eſt, തസ്മാത് പരം മഹാൻ illo maior, vel ſuper illum maior.

Ablativus tertius eſt quietis, v. g. ആകാശേ പക്ഷീ ഡയതി in aere volat avis, വനേ വൃക്ഷസ്തിഷ്ഠതി in ſilva arbor ſtat. Utuntur etiam hoc ablativo tamquam abſoluto, ſic ഉദയതി ഭാസ്വതി ജാതഃ പുത്രഃ oriente ſole natus filius.

Ita etiam loco genitivi ſuperlativorum in latinis hic ponendus eſt Abl. 3., ſic: മാനുഷേഷൂദാരതമഃ hominum generoſiſſimus ille.

CA-

CAPUT SECUNDUM

DE GENERIBUS, ADVERBIIS, ET CONIUNCTIONIBUS

§. I.

De genere masculino

I. Nomina maribus propria, solis, lunae, superorum, & ipsis adversorum, ut vocant Asurum, caelestis beatitudinis, sacrificiorum, nubium, maris, arborum, temporis, gladii, sagittae, inimicorum, masculina sunt, nisi terminentur in ൎമ്പ, aut specialis notetur exceptio,

II. Nomina brachii, labiorum, dentium, manuum, crinium, unguium, uberum masculina sunt,

III. Quae terminantur in ന്മാർ, & ന്മാ, item in നാഴിക quin habeant significationem numeri antecedentem, item venenorum diversitates masculini generis sunt. Quae non habent significationem numeri, sunt masculina മുന്നാഴികഃ nox praecedens, &c. Significationem numeri vero habet പത്തു നാഴികം adeoque est neutrum,

IV. Gummi arborum, Ut thus, myrrha &c, masculina sunt ചുരുകാരഃ സാംഗിരാരഃ

V. In ന്മാൻ exeuntia ut കൂടൻ, ഉക്കടൻ, രക്കടൻ.

VI. In ണ finale terminata, ut ചാണഃ, item in തുഃ terminata, ut ഓന്തുഃ കന്തുഃ ഒസ്തുഃ exceptis ജന്തു cera sigillatoria, മന്തു mel, quae neutra sunt.

VII. Quae desinunt in ക, ഷ, ഞ, ട, മ, ന, correpto nempe

pe അ, masculina sunt, ut ലോകഃ ഗുണഃ ശബ്ദഃ ധ്വജഃ ഭൃംഗാരഃ &c. Ita pariter desinentia in പ, ഥ, മ, യ, സ, ട, ut ദീപഃ അശ്മഃ കടഃ കുക്ഷിയഃ രസഃ

VIII. Nomina propria familiarum masculina sunt, ut കാശ്യപഃ ഭാരദ്വാജഃ. Item nomina significantia pedem.

IX. Nomina significantia actionem, & terminata in കഃ & ഗഃ ut പാകഃ coctio, ത്യാഗഃ datio. Item passionem notantia in അഃ ut പ്രസാദഃ hilaritas, ഖേദഃ dolor, ഹ്ലാദഃ ക്ഷയഃ കാമഃ ശമഃ ത്രാസഃ ത്രായഃ. Finita in അഥു ut വേപഥു. Significantia actionis operatorem, ut നടഃ

X. Alia multa usu discenda ut ഘടഃ ഖഃ പിടഃ പട്ടഃ

§. II.

De genere feminino

I. Feminina sunt monosyllaba in ഈ & ഊ exeuntia, item propria nomina feminarum.

II. Fulguris, noctis, ramorum, repentium, cytharae, regionum, terrae, rivorum.

III. Finita in താ, significantia rerum multitudinem, ut അശ്വതാ copia equorum. Item desinentia in യാ significantia multitudinem, ut ധൂമ്യാ copia fumi, രഥ്യാ copia curruum bellicorum.

IV. Desinentia in അനി & in തി, ut അശനിഃ ധൃതിഃ ഭുക്തി, finita in ഈഃ, in ഊഃ, in ഈ

V. Fi-

V. Finita in ടാ, ഡാ, ചാ, ജ്ഞാ, & fere omnia ad primam declinationem in ആ ſpectantia, feminina ſunt. Item alia uſu ediſcenda.

De genere neutro

I. Neutra ſunt nomina aeris, ſilvae, foliorum, ſpecuum, nebularum, aquae, frigoris, caloris, carnis, ſanguinis, faciei, oculorum, fortitudinis, iugi, auri, ferri, triſtitiae, laetitiae, bonitatis, malitiae, florum, ſalis, necis, pugnae.

II. Finita in അസ്, ഇസ്, ഉസ് ut യശഃ സർപ്പിഃ ചക്ഷുഃ വപുഃ, omnia deſinentia in nominativo in അം, finita in a breve &c.

§. IV.

De adverbiorum cum nominibus copulatione, qua quaſi ſemper fiunt adverbia.

Adverbia ഉപ, സം, പ്രതി, പ്രാദുഃ, പശ്ചാത്, അധഃ, അതി, അനു, സു, അധി, അവ, അന്തർ, യാവത്, nominibus praeponi poſſunt, v. g. അധികുംഭം magnum vas.

ഉപ prope, iungitur v. g. nomini കുംഭം vas, ഉപകുംഭം res amphorae vicina, ഉപരാജം vicinum regi, ഉപദേശം regioni propinquum, ഉപശരദം anno propinquum, ഉപഗോഷ്ഠം bovi propinquum, ഉപനദം, ഉപനദി fluvio vicinum.

പ്രാദുഷ്കൃതം declaratum, manifeſtum, പ്രാദുർഭാവം quod apparet. സം exceſſus, augmentum, ſic സമൃദ്ധി magnum augmentum.

പ്രതി

പ്രതിശ്രുതം consensu probatum, പ്രതിപക്ഷം contrarietas, പശ്ചാദവസ്ഥായി retrostans.

യഥാവിധി regulae conformiter, ad regulam, sicut in regula.

യഥാകാലം pro temporis exigentia, circumstantia, യഥാശക്തി pro viribus.

അതിശീതം nimium frigus, maximum frigus.

അനുസരണം sequela, comitiva. അനു post, അനുവാദം post dictio, consensus, licentia.

ഉപഭോഗ്യമനുഭോഗ്യം primo gustandum, postea edendum, ubi vides ഉപ & അനു contraponi.

സ adiungitur nominibus & notat *simul*, sic സക്ഷത്രം cum hominibus ex familia vel tribu ക്ഷത്രിയൻ seu ക്ഷത്രാണം. സമ്പ്രതി, സാഗ്നി simul cum igne, സമോദം simul cum laetitia,

അധിനദം in flumine, അധിവനം in silva.

അന്തർവ്വനം, അന്തർവ്വണം in silva, അന്തർഗൃഹം in cubiculo, പാരെജലം തിഷ്ഠതി, in littore aquae stat. മദ്ധ്യെസമുദ്രം in medio maris.

Has coniunctiones vocant അവ്യയീഭാവം quia ponuntur adverbialiter.

§. V.

De compositione nominum ex varia casuum diversitate, & adiectivorum cum substantivis copulatione.

കഷ്ടശ്രിതഃ അതീതഃ പതിതഃ ഗതഃ അത്യസ്തഃ പ്രാപ്തഃ ആപന്നഃ, petunt accusativum, sed cum nomine simul iunguntur, sic v. g. കഷ്ടശ്രിതഃ qui adivit penetratu difficilem locum. Fem. കഷ്ടശ്രിതാ, neutrum കഷ്ടശ്രിതം.

ശംകുലയാകൃതഃ ഖണ്ഡഃ ubi ശങ്കുലയാ est in abl.1. coniungitur & fit ശങ്കുലാകൃതഃ ധാന്യെന അൎത്ഥഃ per fruges divitiae, fit ധാന്യാൎത്ഥഃ കുണ്ഡലഹിരണ്യം ad inaures aurum, loco inauribus aurum, ബ്രാഹ്മണാൎത്ഥം പയഃ lac Brahmanibus.

In abl.2. etiam fit haec compositio ut ചൊരാൽ ഭയം ex vel propter fures metus, fit: ചൊരഭയം, രാജ്ഞഃ പുരുഷഃ vir regis, quasi adiective vir regius, &c.

In abl.3. loco പാനസ്യ അഗ്രെ dic അഗ്രെപാനം, loco അക്ഷെഷു ശൌണ്ഡഃ lusu ebrius, അക്ഷശൌണ്ഡഃ

Adiectiva cum substantivis iunguntur hoc modo, v. g. നീലം, ഉല്പലം, abiecto *m. a.* & *u.* contrahuntur, sic നീലൊല്പലം, മഹൊല്പലം. Subinde vero aliter, ut കുപിതൊനാഥഃ iratus dominus.

Nomina laudis & praestantiae postponuntur, ut sunt വൃന്ദാരകഃ

നകഃ ദാസഃ ക്ഷേത്രം sic fit വജ്രകം പൂൎവ്വനകഃ ഗോദാസഃ ഗോക്ഷേത്രം. Ita pariter അശ്വ, sic അശ്വാദന്യഃ alius ab equo, sed melius praepones അന്യ sic അന്യാശ്വാത് alius ab equo, അനിഷ്ടം alienum a gustu, ab appetitu. Hae regulae vocantur കൎമ്മധാരയഃ

§. VI.

De modo quo substantiva fiunt adiectiva, & de multiplici eorum compositione.

Haec compositio est valde communis v. g. മധുരാഃ ഭാഷാ യസ്യ, qui profert verba pulchra & humanitate plena, dicunt മധുരഃ ഉഷ്ണഃ ശീതഃ verbo calidus, frigidus. Ita pariter ex രൂപവതീ ഭാൎയ്യാ യസ്യ, cuius uxor pulchra, fit: രൂപവദ്ഭാൎയ്യഃ ബഹുപുത്രഃ filiorum dives, alias fiunt ita: കല്യാണീ പ്രിയഃ പാണ്ഡിതാ ഭാൎയ്യഃ ദ്വേ നാവൌ ധനം യസ്യ cuius divitiae duae naves. പഞ്ച ഗാവഃ ധനം യസ്യ cuius divitiae 5. vaccae, dicunt ദ്വിനാവധനഃ പഞ്ചഗവധനഃ, പൂൎവ്വശാലാപ്രിയഃ amans cubiculum orientale. അതിഥിഃ യഃ ബ്രാഹ്മണാനാം ഗ്രാമം peregrinus qui venit in locum Brahmanum, fit: ബ്രാഹ്മണാതിഥിഗ്രാമഃ ex അനഡ്വാൻ രഥം ഉദ്വഹതി യഃ bos qui portat (trahit) currum, fit: ഉദ്രഥോ ഹി അനഡ്വാൻ ex പശുനാ

 ഹത

ഹൃതോ യസ്മൈ Rudren cui oblatus est bos, fit: ഉപഹൃതപശൂഃ രുദ്രഃ; ita de reliquis, ഊധഃ mamilla, ധനുഃ arcus, habent terminationem variam in simili coniunctione, Sic dicitur: കുണ്ഡോധ്നീ ഗൗഃ vacca quae ubera habet vasi seu amphorae ad ferendam aquam similia. Quare duplici modo dici poterit in his sequentibus ബഹ്വ്യഃ ശ്രിയോ യസ്യ dic: ബഹുശ്രീകഃ vel ബഹുശ്രീഃ item ഉദ്രുകസ്യഃ vel ബഹ്വുദ്രുകഃ &c. ita pariter in aliorum multorum nominum compositione proceditur, sic v. g. civitas quae habet silvas ad recreationem relucentes, floribus, arboribus & fructibus diversi generis excellentibus, ita ponunt: ഋതുവിവിധവൃക്ഷഫലകുസുമൈരുപശോഭിതോദ്യാനവിശിഷ്ടനഗരം, mons cinctus centum vel *multis* arboribus ornatis variis & pulchris fructibus & floribus, dicunt: ഋതുവിവിധവൃക്ഷഫലാഢ്യം കുസുമശതവൃക്ഷശിഖരൈഃ പർവ്വതം. Hunc modum construendi vocant ബഹുവ്രീഹി

§. VII.

De connexione nominum

I. Quandoque duo nomina, intermissa illa superiori coniunctione, per solam particulam ച, inter se coniunguntur, sed tunc ultimum ponitur in duali, sic v. g. സൂര്യശ്ച ചന്ദ്രശ്ച sol & luna, seu & sol, & luna. Haec poni possunt per modum unius: സൂര്യചന്ദ്രൌ. അശ്വരഥൌ equi & currus. വൃക്ഷപർവ്വതൌ arbores & montes.

II.

II. Membra humana, tympanorum ſpecies, exercitus partes, coniunguntur ſaepe per modum unius ſine ulla particula: v. g. ശിരൊഗ്രീവം caput & collum. മാർദ്ദംഗികപാണവികം, രഥികപാദാതകം milites curules & pedeſtres. Item ſpecies inanimatae per modum unius componuntur, ſic ആരാശസ്ത്രി duae ſpecies inſtrumentorum ferreorum. Item multitudo animalium oſſibus carentium, ut ദംശമശകം, യൂകാലിക്ഷം. Item quae naturaliter opponuntur, ſic മാർജ്ജാരമൂഷികം felis & mus. Item inferioris conditionis homines ut തക്ഷായസ്കാരം faber lignarius & ferrarius, രജകതന്തുവായം lotor & textor. Item multi plurales componuntur: v. g. ഗൊശകുന്തിക്ഷുദ്രജന്തവഃ quadrupedes, aves, & animalia parva. Hae regulae vocantur ദ്വന്ദ്വഃ

§. VIII.

De coniunctione dictionum

I. Quod vel maxime reddit difficilem hanc linguam eſt dictionum coniunctio, pro qua re hae regulae ſunto.

Quando nomen deſinit in vocalem vel diphthongum, & non adeſt ſignum interruptionis ഃ viſarggam dictum, incipitque ſequens nomen a vocali vel diphthongo ſimili, contrahuntur ambae nempe ultima praecedentis, & prima ſequentis inter ſe in unam eamdemque litteram, ita tamen ut brevis fiat longa, v. g. ſi veniat ദെവ അഗ്രം contrahe & dic: ദെവാഗ്രം, ദധി ഇന്ദ്രഃ, ദധീന്ദ്രഃ, മധു ഉദകം, മധൂദകം. പിതൃ ഋഷഭഃ, പിതൄഷഭഃ. സു ഉക്തി, സൂക്തി &c.

II.

II. Nomen desinens in a mutat illud subsequente i in *e*, u in *o*, e in *ei*, o in *au*, au in *au*, v. g. സന്ധ്യ ഇംശഃ dic സന്ധ്യെംശഃ, ഗവ ഉദകം, ഗവൊദകം, ഗവ ഏഷഃ ഗവൈഷഃ, ജ്ഞാനയ ഐശ്വര്യം, ജ്ഞാനൈശ്വര്യം, ഗവ ഓദനം, ഗവൌദനം, ഗവ ഔത്സുക്യം, ഗവൌത്സുക്യം; &c. at nomen desinens in *a* breve, sequente ഋ non perdit *a*, sed perit *iru* ഋ, remanente in sequenti syllaba ir. v. g. ഗന്ധ ഋഷ്ടകഃ dic: ഗന്ധർഷ്ടകഃ; മഹർഷിഃ loco മഹ ഋഷിഃ

III. Nomen desinens in *i* coniungendum alii ab alia vocali incipienti, v. g. ദധി അത്ര, dic & scribe ദധ്യത്ര, ശക്തി അത്ര, ശക്ത്യത്ര, ഭക്തി ഉദകം, ഭക്ത്യുദകം, പ്രതി ഏകം, പ്രത്യേകം, idem tenendum in nominibus desinentibus in *u* sic: മധു അത്ര, മധ്വത്ര.

Quae desinunt in ഋ mutant syllabam in *ra*. Sic പിതൃ അംശം, പിത്രംശം

Quae desinunt in *au* retinent a longum, quod vocali coniungendae praeponitur. Sic വൃക്ഷാ ഉദര scribe വൃക്ഷാദര. Haec de vocalibus absque signo separationis existentibus.

IV. Nomen desinens in *a* breve cum signo വിസർഗ്ഗം, subsequente a brevi vel longo mutato a brevi in *o* fit elisio, sic: അനാഗതഃ അപ്രവിശ്, അനാഗതോപ്രവിശ്. Dum sequitur

tur una ex consonantibus ഗ , ഘ , ജ , ദ , ധ , ബ , ഭ , ഡ , ഢ , ഝ , ല , വ , ഹ , mutato a in o fit coniunctio v. g. ഞാം ഭവനം ദൈവം dic ഞാംഭവനൊട ദൈവം , ഗുരു ഗതികം , dic ഗുരൊട ഗതികം .

Ante ച manet a breve & perdito signo ം loco ച ponitur ച്ച , v. g. ദൈവം ചനികം dic ദൈവച്ചനികം. Ita pariter manet a breve ante ന , ഷ , സ , sed hae duplicantur , verbi gratia ക്രമം ശക്രം dic ക്രമസ്സക്രം &c. Item manet ante ക & , ട sed litterae ക superponitur ങ , & litterae ട superponitur ണ , sic കനം കടകം , dic കനങ്കടകം

Dum sequitur ഝ , പ , ന , ക , ഷ , non fit coniunctio , aut fit posita super പ , മ , ക , littera ഷ sic ദും തകം , ദുഷ്കരം , നിം ഫലം imponitur pariter praedicta littera ഷ super ഫ & fit നിഷ്ഫലം. Ante ഖ , manet ഷ sic ദുംഖം

V. Nomen definens in i , e , ai , cum signo ി , െ , ൈ , uti etiam definens in ൌ , subsequente ഗ , ഘ , ജ , ഝ , ദ , ധ , ബ , ഭ , ഡ , ഢ , ല , വ , ഹ , facit , ut duplicetur haec subsequens superposito r , seu signo ർ quod tunc significat ര r. v. g. ഹരി ദീപ്തം , fit ഹരിർദ്ദീപ്തം , ശക്രു ദീപ്തം , fit ശക്രുർദ്ദീപ്തം , ഉദൈയം ജ്ഞയം fit ഉദൈയ ജ്ജ്ഞയം &c.

Sequen-

Sequente alia vocali, praeponitur r ന, sic നമ്മിൽ എപ്പോൾ dic നമ്മിനെപ്പോൾ; ശത്രുൾ ഉടെ dic ശത്രുനിടെ, നിപ്പൾ ഉടെ dic നിപ്പനുടെ &c.

Sequente ര procedendum ut supra regula quarta de *a* brevi dictum fuit; uti etiam sequente ച, ഛ, സ, ശ, ഷ, ita pariter sequente ക, ഖ, പ, ഫ, ന.

VI. ൾ finale sequente vocali mutatur in ള & contrahitur cum illa in unam syllabam; sic പറകൾ ഉടെ dic പറകളുടെ.

ൻ sequente vocali transit in ന & contrahitur in unam syllabam, sic രൻ എത്തുരം dic രനെത്തുരം.

ൽ transit in ല, sic ഷൽ അംശം dic ഷലംശം.

ർ transit in ര, sic ത്രിഷ്ഠർ എരു, fit ത്രിഷ്ഠരു.

VII. ൾ finale sequentibus consonantibus ശ, ഛ, ദ, ധ, ഭ, loco illius adiungitur ൾ, fitque duplex ശ്ശ, ഛ്ഛ, ദ്ദ, ധ്ധ, ഭ്ഭ.

Sequente ന, potest poni ൾ omisso ന, vel etiam remanere immutatum.

Sequente ശ, hoc potest mutari in ഛ, sic പറകൾ ശൈരമ്മ, potest scribi പറകൾ ഛൈരമ്മ.

Sequente സ, manet ൾ, sic പറകൾസംശം dic പറകസംശം.

Sequente ഷ, പറകൾഷൻ്റം fit: പറകഷൻ്റം.

ൻ Sequentibus consonantibus ച, ജ്ഞ, ട, ഡ, ഢ, ത, ദ, ന,

ന്ന്, perit, & duplicantur consonantes poniturque ക്ക, ങ്ങ, ട, ച്ച, ജ്ജ, ത്ത, ദ, ന്ന.

ൻ Sequente ജ perit, & ponitur ഞ്ജ, sic sequente ച ponitur ഞ്ച, sequente ന ponitur ഞ്ഞ, sic കൻജനി fit കഞ്ജനി, കൻചൻ, scribe കഞ്ചൻ, കൻനഹികം dic കഞ്ഞഹികം.

Sequente ഹ coniungitur illius loco ദ & ധ, sic കൻഹൊത്തു fit കദ്ധൊത്തു, കൻഹികം dic കദ്ധികം.

ൻ Sequente ജ perit, & ponitur ജ്ജ.

ൻ Sequente ട perit & ponitur ണ്ട.

ൻ Sequente ശ perit & ponitur ശ്ശ, sic കൻശയ്യം fit കശ്ശയ്യം.

ൻ Sequente പ, മ, ബ, ദ, nihil immutatur.

ൻ Sequente ല coniungitur, fitque ല്ല, ita pariter sequente സ, fit ൻസ.

ൾ Finale sequente ട perit & ponitur ട്ട.

ൾ Sequente ഹ potest perire, & scribi ള്ള, sic ഷൾഹലദന്, fit ഷള്ളലദന്.

ഷ്പ Sequente ഹ potest perire & poni ബ്ബ, sic ത്രിഷ്പഹകം, fiet ത്രിഷ്ബകം. Sic etiam sequente ട potest perire verb. grat. ത്രിഷ്പട്ടെദന്, fit ത്രിഷ്ട്ടെദന്.

VIII. ങ & saepe ൻ ante vocalem coniungendam duplicatur verb.

R grat.

ഋഷ. ക്രുദ്ധ് ഋതെന്യു fit ക്രുദ്ധീതെന്യു, ക്രുഷ്ണഃ ഋതെന്യു fit ക്രുഷ്ണേതെന്യു.

ന് Sequente ച & ഛ potest perire & poni ം sic ഭവാന്ച രതി, fit ഭവാം ശ്ചരതി, & ഭവാന്ഛാദയതി fit ഭവാം ശ്ഛാദയതി.

ന് Sequente ശ potest mutari, sic ഭവാന് ശൌരെ, fit ഭവാ ഞ്ഛൌരെ.

ന് Sequente ല potest perire & duplicari ല, sic ഭവാ ല്ലിഖതി, nota tamen ന് accusativis pluralis masculini non duplicari.

ന് Sequente ന duplicatur ന്ന, sequente ട, fit ണ്ട, sequente ദ fit ന്ദ, sequente ധ, fit ന്ധ.

ങ vel ം sequente ഷ vel ക potest mutari in ങ്ക sic ഋഷ്യം കരോതി, fit ഋഷ്യങ്കരോതി.

ങ vel ം sequente ച, ഛ, ട, potest fieri ഞ്ച, ഞ്ഛ, ണ്ട

ത്ഥ Sequente vocali transit in ദ്ധ, sic ഓഷ്ഠ ഇതി fit ഓഷ്ഠേതി &c.

§. IX.

De adverbiis

Adverbia alia sunt ex natura sua simplicia ut പശ്ചാത് postea, പുരാ primitus, quae vide in Amarasinha.

Aliqua adverbia fiunt ex nominibus addito nominativo തത് ex tunc

tunc aequivalent abl. 2. sic ഇതാൽ ex hoc; അതാൽ ex illo, സർവ്വത്താൽ ex omni, എന്നാൽ ex me, നിന്നാൽ ex te. Dixi addito ആൽ nominativo, hoc enim saepius fit, & fere semper dum nomen est primae declinationis, nisi detur aliqua exceptio. Alia fiunt adverbia addendo nomini ത്ത് v. g. ഇത്ത് hic, അത്ത് ibi, & significant ablativum tertium, sic ഇത്തൂരിൽ in hac urbe. Aliquando nomini additur വൽ & significat vicem, sic ബഹുവൽ multis vicibus.

ഇത്ത് hic, in hoc loco. ഇങ്ങ hic. എന്നു quando. ഇങ്ങൽ hinc. അത്ത് ibi, in illo loco. അങ്ങ ibi. അന്നു tunc. അങ്ങൽ illinc. ഇരുവട dupliciter. ഇങ്ങനം ita, hoc modo. എങ്ങനെ quomodo. ത്രിവട tripliciter. എങ്ങനം quo modo. അങ്ങനെ illo modo. സർവ്വത്രം ubique. സർവ്വദാ, സദാ omni tempore. ഇന്നൽ hodie, നാൾ cras. മറ്റനാൾ postcras. മുന്നെന്നാൾ pridie. മുമ്പെ antea, annis elapsis. ഇപ്പോൾ hac vice. പ്രാതകാലെ mane. സന്ധ്യം vespere. അന്നൊരു olim. അസ്ഥെരെ lente, tarde. ഇക്കാലം, ഇപ്പോൾ nunc. പുറമെ foris. സത്വൽ statim, continuo. ഒഴിച്ചു, എങ്കിൽ si. Nonne, anne, numquid? ഉം. ita, omnino, etiam fiat, volo, ഓ. anno elapsed പ്രാക്ക്, മുമ്പേ. prius, antea, antecedenter മുമ്പിൽ മുമ്പൊട് quomodo? *dubitando*, *interrogando* കിമ്പത, കിം, കിമു, എന്തൊ. revera തന്നെ. iterum വീണ്ടും.

plus ഉച്ചൈഃ . minus നീചൈഃ . parum, modicum കിഞ്ചിൽ, അല്പം . sine, absque, citra, വിനാ . interim, interea അന്തരേണ . bene, praeclare, സാധു, സുഷ്ഠു, ഝടിതി . nequaquam നനു . in medio മദ്ധ്യേ . quo? കുത്ര . illuc അത്ര . apud, pone, സമയാ, നികഷാ . noctu ദോഷാ, നക്തം . de die ദിവാ . cum, simul സാകം, സാർദ്ധം, സം, സഹ . Ex qua caussa, quare യതഃ . ideo ex illa caussa തതഃ . ex hac caussa യതഃ ex illa caussa തതഃ . certe, certo നൂനം . nonne, numquid ചേൽ . postea പശ്ചാൽ അഥ . cito, velociter, ശീഘ്രം, ആശു, ദ്രുതം . ക്ഷിപ്രം . non, ന, നാ, നോ . etiam, &, ac ച . o! *vocantis* ഹേ, ഹൈ . o! *dolentis* അഹഹ . multum ഭൃശം, അതിശയഃ നിതാന്തം . semper സതതം, നിത്യം, അനവരതം, സന്തതം . frustra, inutiliter വൃഥാ . apage ഹാ ô horror ô abominatio ! ഹാ കഷ്ടം . etiam, atque അപി . non, non, *probibendo*, മാ, മാ . publice പ്രകാശം . ita, hoc modo, ഏവം . tacite തൂഷ്ണീം . Sicut യഥാ &c.

Vide reliqua in Avyavarggam .

CA-

CAPUT TERTIUM

DE CONIUGATIONIBUS VERBORUM

§. I.

Verba dividuntur in decem claſſes

I. Claſſis vocantur ഭ്വാദിഗണങ്ങൾ. ut ഭവതി. പചതി. നന്ദതി. എധതെ. പചതെ. വ്യയതി. വ്യയതെ &c.

II. അദാദിഗണങ്ങൾ ut അത്തി, ശെതെ.

III. ജുഹോത്യാദിഗണങ്ങൾ ut ദധാതി. ജുഹോതി. ജിഹീതെ

IV. ദിവാദിഗണങ്ങൾ ut ദീവ്യതി. നഹ്യതി.

V. സ്വാദിഗണങ്ങൾ ut സുനോതി. ചിനോതി. ചിനുതെ

VI. തുദാദിഗണങ്ങൾ ut തുദതി. മ്രിയതെ.

VII. രുധാദിഗണങ്ങൾ ut രുണദ്ധി. യുങ്ക്തെ. യുനക്തി

VIII. തനാദിഗണങ്ങൾ ut തനോതി. കരോതി

IX. ക്ര്യാദിഗണങ്ങൾ ut ക്രീണാതി. ഗൃഹ്ണാതി

X. ചോരയതി. ഭക്ഷയതി

CONIUGATIO PRIMA ACTIVORUM

ഭൂസത്തായാം. exiſtere. eſſe.

III. Perſona

Sing. ഭവതി eſt.

Dual. ഭവതഃ ſunt.

Plur. ഭവന്തി ſunt.

Indicativum praeſens ſeu ലട്,

Malabaricae വൎത്തമാനെ.

II. Per-

II. Persona

Sing. ഭവസി es.

Dual. ഭവഥഃ estis.

Plur. ഭവഥ estis.

I. Persona

Sing. ഭവാമി sum.

Dual. ഭവാവഃ sumus.

Plur. ഭവാമഃ sumus.

Ita pariter coniugatur ഭൂപചധൂഷ്ട്രകെ & നന്ദാദിസകൃശം

പചതി coquit. നന്ദതി laetatur

നഹ്യതി ligat. തുദതി pungit

ദീവ്യതി. ludit, vincit, loquitur, laudat reprehendit.

ക്ഷോദതി separat. ചോരയതി furatur

ലങ്. അനദ്യതനെ. പാലയതി gubernat. അൎച്ചയതി colit.

Praeteritum perfectum

III. Persona

Sing. അഭവത് fuit.

Dual. അഭവതാം fuerunt.

Plur. അഭവൻ fuerunt.

II. Persona

Sing. അഭവഃ fuisti.

Dual. അഭവതം fuistis.

Plur. അഭവത fuistis.

I. Persona

Sing. അഭവം fui.

Dual. അഭവാവഃ fuimus.

Plur. അഭവാമഃ fuimus.

ലൊട് imperativum.

Praeteritum perfectum

അപചത്. അനന്ദത്

coxit. laetatus est.

അദീവ്യത്. അതുദത്

lusit, vicit &c. punxit.

അനഹ്യത്. അക്ഷോദത്.

ligavit separavit.

അപാലയത്

gubernavit.

അചോരയത്

furatus est &c.

III. Per-

III. Persona — പചതു . പചതാത്

ഭവതു . ഭവതാത് . Sit, utinam sit. — നന്ദതു . ദീവ്യതു

ഭവതാം . Sint. — നഹ്യതു . ക്രീണാതു

ഭവന്തു . Sint. — തുദതു . പാലയതു

ചോരയതു &c.

II. Persona — Ita pariter coniugatur

ഭവ . ഭവതാത് sis. — ശുശ്രൂഷയതു ശുശ്രൂഷയതാത് colat

ഭവതം sitis. — ശുശ്രൂഷയ . ശുശ്രൂഷയതാത് colas

ഭവത sitis. — ശുശ്രൂഷയാനി colam

I. Persona — മ്രിയതു മ്രിയതാത് pereat &c.

ഭവാനി sim.

ഭവാവഃ simus.

ഭവാമഃ simus.

ലിങ് . നിമിത്തക . Imp. 2.

III. Persona

ഭവേത് sit. — Ita pariter coniugatur

ഭവേതാം sint. — പചേത് . നന്ദേത് . മ്രിയേത്

ഭവേയുഃ sint. — നഹ്യേത് . തുദേത് . ദീവ്യേത്

II. Persona — ക്രീണീയാത് . ചോരയേത്

ഭവേഃ sis. — പാലയേത് . ശുശ്രൂഷയേത്

ഭവേതം sitis.

ഭവേത sitis.

I. Persona

ഭവേയം sim.

simus:

ഭവെവ simus.

ഭവെമ simus.

ആശിർലിങ് Imperativum optativum permiſſivum tertium,

III. Perſona

ഭൂയാത് ſit, utinam ſit, omnino ſit

ഭൂയാസ്താം

ഭൂയാസുഃ

II. Perſona

ഭൂയാഃ ſis

ഭൂയാസ്തം

ഭൂയാസ്ത

I. Perſona

ഭൂയാസം ſim.

ഭൂയാസ്വഃ

ഭൂയാസ്മഃ

Ita qnoque coniugatur.

പച്യാത്. ഗമ്യാത്. വിദ്യാത്

നഹ്യാത്. ക്രിയാത്. ദീവ്യാത്

ക്രൂയാത്. ചെഷ്ട്യാത്

ജ്ഞായാത്

പരോക്ഷലിട് Praeteritum perfectnm ſecundum.

III. Perſona

ബഭൂവ fuit.	പപാച coxit.	വിവ്യായ periit.
ബഭൂവതുഃ	പെചതുഃ	വിവ്യതുഃ
ബഭൂവുഃ	പെചു	വിവ്യുഃ

II. Perſona

ബഭൂവിഥ fuiſti. പെചിഥപപക്ഥ. വിവിക്ഥ

ബഭൂവഥുഃ	പെചഥുഃ	വിവ്യഥു
ബഭൂവ	പെച	വിവ്യ

I. Per-

I. Persona

ബഭൂവ fui. പപാച, പപച. വിവ്യാധ, വിവിധ

ബഭൂവിവ: പേചിവ: വിവിധിവ:

ബഭൂവിമ: പേചിമ: വിവിധിമ:

Ita pariter coniugatur

നനന്ദ ligavit, നെന്ദതു ligarunt, നെന്ദു ligarunt,

നെന്ദിഥ ligasti, നെന്ദഥു ligastis, നെന്ദ ligastis,

നനന്ദ ligavi, നെന്ദിവ: ligavimus, നെന്ദിമ: ligavimus.

ദിദേവ lusit, തുതോദ punxit, ക്ഷിഛേദ separavit,

പാലയാഞ്ചകാര gubernavit, അർച്ചയാഞ്ചകാര coluit,

ചോരയാഞ്ചകാര furatus est,

ചോരയാഞ്ചകാരതു ambo furati sunt &c.

ലുങ് Perfectum tertium.

III. Persona

അഭൂത്,	അപാക്ഷീത്,	അനന്ദീത്,	അനന്ദീത്
fuit	coxit.	laetatus est.	ligavit.
	അദേവീത്,	അഛൈത്സീത്,	അചൂചുരത്
	lusit.	separavit.	furatus est.
	അപീപലത്,	അർച്ചിലത്,	അതൌത്സീത്
	gubernavit.	coluit.	punxit.

Dualis

III. Persona

അഭൂതാം, അപാക്താം, അനന്ദിഷ്ടാം, അനന്ദ്താം,
duo fuerunt, coxerunt, laetati sunt, ligarunt,
അതൌത്താം.
punxerunt.

S

III. Per-

III. Persona
Pluralis

അഭൂവൻ, അപാക്ഷുഃ, അനന്ദിഷുഃ, അഭാന്ത്സുഃ,
fuerunt, coxerunt, laetati sunt, ligarunt

അതൗത്സു punxerunt. Reliqua vide in grammatica.

അനദ്യതനേലുട്, futurum primum.

III. Persona

ഭവിതാ. പക്താ. നന്ദിതാ. നംഷ്ടാ. ബന്ദ്ധാ.
erit. coquet. laetabitur. peribit. ligabit.

ദേവിതാ ludet. Ita pariter coniugatur

വേക്താ. പാലയിതാ. അൎച്ചയിതാ. ചോരയിതാ.
separabit. gubernabit. colet. furabitur.
Vide in grammatica.

ലൃങ്ക്രിയാതിപത്തൗ futurum secundum.

III. Persona

അഭവിഷ്യത്. അപക്ഷ്യത്. അനംക്ഷ്യത്.
erit. coquet. peribit.

അഭന്ത്സ്യത്. അപാലയിഷ്യത്. അവേക്ഷ്യത്.
laetabitur. gubernabit. separabit.

ലൃട് futurum tertium.

III. Persona

ഭവിഷ്യതി erit. പക്ഷ്യതി. ഭന്ത്സ്യതി. തോത്സ്യതി.

വേക്ഷ്യതി.

N.B. 1. Terminationes futurorum in activis & neutris sunt sine exceptione in omnibus coniugationibus eaedem.

N.B. 2. Verba sequentia per hanc primam coniugationem coniugantur.

ഭക്ഷി

നമതി നമസി നമാമി adorat, adoras, adoro.

ഗച്ഛതി ഗച്ഛസി ഗച്ഛാമി pergit, pergis, pergo.

സ്ഥാപ്യതി സ്ഥാപ്യസി സ്ഥാപ്യാമി ponit, collocat, ſtatuit &c.

തിഷ്ഠതി തിഷ്ഠസി തിഷ്ഠാമി ſtat, ſtas, ſto.

രക്ഷതി രക്ഷസി രക്ഷാമി ſalvat, liberat, protegit, adiuvat &c.

സ്വപിതി dormit.

ചരതി circumit, circulat, gyrat, incedit, vagatur.

വക്തി loquitur.

ഭോക്ഷതി manducat, comedit, edit.

ശംസതി laudat, celebrat, colit, veneratur.

സ്തുവതി laudat.

ശ്രുണോതി audit.

ബോധതി intelligit, percipit.

ദദാതി dat.

N.B. 3. Plura alia vide in grammatica Sidharúbam, quae tamen uti etiam aliqua ex relatis in aliquibus temporibus a verbo ഭവതി parum aliter coniugantur, quod ope boni magiſtri ex libris haurire poteris, qui in explicatione plerumque tempora etiam, & modos verborum afferunt.

N.B. 4. Perſona quae regit, ſeu aliquid facit, vocatur കൎത്താവു, ſunt autem tres perſonae ſeu agentes non coacti, prima perſona vocatur പ്രഥമ പുരുഷഃ id eſt *ille*, quae apud nos tertia apud illos prima. Secunda *tu* vocatur *madyama puruſza* മദ്ധ്യമപുരുഷഃ ipſorum & noſtra ſecunda. Tertia ഉത്തമ

പുരുഷഃ seu persona nobilis apud illos tertia & nostra prima, sic സഃ ഭവതി ille exsistit, ത്വം ഭവസി tu exsistis, അഹം ഭവാമി ego exsisto. കർത്താവ കർമ്മം ക്രിയ persona, opus seu verbum quod operationem denotat, & actio quae fit, sic ഭൂലോക മാനുഷ നിത്യം സ്മരതാൽ ത്വം ത്വദന്തം ചതുരന്ത്യം സ്മരസി ചേൽ കിൽബിഷം ന കരിഷ്യസി heic iam vides quod സ്മര vel സ്മരതാൽ sit in imperativo in secunda persona, id est ക്രിയ, actio nempe *memento*. ത്വം ഭൂലോകമാനുഷ est കർത്താവ seu persona, *tu terrestris homo memento*, ത്വദന്തം *tuum finem*, *tuam mutationem* (*recogita*), est കർമ്മം seu opus, quod verbum സ്മര denotat. ചതുരന്ത്യം സ്മരസി ചേൽ *quatuor novissima recogitas si*, സ്മരസി est kria ചതുരന്ത്യം est karmam. കിൽബിഷം ന കരിഷ്യസി *peccatum non facies*, കിൽബിഷം est karmam, കരിഷ്യസി est kriā. *O tu terrestris homo tuum finem recogita* (memento tui finis), *si quatuor novissima recogites* (si memineris), *non peccabis*. Ita argumentare de ceteris.

CONIUGATIO SECUNDA

അദ ഭക്ഷണേ. യുധ സമ്പ്രഹാരണേ. യുജിൎയ്യോഗേ

III. Persona

അത്തി	യുധ്യതി	യുനക്തി
edit.	impugnat	iungit.
	aggreditur.	vide in grammatica.

CON-

CONIUGATIO TERTIA

𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 facit. 𑌕𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 facit. 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑌿 loquitur. 𑌸𑍁
𑌨𑍋𑌤𑌿. 𑌚𑌿𑌨𑍋𑌤𑌿 &c.

N.B. Quia verbis aliquando praepositiones adiungi solent, hic eorum exempla bina appono.

𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 ornat. 𑌵𑌿𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 facit. 𑌉𑌪𑌵𑌸𑌤𑌿 prope sedet, habitat.

Praet. perf. 1. 𑌸𑌮𑌸𑍍𑌕𑌰𑍋𑌤𑍍. 𑌵𑍍𑌯𑌕𑌰𑍋𑌤𑍍.
𑌉𑌪𑌾𑌵𑌸𑌤𑍍.

CONIUGATIO QUARTA

	III. Persona	
	𑌕𑍍𑌰𑍀𑌣𑌾𑌤𑌿 emit.	𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌾𑌤𑌿. accipit.
Praet. perf. 1.	𑌅𑌕𑍍𑌰𑍀𑌣𑌾𑌤𑍍.	𑌅𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌾𑌤𑍍.
Imperat. 1.	𑌕𑍍𑌰𑍀𑌣𑌾𑌤𑍁.	𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌾𑌤𑍁 &c.
Praet. perf. 2.	𑌚𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌯.	𑌜𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹.
	𑌚𑌿𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍁𑌃.	𑌜𑌗𑍃𑌹𑌤𑍁𑌃.
	𑌚𑌿𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑍁𑌃.	𑌜𑌗𑍃𑌹𑍁𑌃.
Futur. 1.	𑌕𑍍𑌰𑍇𑌤𑌾 faciet.	𑌗𑍍𑌰𑌹𑍀𑌤𑌾 accipiet.
Futur. 2.	𑌅𑌕𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍.	𑌅𑌗𑍍𑌰𑌹𑍀𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍.
Futur. 3.	𑌕𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿.	𑌗𑍍𑌰𑌹𑍀𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿.

ദധാതി	ദദാതി	ജുഹോതി
excipit.	dat.	dat & accipit fimul

Praet. perf. 1.

അദധാത്. അദദാത്. അജുഹോത്

Imperat. 1.

ദധാതു, ധത്താത്. ദദാതു, ദത്താത്. ജുഹോതു

Futur. 1.

ധാതാ. ദാതാ. ഹോതാ

PARTICIPIA PRAESENTIS PRIMAE CONIUGATIONIS

Mafc.

ഭവൻ.	പചൻ.	നന്ദൻ.	മ്രിയൻ.	ബധ്നൻ
exfiftens,	coquens,	gaudens,	periens,	ligans &c.

Fem.

ഭവന്തി. പചന്തി. നന്ദന്തി. മ്രിയന്തി. ബധ്നന്തി

Neut.

ഭവത്. പചത്. നന്ദത്. മ്രിയത്. ബധ്നത്

M. തുദൻ. ദിവ്യൻ. കുർവൻ. ചോരയൻ. പാലയൻ

F. തുദന്തി. ദിവ്യന്തി. കുർവന്തി. ചോരയന്തി.

N. തുദത്. ദിവ്യത്. കുർവത്. ചോരയത്. പാലയത്

SECUNDAE CONIUGATIONIS

അദൻ edens. [illegible]. [illegible]. [illegible].

അദന്തി. [illegible].

TER-

TERTIAE CONIUGATIONIS

നൃത്തവൻ . ഖത്തവൻ . യാന്നവൻ . ഉത്തവൻ .

QUARTAE CONIUGATIONIS

ക്രിയവൻ . ശംസവൻ

QUINTAE CONIUGATIONIS

ഉളൻ . ഉള്ളൻ . ഉള്ളവൻ . Dual. ഉള്ളവര് &c.

Participia praeteriti. Masc. ഉണ്ടായവൻ qui fuit.

Fem. ഉണ്ടായവൾ quae fuit.

Neut. ഉണ്ടായതു quod fuit.

പെറ്റവൻ . പെറ്റവൾ . പെറ്റതു . കൊന്നവൻ .

കൊന്നവൾ . കൊന്നതു . ചെയ്യാതിരുന്നവൻ .

ചെയ്യാതിരുന്നവൾ . ചെയ്യാതിരുന്നതു . item

ചെയ്യാതെകണ്ടവൻ . ചെയ്യാതെകണ്ടവൾ .

ചെയ്യാതെകണ്ടതു . ita പറയാതിരുന്നവൻ .

Mascul.

ഉറ്റവൻ . ഉൾക്കവൻ . നിശ്ചിത്തവൻ . തെറ്റവൻ .

Femin.

ഉറ്റവൾ . ഉൾക്കവൾ . നിശ്ചിത്തവൾ . തെറ്റവൾ

Mascul.

നനഞ്ഞവൻ . ബുദ്ധിവൻ . ശുശ്രൂവൻ

Femin.

നനഞ്ഞവൾ . ബുദ്ധിവൾ . ശുശ്രൂവൾ .

Par-

Participia futuri primi significantia habitum.

Masc. ഇരിക്കുര . പചിക്കുര . സന്തോഷിക്കുര . ചാകുര .

qui solet esse ; coquere ; laetari , perire .

Femin.

ഇരിക്കി . അരിക്കുര . സൊരകുര . ഒക്രുകുര .

Neut.

ഇരിക്കു . ഒഇരിക്കുര . കൈരക്കുര . പാരലയിക്കുര &c.

Omnia haec terminantur in ഇരു iru & ita declinantur in masculinis & neutris.

Participia futuri tertii.

Masc.

ഇരിപ്പവൻ . പചിപ്പവൻ . ചാരപ്പവൻ . ചൊരനയപ്പവൻ

ഒഇരിപ്പവൻ . കൈരക്കപ്പവൻ . ഒഇരക്കപ്പവൻ . അരുപ്പവൻ

ഉരപ്പവൻ . ഹൊരപ്പവൻ . ചെപ്പവൻ . കരിപ്പവൻ

Femin.

ഇരിപ്പവൾ . ഹൊരപ്പവൾ . ചെപ്പവൾ .

Neut.

ഇരിപ്പതു , ഹൊരപ്പതു , ചെപ്പതു .

Supina & gerundia in *dum*.		Participia praeteriti postquam fuit, coxit ligavit
Ut sit	ഇരിപ്പാൻ. ad exsistendum.	ഇരുന്നിട്ടു postquam fuit
coctum	പചിപ്പാൻ. ad coquendum.	പചിച്ചിട്ടു cocto
ut laetetur	സന്തോഷിപ്പാൻ. ad laetandum.	സന്തോഷിച്ചിട്ടു gaviso
nt perear	ചാവാൻ. ad pereundum.	ചത്തിട്ടു perdito
ligatum	കെട്ടുവാൻ. ad ligandum.	കെട്ടീട്ടു ligato
punctum	കുത്തുവാൻ. ad pungendum.	കുത്തീട്ടു puncto

ദെവിതും lusum. ദെവിത്വാ. ദ്യൂത്വാ luso.

ത്യക്തും separatum, exemptum. ത്യക്ത്വാ separato.

ചൊരയിതും ut furetur. ചൊരയിത്വാ furto ablato.

പാലയിതും gubernatum. പാലയിത്വാ gubernato.

അൎച്ചയിതും cultum. അൎച്ചയിത്വാ culto.

അത്തും esum. ജഗ്ധ്വാ comesto.

രൊദ്ധും invasum, ut invadat. രുദ്ധ്വാ invasione facta.

ഭൊക്തും comestum, voratum. ഭുക്ത്വാ vorato.

യൊക്തും iunctum. യുക്ത്വാ iuncto.

ഹൊതും certam caerimoniam factum.

ചെതും auctum. ചിത്വാ aucto.

കരിതും factum.

കൎത്തും factum. കൃത്വാ facto.

വക്തും dictum. ഉക്ത്വാ dicto.

ക്രെതും emptum. ക്രീത്വാ empto.

ഗ്രഹിതും acceptum. ഗ്രഹിത്വാ accepto.

ധാതും exceptum, sublatum. ധത്വാ excepto.

ദാതും datum. ദത്വാ dato.

ഹൊതും datum acceptum. ഹുത്വാ dato accepto.

Gerundia ex futuro primo.
Mascul.

ദവിതവ്യഃ. പക്തവ്യഃ. അൎച്ചയിതവ്യഃ. പാലയിതവ്യഃ.

Fem.

ഇധിതവ്യാ. പക്തവ്യാ. വ്യയിതവ്യാ. കൃന്തിതവ്യാ

Neut.

ഇധിതവ്യം. പക്തവ്യം. കൃന്തിതവ്യം. വക്തവ്യം &c.

Haec formantur ex ſupino.

COMMUNIUM ET DEPONENTIUM CONIUGATIO PRIMA

എധതെ accipit augmentum, creſcit. പചതെ coquit. വ്യയതെ deficit. കൃന്തതെ ſeparat. &c. ut എധതെ quod vide.

CONIUGATIO SECUNDA

ഓഹാം ഗതൗ. സംഭക്തൗ

ജിഹീതെ it, pergit. വൃണീതെ eligit

Praet. perf. 1. അജിഹീത. അവൃണീത

Imperat. 1. ജിഹീതാം. വൃണീതാം &c.

CONIUGATIO TERTIA

Praeſens Indicativum
III. Perſona

ഭുങ്ക്തെ. യുങ്ക്തെ. ഇന്ധെ. വിന്തെ

Praet. perf. 1. അഭുങ്ക്ത. അയുങ്ക്ത. ഐന്ധ. അവിന്ത

Imperat. 1. ഭുങ്ക്താം. യുങ്ക്താം. ഇന്ധാം. വിന്താം

Participia praeſentis
Maſcul.

എധമാനഃ. പചമാനഃ. ധ്വംസമാനഃ. വ്യയമാനഃ

Femin.

Femin.

അയമാനാ . പചമാനാ . ധ്വംസമാനാ . വർദ്ധമാനാ

Neut.

അയമാനം, &c.

Mascul.

ക്രിയമാണഃ കൃഷ്യമാണഃ ചോര്യമാണഃ ഗൃഹ്യമാണഃ

Mascul.

ശയാനഃ പുനാനഃ ഉജ്ജിഹാനഃ ബ്രുവാണഃ

Participia futuri tertii .
Mascul.

അയിഷ്യമാണഃ പക്ഷ്യമാണഃ പലായിഷ്യമാണഃ &c.

Participia praeteriti

അയിത്വാ . കൃത്വാ . ഹിത്വാ . സൂത്വാ . പൂത്വാ . മത്വാ .

Supina അയിതും . പക്തും . വർതും . സൊതും . മന്തും .

Passiva omnia coniugantur ut അയതെ .

V. g. പച്യതെ coquitur . എധ്യതെ augetur . ഭുജ്യതെ comeditur . പാല്യതെ . ഭക്ഷ്യതെ . യുജ്യതെ . കൃഷ്യതെ separatur . ദീവ്യതെ luditur . ആദ്യതെ editur . ഉച്യതെ dicitur . ക്രിയതെ fit . വിക്രീയതെ emitur . ഗൃഹ്യതെ accipitur . ലീയതെ dissolvitur . നന്ദ്യതെ exsultatur . തായതെ fit, extenditur . ഉച്ചീയതെ cumulatur . ചോര്യതെ furto aufertur . ദീയതെ datur & accipitur . ഹായതെ itur . പ്രധ്വംസ്യതെ destruitur . പ്രസൂയതെ paritur മ്രിയതെ mors obitur . വ്രിയതെ eligitur . മന്യതെ existimatur . ആപ്യതെ obtinetur . അധിശയ്യതെ incubatur .

Perfect. 1.	Imperat. 1.	Imperat. 2.
അപിദ്ധ്യതി.	അപിദ്ധ്യതാം.	അപിദ്ധ്യെയതി
ഐധ്യതി.	ഏധ്യതാം.	ഏഐധ്യതി
ആശ്യതി.	അശ്യതാം.	അഐശ്യതി

Sic de ceteris.

VERBA ALIQUA ANOMALA

ഹന്തി occidit. ഏതി it. അസ്തി est.

ഹതഃ occidunt duo ഇതഃ eunt സ്തഃ ambo sunt.

ഘ്നന്തി occidunt. യന്തി pergunt. സന്തി sunt.

ഹംസി occidis. അസി es.

Praet. perf. 1. അഹൽ. ഐൽ. ആസീൽ.

Imp. 1. ഹന്തു, ഹതാൽ. ഏതു, ഇതാൽ. അസ്തു, സ്താൽ

ജഹി, ഹതാൽ. ഇഹി, ഇതാൽ. ഏധി, സ്താൽ

occide perge. sis, esto.

Imp. 2. ഹന്യാൽ. ഇയാൽ. സ്യാൽ

Fut. 1. ഹനിഷ്യതി. ഏഷ്യതി. ആസിഷ്യതി

vel ഹന്തതി. vel ആയിഷ്യതി.

vel ഹന്തി.

Participia ഘ്നൻ occidens mas. യൻ pergens, സൻ qui est.

ഘ്നതി occidens fem. യതി pergens, സതി quae est.

ഘ്നൽ occidens neut. യൽ pergens, സൽ quod est.

Mascul.

ജഘ്നിവാംസഃ. ഈയിവാംസഃ. ജഘ്നുഷീ. ഈയുഷീ

occidentes pergentes. occidentes fem.

ആഹ

[illegible] occidit. [illegible] discit &c.

Haec anomala sunt activa cum terminatione passiva.

Praet. perf. 1. [illegible]. [illegible]

Imperat. 1. [illegible]. [illegible]

Futur. 1. [illegible]. [illegible]

Passiva horum verborum sunt

[illegible] ut [illegible]. [illegible]

occiditur. discitur

Participia praesentis [illegible] occidens. [illegible] pergens

Participia praeteriti [illegible] [illegible] [illegible]

VERBA VOLITIVA

V. g. [illegible] vult esse, amat esse

Praeteritum 1. [illegible] voluit esse, amavit esse

Imperativum 1. [illegible] amet esse

Ita formantur alia [illegible] vult coquere. — passive vero [illegible] vult coqui

[illegible] . . . ligare. — [illegible]

[illegible] . . . edere. — [illegible]

[illegible] . . . vorare. — [illegible] vult comedi &c.

[illegible] . . . facere.

[illegible] . . . dicere &c.

Ex his fiunt nomina v. g. [illegible] voluntas faciendi. [illegible] voluntas vorandi [illegible] voluntas edendi, possunt etiam fieri adiectiva, [illegible] volens invadere. [illegible] volens dicere &c.

VERBA SIGNIFICANTIA COPIAM

ബോഭൂയതേ iterum est, multum, in copia est.

വാവച്യതേ iterum iterumque dicitur.

ബേഭിദ്യതേ iterum iterumque separatur.

ബോഭുജ്യതേ iterum . . . . . voratur.

യോയുജ്യതേ . . . . iungitur &c.

VERBA EFFECTIVA

ഭാവയതി facit ut sit. പാചയതി facit ut coquat.

Perfect. 3. അബീഭവത്. അപീപചത്.

Sic alia	ദാപയതി.		അദീദപത്
Praes.	ഹാദയതി.	Praet.	അജൂഹദത്
	ഭാജയതി.		അബീഭജത്
	ഊദയതി.		ഔദിദത്
	ശ്രാവയതി.		അശിശ്രവത്
	ഗാഹയതി.		അജീഗഹത്
	ദ്രാവയതി.		അദുദ്രുവത്
	യാജയതി.		അയീയജത്
	പാലയതി.		അപീപലത്
	അർച്ചയതി.		ആർച്ചിചത്
	ഭാരയതി.		അബീഭരത്
	ഊശയതി.		അശിശത്
	നിഷ്ഠാപയതി.		നിരഷ്ഠിപത്

ക്രാപയതി.	അചിക്രപത്
അനുഗ്രാഹയതി.	അന്വജിഗ്രഹത്
വാദയതി.	അവീവദത്
ഏധയതി.	ഐദിധത്
സ്വാപയതി.	അസൂഷുപത്
ചോരയതി.	അചൂചുരത്
facit ut furetur &c.	fecit ut furetur &c.

CAPUT QUARTUM

De syntaxi nominum & verborum

De nominativo & vocativo observa quod in syntaxi latina de iis dicitur.

GENITIVUS ET DATIVUS

Quando duo substantiva non continuata ponuntur, ut in latinis iis uti licet. Sic verb. grat. രാജ്ഞഃ പുത്രഃ filius regis, പശോഃ പാദഃ pes animalis, സുഹൃദോ ധനം divitiae amici, പുഷ്പാണാം ഗന്ധഃ ഉത്കൃഷ്ടഃ florum odor excellens, ഫലപയസോർഭോക്താ qui comedit fructus & lacticinia.

Gerundia quae correspondent gerundiis in *dum* admittunt hunc casum, quamvis etiam possint habere ablativum primum. Sic മമ കർത്തവ്യം, meum opus, iurisdictio, mihi facienda res, vel dic etiam മയാ കർത്തവ്യം a me faciendum.

Quando utuntur verbo ജ്ഞായതേ cognoscitur, medium quo quid dignoscitur, ponitur in hoc casu, sic കൃത്യൈർജ്ഞായ

തേ

തെ dignoscitur per succum, സൎപ്പിഷൊ ജാനീതെ dignoscitur per crassitiem.

Verba സ്മരതി, ദയതെ, ഈശെ coniunguntur cum hoc casu, sic സ്മരതി ദെവസ്യ recordor Dei. ദയതെ ദീനസ്യ compatitur misero.

Item ജാസയതി, നിപ്രഹന്തി, പിനഷ്ടി significantia necem, admittunt hunc casum, sic നൃപഃ ശത്രൂണാം ജാസയതി rex occidit inimicos. രക്ഷസാരാണാം പൎവ്വതെന പിഷ്ടെ monte obruit, occidit larvas.

Item nomina similitudinis aut dissimilitudinis admittunt hunc casum, aut ablativum primum, sic വക്ത്രസ്യ സദൃശശ്ശശി vultui similis luna, vel വക്ത്രെണസദൃശശ്ശശി.

Nomina തുലാ, ഉപമാ, admittunt solum hunc casum, sic രാമസ്യ നാസ്ത്യുപമാ non invenitur similitudo Ramèni seu Ráma Dei. തുലാ കൃഷ്ണസ്യ ന, non datur similitudo Dei Krshneni.

Nomina commodi, boni, utilitatis, hunc volunt casum, aut dativum cui. Scilicet ആയുഷ്യം, ഭദ്രം, കുശലം, സുഖം, അൎത്ഥം, ഹിതം. മനുഷ്യസ്യഹിതം utile homini, vel മനുഷ്യായഹിതം & sic de aliis.

Nomina dominii hunc requirunt casum, vel ablativum ultimum sic ഗവാംസ്വാമി vaccarum dominus.

Item superlativa, sic ഗവാം കൃഷ്ണാ സംപന്നക്ഷീരതമാ nigra vaccarum lacte copiosissima, നൃണാം ക്ഷത്രിയശ്ശൂരതമഃ Kshetrien hominum generosissimus.

DA-

Bonum & finis cui utilitas, prognoſtici ſignificatio, volunt hunc caſum, ſic മനുഷ്യായ ഹിതം bonum homini utile. കുണ്ഡലായ ഹിരണ്യം aurum inauribus. ജാതാഃ വിപ്രാഃ സ്വകൎമ്മണെ nati Brahmanes ſuo officio. ധൎമ്മം കരൊതി മൊക്ഷായ virtutem operatur propter beatitudinem, ſeu beatitudini & gloriae. വാതായ കപിലാ വിദ്യുത് ആതപായാതിലൊഹിനീ പീതാ വൎഷായ വിജ്ഞെയാ. fulgur caeruleo colore ſignificando vento, valde rubrum ſiccitati, flavum pluviae dignoſcendum.

Verba ſignificantia guſtum, placitum, adulationem, diffidentiam, imprecationem, ut ſunt രൊചതെ placet, സ്വദതെ ſapit, ശ്ലാഘതെ blanditur, ഹ്നുതെ diffidit, ശപതെ maledicit, imprecatur, സ്പൃഹയതി inhiat, appetit, item ſignificantia impatientiam, detrimentum, iram, criminis impoſitionem, ut ſunt ക്രുധ്യതി excandeſcit, ദ്രുഹ്യതി nocet, offendit, ഈൎഷ്യതി iraſcitur, അസൂയതി detrahit, petunt hunc caſum, ſic ദുഷ്ടായ രൊചതെ ചൊരഃ furi arridet malum, ſeu potius malo arridet fur, malo, damno guſtus furi. ബാലായ സ്വദതെ അപൂപഃ parvulo ſapit panis. സ്വാമിനെ ശ്ലാഘതെ ഭൃത്യഃ domino adulatur ſervus, രാജാ മിത്രായ ഹ്നുതെ rex amico (nempe falſo) diffidit, ചൊരായ ശപതെ furi imprecatur.

Adverbia നമഃ, സ്വസ്തി, സ്വാഹാ, സ്വധാ, അലം, വഷൾ, petunt hunc casum. ദേവായനമഃ Deo adoratio. പുണ്യവതേ സ്വസ്തി bene sit sancto, virtuoso, &c.

ACCUSATIVUS

Accusativus est activorum ut in latinis, sic കാഷ്ഠം ഭിനത്തി baculum scindit.

Verba eundi habent accusativum termini quo itur, sic ഗൃഹം ഗച്ഛതി pergit domum. Admittunt tamen etiam dativum primum, sic ഗാവോ ഗോഷ്ഠം vel ഗോഷ്ഠായ ഗച്ഛന്തി vaccae pergunt ad stabulum, vel stabulo.

Verba ദോഗ്ധി mulget, യാചതേ rogat, രുണദ്ധി cogit, പൃച്ഛതി interrogat, ഭിക്ഷതേ petit, petit eleemosynam, ബ്രൂതേ dicit, അനുശാസ്തി imperat, അപഹരതി spoliat, നയതി ducit, വഹതി vehit, കർഷതി facit, habent duplicem accusativum, sic ഗാം പയോ ദോഗ്ധി mulget lac ex vacca, അന്നം രാജാനം യാചതേ ബ്രാഹ്മണഃ Brahman rogat regem prandium seu a rege prandium, ക്രീഡാം പുത്രം രുണദ്ധി cogit, invitat filium ad lusum, ഗോപാലം പന്ഥാനം പൃച്ഛതി pastorem de via interrogat, seu viam interrogat, രാജാനം ഗാം ഭിക്ഷതേ petit a rege vaccam, petit regem vaccam, കുമാരീം വരം ബ്രൂതേ virgini auspicium, benedictionem, bonum omen dicit, ശിഷ്യം

യജ്ഞം

ധൎമ്മം അനുശാസ്തി discipulo praecipit virtutem, വൃക്ഷമവ ചിനോതി ഫലാനി arborem spoliat fructibus, അജാം ഗ്രാമം നയതി ovem ducit ad pagum, ad territorium Brahmanicum, ഭാരം ഗൃഹം വഹതി onus vehit domum.

Item dum ex activis fiunt effectiva, ഭൃത്യം അപേശ്യം ഗമയതി facit, iubet ut servus eat in urbem, മുനി ശിഷ്യം ശാസ്ത്രം അവബോധയതി Muni solitarius hesychasta facit ut discipulus obtineat scientiam, മാതാ സുതം പായസം ഭോജയതി mater facit ut filius comedat lac.

Verba neutra effectiva habent solum unum accusativum, sic വൈദ്യഃ രോഗിണം സ്വാപയതി medicus facit aegrotum dormire, അശ്വം തത്ര സ്ഥാപയതി sistit ibi equum.

Adverbia ധിക് vah, ഉഭയതഃ utrobique, സൎവ്വതഃ ubique, ex omni parte, ഉപരി ex superiori parte, അധി super, അധഃ infra, അഭിതഃ circum, സമയാ pone, നികഷാ prope, ഹാ vah, petunt accusativum.

Verba quibus praeponuntur ഉപ, അനു, അധി, iunguntur accusativo, sic നഗരം ഉപവസതി habitat prope urbem, പൎവ്വതം അധിശേതേ iacet super montem, ആസനം അധിതിഷ്ഠതി sedet super sedem.

Verba ഹരതി, കരോതി dum fiunt effectiva admittunt aut duplicem accusativum, aut loco accusativi personae, respectu

 cujus

cuius sunt effectiva, ablativum primum, sic രാജാ മന്ത്രിണം. aut മന്ത്രിണാ ചോരാത് ധനം ഹാരയതി, rex facit ministrum vel gubernatorem auferre a fure divitias.

Adverbia അന്തരേണ inter, വിനാ sine, admittunt accusativum. Ita pariter nomina mensuram temporis aut viae, sic ക്രോശം കുടിലാ നദീ fluvius mediam leucam obliquus aut gyrum habens.

ABLATIVUS PRIMUS

In verbis passivis nominativus activorum ponitur in ablativo primo, & accusativus in nominativo, ut in latinis.

Instrumenta, & praepositio *per* ac *simul* ponuntur in hoc casu, sic കുഠാരേണ വൃക്ഷശ്ഛിദ്യതേ securi arbor scinditur, ദുഷ്കൃതേന നരകം per peccatum, peccato infernus, പുത്രേണ പിതാ തിഷ്ഠതി per filium, aut cum filio stat pater.

Via per quam itur, & subiectum in quo via conficitur, ponuntur in hoc casu, v. g. പഥാ യാതി it per viam, സേതുനാ ഗച്ഛതി it per aggerem, വാജിനാ ധാവതി currit in equo.

Caussa ponitur in hoc casu v. g. ധനേന കുലം കന്യയാ ശോകഃ വിദ്യയാ യശഃ പ്രവർദ്ധതേ divitiarum caussa familia, virginis caussa tristitia, doctrinae caussa fama accrescit.

Adverbia സഹ, സാകം, സാർദ്ധം, simul, cum, petunt hunc casum, പുത്രേണ സഹ പിതാ pater cum filio.

Nomina per quae vitium aut mutatio in corpore indicatur, ponuntur in hoc casu, അക്ഷ്ണാ കാണഃ oculis parvus, പാദ്ഭ്യാം ഖഞ്ജഃ pedibus claudus.

ABLATIVUS SECUNDUS

Latinum *ab*, *a*, *ex* ponitur in hoc casu, പർവ്വതാദവരോഹതി ex monte descendit, ചൊരാദാദത്തെ aufert a fure.

Verba ജുഗുപ്സതി, വിരമതി, പ്രമാദ്യതി iunguntur cum hoc casu, v.g. അസത്യാദ്വിരമതി discedit ab iniustitia, abhorret a falsitate.

Obiectum a quo timetur, a quo quis liberatur, petit hunc casum, sic വ്യാഘ്രാൽ ബിഭെതി, വൃക്ഷാൽ ബിഭെതി timet a tigride, timet ab arbore. പാപാത്ത്രായതെ liberat a peccato.

Nomina അന്യഃ ഇതരഃ alius, ഭിന്നഃ alius, petunt hunc casum.

Adverbium ഋതെ sine, petit hunc casum, item ആരാൽ prope, distanter, ആ, usque, ആവൃക്ഷാൽ usque ad arborem. പൃഥക്, വിനാ, നാനാ, sine, postulant vel hunc casum, vel accusativum, vel ablativum primum.

Regio & tempus respectu loci aut temporis. നഗരാൽ പൂർവ്വദിക് regio orientalis respectu urbis. Ubi urbs est in abl. 2. സംവത്സരാൽ പൂർവ്വൊ മാസഃ mensis antecedens annum.

Adverbia ദക്ഷിണതഃ ex meridie, ഉത്തരതഃ ex septentrione, പുരസ്താൽ ex parte orientali, പശ്ചാൽ ex occasu, petunt hunc casum, aut genitivum. നഗരാൽ ദക്ഷിണതഃ vel നഗരസ്യ ദക്ഷിണതഃ ad meridiem urbis.

ദൂരം distans, അന്തികം, അഭ്യാശം propinquum, requirunt hunc casum.

ABLA-

Subiectum in quo ponitur in hunc casum, തിലെതൈലം in sesamo oleum. നദ്യാമീനം in flumine piscis. Item ablativus absolutus, ഉദയതിസവിതരി ജാതഃ രാജ്ഞഃപുത്രഃ oriente sole natus regis filius.

Dum aliquid parvi aestimatur, ponitur in hoc, vel genitivo casu, sic ആഗച്ഛതി പരബലെ അനാദരം ക്രീഡതി രാജാ hostis exercitus accessum non curans rex ipse ludit. Vel cum genitivo പരബലസ്യ &c. ആക്രോശതോജനാനനാദരം ഗതസ്സഃ ചോരഃ acclamantes homines nihil curans abiit ille fur.

സ്വാമി dominus, ഈശ്വരഃ, അധിപതി, dominus, ദായാദ filius, സാക്ഷി testis, പ്രതിഭൂ adversarius, hostis, volunt hunc ablativum, aut genitivum, sic ഗവാം സ്വാമി vel ഗോഷുസ്വാമി dominus vaccarum.

DE CONSTRUCTIONE SLOGAM

seu sententiarum Samscrdamicarum

Primo notandum est in hac lingua modos coniugationis vocari ലകാരങ്ങൾ. Tempora vero coniugationum & modorum in hac continentur regula: ലട് വൎത്തമാനെ ലങ് ലിട് ലുങ് ഭൂതെ ലൃട് ലുട് ചാദ്യതിവി ഭവിഷ്യതൊ ലെട് ലിങ്ഞെ ലൃങ്ക്രിയാതിപത്തൗ സംജ്ഞകെ vult dicere, quod ലട് sit tempus indicativum praesens seu വൎത്തമാനം,

ലങ്,

ലങ്ങ്, ലുങ്ങ്, ലിട്, sit tempus praeteritum seu ഭൂതം, quorum tria sunt, nempe modo elapsum, antea elapsum, & plusquam perfectum seu olim elapsum. Tempora haec distincta habes in coniugatione verbi ഭവതി quod supra vide. ലൃട്, ലൄങ്ങ്, & ലൄട് sunt tria futura, modo futurum, postea futurum, olim futurum, & haec notantur per vocem ഭവിഷ്യ. Praeterita & futura tria sibi invicem supponi possunt in carminibus absque errandi periculo, ita ut unum v. g. primum praeteritum pro secundo vel tertio vel vice versa usurpari possint. ലോട് est noster imperativus, & Malabarice vocatur വിധികാലം. ലിങ്ങ് & ആശിൎല്ലിങ്ങ് sunt duo imperativi optativi, qui Malabarice etiam vocantur അനുഗ്രഹിക്കുന്ന കാലം. Hi duo optativi imperativi etiam sibi invicem supponi possunt, seu promiscue usurpari. Modi hi seu tempora verborum in explicatione *slogam* vel cuiuscumque poematis citari solent tironum gratia, ut cognoscant in quonam modo vel tempore verbum positum sit, sic v. g. in explicatione libri Yudhishtiravigeam post slogam reperies, ദദൌ. ലിട് *dedit* in praeterito secundo. അവശം ന സ്യാത്. ലിങ്ങ്, in optativo imperativo, *non sit tibi impotentia*, id est possis facere hoc vel illud, Malabarice അവശം ഉണ്ടാകയും വേണ്ട &c. തസ്മാത് തേ കൎത്തും അവശം ന സ്യാത് *ideo tibi faciendi impotentia non sit*. Ita pariter de reliquis temporibus & modis loquendum.

Porro ultra notandum est, quod ad componendum slogam requirantur quatuor പാദം seu quatuor disticha aut versus, qui possunt esse maiores vel minores prout carminis mensura postulat,

ſtulat, proinde fiunt slogam ſubinde ex novem, ſubinde ex undecim, duodecim, quatuordecim, vel ſexdecim, vel octodecim, vel 22, vel 32, aut etiam ex 38 pedibus vel ſyllabis. In explicatione alicuius ſtrophae, octaſtichii, ſeu cuiuſcumque slogam tria ſunt obſervanda. *Primo* ut quis ſciat ſignificationem nominum & verborum. *Secundo* haec ſignificatio cum certitudine ſciri nequit, niſi aliquis noverit ſeparare unum nomen vel verbum radicale ab alio, ſeu niſi ſciat reſolvere verſum in proſam, ut ita ſingula verba radicaliter examinare poſſit. Hoc vocant magiſtri പദം മുറിക്കുന്നു. *Tertio* ut ſciat ex reſolutis illis partibus orationis iterum verſum componere, verba, nomina, particulas & litteras completorias aut intermedias ſimul aptare, conſtruere, & conſtructioni ſenſum integrum & ſanum reddere, ac denique correcte ſcribere, eliſiones, mutationes, & tranſpoſitiones vocalium aliarumque litterarum, de quibus ſupra egimus ſecundum ſuperiores regulas invicem adaptare, & hoc dicitur അന്വയം. En exemplum in primo verſu libri Bhágavadam.

ക്ഷ്മികൊവംശവിസ്താനൊദേവകിസൊകസൃഷ്ട്യയാഃ
നാജ്ഞാതാഞ്ചോദയവംശ്യാനാഞ്ചരിതംപാനകാരുതം

Hoc slogam conſtat ex 32 pedibus ſeu ſyllabis, quippe in quovis verſu habentur ſexdecim. Nunc diſtinguenda inter ſe nomina, verba, particulae, ut omnia ab invicem ſeparata dignoſcantur, & hoc dicitur *padam murrikunu* a magiſtris. En itaque ſeparationem praedicti verſus ſeu decompoſitionem nominum & verborum.

ക്ഷ്മികഃ വംശവിസ്താനഃ ദേവകിഃ സൊകസൃഷ്ട്യയാഃ
നാജ്ഞാതം ച ഉദയഃ വംശ്യാനാം ചരിതം പാനകാരുതം

Hoc itaque eſt illud ipſum slogam decompoſitum; nunc ordine naturali ipſius proſae affertur, quod dicitur അന്വയം ſeu conſtructio naturalis libera.

ദിവാകരനിശാകരസ്വാമ്യയിവംശവിസ്താരകഥനം

A dominatione ſua ex ſole & luna progenitorum ſtirpis amplitudo narrata

ഉഭയവംശ്യാനാം രാജ്ഞാം ചരിതം പരമാത്ഭുതം

Ambarum familiarum regalium vita (geſta) admirabilis. Ex his iam vides caſus & declinationes nominum quando conſtructio eſt libera nec metri legibus ſubiecta. Ita argumentare de aliis slogam omnibus, quae ope boni magiſtri facile decomponi ſeu reſolvi poſſunt, quamquam hoc ſemper non ſit neceſſarium, ut ſenſus verſus alicuius exacte noſcatur, cum ſola prima Malabarica aut quacumque gentilitia explicatione facile ſub oculos cadat, & percipi poſſit. Verum dum de fundamentali ſeu radicali explicatione agitur, ad convictionem, ad tollenda omnia aequivoca, falſas interpretationes, aliaque quae opponi poſſent, aut de quibus aliquod dubium ſubeſſe poteſt, tunc verſus illi decomponendi, & proſae ſeu naturali & liberae conſtructioni reſtituendi ſunt, ut ita diſtinctis caſibus, particulis, verbis, & verborum temporibus, clara & certa convictio de ſenſu vero alicuius verſus dari poſſit.

ക്ലൈഷ്ടാം ഞാനിഹിരതാം ത്യജ്മ ദ്വിഷ്ടാം ഞാനിഹിരതാം മമ

ഞാസിലതാം പശ്യാമഃ ചാപധരാഃ യാസ്യാമഃ സഖ നിഹത്യ

ഹതാ ധരായാഃ നാഥാഃ സ്യാമഃ In libro Yudhiſtira c. 4.

Hoc slogam eſt decompoſitum ſeu ſolutum.

Vacillantem fortitudinem proiiciamus, inimicorum oſſibus idoneum mei enſis ferrum videamus, arcum & ſagittam portantes progrediamnr, hoſtibus occiſis regionis domini ſimus.

ത്യജ്മ proiiciamus ലോട് *in imperativo.* ത്യജ്മ . ഹാനൗ. vult dicere quod ത്യജ്മ proveniat a verbo ഹാനൗ ſeu a verbo quod ſignificat proiicere, deſtruere.

പശ്യ . ലോട് *in imperativo* provenit a verbo ദൃശിര് പ്രെ

ക്ഷണെ. പശ്യ videamus. ഗച്ഛാമ progrediamur ഗച്ഛ, provenit a ഗമ സ്രുപണെ seu a verbo quod significat exire, progredi &c. സ്യാമഃ simus ഗച്ഛ *in imperat.* അസ ഭുവി venit a verbo esse, exsistere &c.

ഇത്ഥം നിശമ്യ വചഃ ശ്രുതായ ശുഭ സകല സജ്ജ നകവചഃ പാർത്ഥഃ ഗിജ്ഞ പിതുഃ ഉത്കട സാര ഹയം രഥം ആരുഹ്യ തത സാ തം നിഹതവാൻ. In libro Yudhishtira cap. 4. *Hoc slogam est solutum.*

Ita optimi patris dictis auditis (verbis exceptis) postea una parte lectissimorum virorum cohorte instructus Argiuna, sui patris praeclaram fortitudinem imitatus, equis instructum currum conscendens hostem delevit. Hi aliique versus in explicatione libri Yudhishtira vigeam referuntur, quem librum vide.

ചിത്തെ സ്വചിത്തെ സത്വം ഭവെ സ്ഥലത്യ ജഗത്

ഉപാനൽ ഗൂഢ പാദസ്യ ചർമ്മാസ്തീർണൈവ ഭൂഃ

Ad litteram significat: *in mente, in voluntate, in conscientia dum adest tranquillitas, totus exsistit* (apparet) *tranquillus mundus, calceis cooperto pediti* (homini calceato gradienti) *certe pelle extensa cooperta ita terra* (apparet).

I. തു littera completoria addita ad complendum versum.

II. ത്സ്വ concurrente littera ത് finali in ഭവെത് cum സ്വ in nomine സ്വച്ഛഃ, littera ത് secundum regulas superiores transit in ത്സ്വ.

III. ജ്ജ concurrente littera ം finali in ക്ഷയം cum littera ജ sequentis nominis, illa transit in hanc ജ്ജ.

IV. ഒ

IV. തൈവ in nomine decomposito ചൎമ്മാസ്തൃത *pelle extensa cooperta* ultima littera est ത t, sequitur vero vocalis ഏവ *ita*, *hoc modo*. Cum igitur concurrant, mutantur, & fit secundum regulas superiores തൈവ, seu ചൎമ്മാസ്തൃതൈവൽ.

Impossibile est heic omnes in hac re tradere regulas & omnes adiicere observationes, quae circa compositionem slogam necessariae sunt. Ope boni magistri haec omnia viva voce & exemplis facilius intelliguntur, & breviter addiscuntur, neque difficilia sunt, quando radicalium verborum significatio cognoscitur, & in constructione regulae principales iam fuerunt observatae.

LECTIONES VARIAE IN SOLUTA ET LIGATA ORATIONE

ഹെ ബാല പാനിം മമ ദദ heus puer! da mihi aquam.

ത്വം ന രക്ഷികാസിയദി അഹം ഗച്ഛാമി *de verbo ad verbum*, tu non adiuveris si, ergo pergo. Nisi tu auxilium, protectionem praebeas, discedam.

ഏക സൎവ്വേശ്വരായ നമോസ്തു compositum est ex നമ & അസ്തു nama *adoratio*, astu *sit*, in imperativo, unde fit നമോസ്തു elisa nempe ultima vocali *a* nominis നമ, & prima vocali *a* verbi അസ്തു quae mutantur & transeunt in *o*, unde fit *namostu*. Unico universi Domino adoratio!

ദൈവമാതരം അഹം സ്തുവാമി Dei matrem ego laudo.

കാ വാൎത്താ quae nova? quid novi?

കിം ഉദന്തം ഭവാൻ അശ്രൌഷീൽ quae nova audivit vestra dominatio?

ഹ്രീഃ

ഹ്യഃ മമ സോദര്യഃ മൃതഃ heri meus frater mortuus est.

മോക്ഷേ സുഖം ഭവിതും സതതം സർവ്വേശം നമതു ut in caelo voluptate perfruatur (ad perfruendum beatitudine) semper Deum adoret.

പാപം മാ ഘടസ്വ peccatum ne facias.

ദുഷ്ടാം ശാസിതും നരകഃ ഭവതി ad malos puniendos exsistit infernus.

അദ്യ മമ ഗുരു ഹോമ ദേവാനം വൃതിത്വാ പ്രവേശഃ hodie meus magister peracto (finito) sacrificio & precibus exivit.

സാ ച തല്പുത്രീ ച സ്നാതും യാന്തി ipsa & ipsius filia ad se lavandum pergunt. Ubi vides ച & iterum ച interponi, quasi diceres: *& ipsa, & ipsius filia &c.*

നരകം അർഹനാഹ ഔദ്യഃ ഖല digne inferno heluo!

ദൈവക്ഷേത്രാർത്ഥം ചോരയിത്വാ ശാപി furto ablata ecclesiae pecunia excommunicatus fuit. പള്ളി ദ്രവ്യം മോഷ്ടിച്ചിട്ട അവൻ ശപിക്കപ്പെട്ടു.

കതിപയകാലം വൃതിത്വാ രോമാപുരിം പ്രയയൌ post paucos annos (pauco tempore finito) Romam ivit, perexit, discessit.

ഋകന്നളെട്ടമെ സതതം അവാസത് semper in Malabaria habitavit.

മേ ഗുരോ മാ താഡയ മാ താഡയ magister mi ne me verberes! ne me verberes! അഹഹ ദുർന്നവ മാ താഡയ o dolor! ne me verberes!

അനാവധായ ആത്മവധായ നിശി ഗേഹം ആപ inconsideratae animae suae occidendae noctu cubiculum est ingressus.

ഉദന്തു പ്രാണസമാനം ഭ്രാതരം അവേക്ഷ്യ തം സുതാ നുനുദുഃ occisum (esse) animae similem fratrem (mortuum) videndo (eo viso) ipsum filii planxerunt.

തമസാം അന്തകായ തേ സതത നമഃ ignorantiarum destructori tibi semper adoratio (nempe Deo Vishnu).

തേ ദേഹം നന്തും യതന്തേ tuum corpus (te) venerari adorare conantur.

ദേവാനാം അഗ്ര ത്വം ദർശനേന സമസ്ത ദുരിത ക്ഷയം പ്രണുത് Inter divos antesignane tu ¦ tuo pio aspectu omnium malorum destructionem faciens. തത്ര തമസി ആഹവം ആയുയുധാതേ ibi in tenebris semel pugnarunt, certarunt.

അയി മമ ബാല മേ ഗേഹേ ശീഘ്രം ആരോഹ heus tu puer! in meum cubiculum cito ascende. ഇതി നമസ്തം ശംഭും ദേവം പ്രസാദ്യ സഃ ഉവാച ita adorato, laudato Deo Shiva ipse gaudens dixit, prolocutus est.

തം കിഷകം പ്രജഘാന യഥാ രഘുനാഥ ദശാനനം രാവണം illum Kishagam (*nomen proprium*) occidit, sicut olim Raggunátha (Vishnu) Dashánanam, id est decem capita vel facies habentem Rávana regem Ceylan. സർവ്വനാഥ തേ നമഃ ത്വയി പ്രസന്നഃ അസ്മി universi Domine tibi adoratio! in te ego gaudeo, in te ego hilaris sum. അനാഗതവിധാതാ ഭവ ദേവസ്മര futura prospiciens esto, Dei memento.

അമേദ്ധ്യപൂൎണ്ണംകൃമിജാലസങ്കുലംസ്വഭാവദുൎഗ്ഗന്ധ

പ്രണമന്തിമൂഢൈഃനമന്തിപണ്ഡിതാഃ

Excrementis plenum, vermium nidis refertum, male olens corpus adorant ſtulti, ſed non adorant ſapientes.

Obſervatio circa uſum linguae Samſcrdamicae ſacrae relative ad linguam gentilitiam Malabaricam & Tamulicam.

Solent aliqui, praeſertim tirones linguae ſacrae plerumque primo ſuo fervore abripi, dum ſive verſus, ſive in proſa Malabarica aliquid componunt, atque exornare ſe ipſi putant compoſitiones ſuas dum vulgarem linguam Malabaricam vocabulis Samſcrdamicis bene onerant. De hisce ſcriptoribus vere illud dici poteſt: ipſos nec equos, nec aſinos eſſe, ſed tertium aliquod animal, nempe mulos. Non nego ſacram linguam in gentilitia Malabarica & Tamulica compoſitione adhiberi poſſe, quin & ornatum, elegantiam & maieſtatem orationi tribuit, ſed in ea adhibenda ſumma diſcretio, & iudicium circa vocabula Samſcrdamica ſervandum eſt. Linguae iſtae diſtinctas habent regulas, phraſes, & proprios loquendi modos ſibi congenitos; hi itaque primum accurate tenendi, nitor & correctio gentilitiae linguae primum obſervanda, neque ſacra ac liturgica vocabula cum profanis, humilia cum vilibus confundenda ſunt. Regula generalis ſtatui haec poteſt: rariſſime aut fere numquam caſibus obliquis Samſcrdamicis in Malabarica aut Tamulica oratione utendum, deinde verbis indicativi praeſentis tantum aut participiis aliquando oratio exornanda, ſi neceſſitas aut rei dignitas expoſcit. Nominativis & vocativis ſeu caſibus rectis, particulis, coniunctionibus, interiectionibus, adverbiis ſaepius uti fas eſt. Atque hanc regulam non ſolum gentiles Malabarici & Tamulici poetae obſervaſſe mihi videntur, ſed etiam R. P. Conſtantius Beſchi in ſuis poematibus ac lucubrationibus ligatis Tamulicis, & R. P. Iohannes Hanxleden in operibus ſuis Samſcrdamico-Malabaricis, ſic v. g. ipſe habet: കന്യകമേരിതനയനാം ദിവ്യ

മാ

ക്ഷണൊഹനാസ്വാരൂ യൊഗ്യ കൊണ്ടു ചന്ദ്രനെക്കാ ളതിശ്രേഷ്ഠം. S. Genovefa virgo pretiosa & valde amabilis suae faciei dignitate & splendore lunam superat. Vide vitam S. Genovefae. Et in Sambhavam : കന്നി കലി കാളി കാളിനി നദികന്നിൽ കന്നി പഴി പൊലെ കടക്കി തുടങ്ങിനാൾ Iuvencula formosa Kàli fluvium Kàlini cymbâ singulari gratia traiicere incipiens &c. Et in vita S. Theresiae virginis

അഹഹകഹാദിസ്ലം നകരിതൃകാലം

അഹഹകഹാടികം ദുഃഖനശികടമലം

Ita pariter in cantu de iudicio universali

ഉടനുടനുസകലവുമധികമുണ്ടെവികൾ

കപൊയന്മാരും യക്ഷിപാലന്മാരും

ദുഷ്കൃതികൾക്കുമിരുനാകഗമദുഷ്ടരും

ഇല്ലാവരും കെൾപ്പിനാൽ ചെല്ലുംവാറുകൾ

Simili modo idem habet P. Hanxleden de doctrina & verbis Christi

ഏകനാഥനുടയനെബുദ്ധിയാൾ

കവകല്ലിനം കെൾക്കണം കെവലം

ഗുപന്മാരുടെഞ്ഞാനമെയകെൾക്കണം

പിതാക്കന്മാരെന്നെസ്സഹകൃത്താകെണം

ഉദ്ദിന്മാരെന്നപ്രിയകൃത്തായാൾപൊനാ

ചെഷകൃത്തൊരെന്നെസ്സഹകൃത്താകെണം

Lepidum, elegans & in Brahmanes simul salsum est hoc, quod de origine Muni seu Hesychastae Vedavyásen qui leges gentilicas composuit in libro Sambhavam scribitur :

കിന

തിന്നത്തുചെന്നപുലക്കാലെകാക്കുന്നവന്ന

ക്കുന്നത്തുതുഴയ്യകാഞ്ഞിന്നിന്നുതുകാട്ടിങ്ങാനും

ധിന്നഖകകന്നോനാകാക്കുന്നവന്നചൊന്നാന

ചാന്നത്തുവന്നികന്നകാററാനകില്ലാളപ്പൊട്ടാൾ

. . . .

ചാനഖക്കുളുകാട്ടിചൊല്ലിനാക്കൊണ്ട്യാ

നങ്ങതിന്നത്തുക്കൂണ്ടുക്കുന്നികാനം കാറയ്യാനം

ചന്നിക്രദൈശഷവ്വക്കൂണ്ടാൾക്ഷിനം കന്നുകത്തൊൻ

പാന്നിഷ്ഠിതപസ്സുകളകാക്കുന്നശ്രേഷ്ഠൻദേവാൻ

ക്കുന്നക്കന്നിഷുകൊണ്ടുന്നുകൈക്ഷിവശ്കന്നാന്നിത്തൊന്നാ

പാനക്രികാൎമ്മിയായാപാനകാൎമ്മികൻദേവാൻ

വിധിയ്യും നിഷെധവ്വകറിയാതുന്നുദിനം

പൂപ്പന്നൈകാദികളും നിചന്ദ്രകികൾത്തെങ്ങൾ &c.

Ex his omnibus liquido colligitur hoc quod ſupra de uſu linguae ſacrae diximus, & inſuper patet, vocabula linguae ſublimis caute & prudenter compoſitionibus Malabaricis permiſcenda, ac ex illa in hanc linguam transferenda, fingenda & plaſmanda eſſe.

MODUS NUMERANDI SAMSCRDAMICUS

ഏകം	൧ . .	1
ദ്വയം	൨ . .	2
ത്രയം	൩ . .	3
ചത്വാരം	൪ . .	4

പഞ്ച

പഞ്ചമം	൫	5
ഷഷ്ഠം	൬	6
സപ്തമം	൭	7
അഷ്ടമം	൮	8
നവമം	൯	9
ദശമം	൰	10
ഏകാദശം	൰൧	11
ദ്വാദശം	൰൨	12
ത്രയോദശം	൰൩	13
ചതുർദ്ദശം	൰൪	14
പഞ്ചദശം	൰൫	15
ഷോഡശം	൰൬	16
സപ്തദശം	൰൭	17
അഷ്ടാദശം	൰൮	18
ഏകോനവിംശതി vel നവദശം	൰൯	19
വിംശതി	൨൰	20
ഏകവിംശതി	൨൰൧	21
ദ്വാവിംശതി	൨൰൨	22
ത്രയോവിംശതി	൨൰൩	23
ത്രിംശതി	൩൰	30
ഏകത്രിംശ	൩൰൧	31

ദ്വാത്രിംശ	൩൰൨ . .	32
ചത്വാരിംശൽ	൪൰ . .	40
ഏകചത്വാരിംശൽ	൪൰൧ . .	41
പഞ്ചാശൽ	൫൰ . .	50
ഷഷ്ടി	൬൰ . .	60
സപ്തതി	൭൰ . .	70
അഷ്ടശിതി	൮൰ . .	80
നവതി	൯൰ . .	90
ശതം	൱ . .	100
സഹസ്രം	൲ . .	1000
ദശസഹസ്രം	൰൲ . .	10000

NUMERALIA ORDINALIA

പ്രഥമ primus	ഏകാദശി undecimus
ദ്വിതീയ secundus	ദ്വാദശി duodecimus
തൃതീയ tertius	ത്രയോദശി decimus tertius
ചതുൎത്ഥി quartus	ചതുൎദ്ദശി decimus quartus
പഞ്ചമി quintus	പഞ്ചദശി decimus quintus
ഷഷ്ഠി ſextus	ഷോഡശി decimus ſextus
സപ്തമി ſeptimus	സപ്തദശി decimus ſeptimus
അഷ്ടമി octavus	അഷ്ടദശി decimus octavus
നവമി nonus	നവദശി decimus nonus
ദശമി decimus	വിംശതി vigeſimus

TEXTUS

TEXTUS ORIGINALIS

LIBRI BHAGAVADAM

ഭാഗവതം

cum versione latina ex sacra lingua Samscrdamica

SLOGAM SEU STROPHA I.

കഥിതോവംശവിസ്താരോഭവതാസോമസൂര്യയോഃ

രാജ്ഞാംചോഭയവംശ്യാനാംചരിതംപരമാത്ഭുതം

Kathito vamsza vistáro bhavadà sòmasuryayo
rágnámcióbhaya vamszánám ciaridam paramàdbhudam

Digna & admirabilis est amplitudo stirpis gestaque utriusque prosapiae regum ex sole & luna progenitorum ab ipso (viro gravi) narrata .

STROPHA II.

യദോശ്ചധർമ്മശീലസ്യനിതരാംമുനിസത്തമതത്രാംശേ

നാവതീർണ്ണസ്യവിഷ്ണോർവീര്യാണിശംസനഃ

Yadoshva dharma shilasya nidará muni sattama tatrámshe
návatírnasya Vishno víryáni shamsa nà

Igitur virtute insignis besychastae Tado prosapiam, atque ex huius viri stirpe incarnati Vishnu heroica gesta nos celebremus.

STROPHA III.

അവതീര്യയദോർവ്വംശേഭഗവാൻഭൂതഭാവനഃ

കൃതവാൻയാനിവിശ്വാത്മാതാനിനോവദവിസ്തരാൽ

Avatíryayadorvamshe Bhagaván bhúda bhávanà
Krdaványáni vishvátmáda vinovada vistarál

Sanctus hic Bhagaván (Vishnu Deus) ex stirpe Tado incarnatus cum omnium rerum caussa & anima sit universi , eius virtutes qui omnia protegit & salvat recolamus .

STROPHA IV.

നിവൃത്തതൎഷൈരുപഗീയമാനാൽഭവൌഷധാച്ഛ്രോത്ര
മനോഭിരാമാൽ

ഉത്തമശ്ലോകഗുണാനുവാദാൽപുമാൻവിരജ്യേത
വിനാപശുഘ്നാൽ

Nivrta tarszeii ruvashía manál bhavauszadhá shrotra manòbhi ramalga
uttama sloga gunnanuvádál pumán viragéda viná pashuggnál .

Vir ille qui virtute refertarum sanctarumque sententiarum (slogam) *beneficio insignis & sanctus est , illum Deus Vishnu hac maxima sanctitate conspicuus , insigniorem sanctioremque efficiet , & hic vir per sanctae sitis honorem , verae felicisque vitae studium , animae intimum gaudium quod metempsychoseos & mortis antidotum est , per hanc scientiam , quae semen est gloriae aeternae , adipiscetur .*

STROPHA V.

പിതാമഹാമേസമരേമരഞ്ജയൈൎദ്ദേവവ്രതാദ്യാതി
രഥൈസ്തിമിംഗിലൈഃദുരത്യയംകൗരവസൈന്യ
സാഗരംകൃത്വാതരൻവത്സപദംസ്മയൽപ്ലവാഃ

Pidámahamé ſamarémarangeayeirdéva pradádyádi
rathei ſtimimgalei : duratyayam kaurava ſeynya
ságaram krtvàdaren vadſa padam ſmayal plavà

Avi mei Kauravae (id est Pandavae) *veluti aquis innatans lignum vehitur , in unum congregati , mari pervio aquas transeundo terribiles effecti domitores deorum* (malorum geniorum , gigantum) *sunt ,*

sunt, veluti timingala piscis (40. leucas extensus & vastus) *monstrum horrendum alios pisces vehicula deorum suo rictu deglutire solet*.

De pisce timingala, fortassis Iudaico leviathan, vide librum Yudhishtiravigeam cap. sexto slogam seu stropham decimam, & Paulum Medici pag. 29.

Haec stropha quinta & sexta cum fragmento illo libri Bhágavadam, quod auctores libri *Asiatick researches* afferunt pag. 230. & seq. aliique Brahmanici libri manifeste probant historiae Indicae sive verae. sive fabulosae principium ad diluvium universale tantum, nec ultra referri. Etenim a solo universalis diluvii tempore articulum fidei suae principalem de incarnationibus Dei Vishnu Indi omnes deducunt (1). Avi nempe huius Dei incarnati in diluvio universali, ut textus habet, servati, stipites & progenitores fuerunt huius Dei, fictionibus Asiatitis mire adornati. Hae vero incarnationes novem Dei Vishnu, ad salvandos bonos, & ad castigandos malos factae fuisse creduntur, atque ex opinione ipsorum ad Indiam referuntur, quemadmodum exspectatio Messiae incarnandi ad populum Hebraicum referenda esse, Iudaeis videbatur. Ex quo sane patet boni & mali moralis dogma apud Indos praecipuum ac simul antiquissimum esse. Pandavas, de quibus hic textus & liber Yudhishtira per totum agit, Plinius Hist. nat. lib. 6. cap. 20. ita describit: *Horotae urbe pulchra, fossis palustribus munita per quas crocodili humani corporis avidissimi aditum nisi ponte non dant . . . pauperior Charmarum rex elephantos sexaginta, parvasque reliquas vires habet. Ab iis gens Pandae* (Ptolemaeus habet gens Pandava) *sola Indorum regnata feminis. Unam Herculi sexus eius genitam ferunt, ob idque gratiorem regno donatam praecipuo. Ab ea deducentes originem imperitant tercentis oppidis, peditum centum quinquaginta millibus, elephantis quingentis. Post hanc tercentarum urbium syreni &c.* Eadem fere habet Arrianus, brevissime Ptolemaeus lib. 7. tab. x. Ex his ergo testimoniis, atque ex modo quo inter Pandavas pugnatum fuisse tradit liber Yudhishtiravigeam, qui modus convenit cum veteri pugnandi arte Indica ab Herodoto, Arriano, Strabone

(1) Incarnationum harum seriem & tabulas vide apud Pivatium tom. 8.

bone lib. 15. descripta, manifeste patet; historiam Dei Krshna, seu Vishnu Dei in regem *Krshna* க்ருஷ்ண, quod *nigrum* hominem significat, incarnati, vere ad Indicam terram, ad historiam & bella Indica domestica referri. Deinde patet ex numero & serie incarnationum Dei Vishnu, hanc incarnationem sub nomine *Krshna* nec ante diluvii universalis tempus, neque post Christi nativitatem statuendam esse, quod contendunt illi scriptores, qui ex nomine *Krshna* ob quamdam analogiam vocis Christi servatoris nomen, gesta, passionem & mortem satis inverecunde extrudere sunt ausi, atque gesta Krshnae ex apocryphis Evangeliis concinnata fuisse nullo prorsus argumento innixi docent. Hos tu vide in Alphabeto Tibetano pag. 253. 254. 261. 262. &c. Non igitur illud primum asserendum est, quia capitalis illa & prima Dei Vishnu incarnatio, in qua piscis formam subiit, ut *Manu* seu *Satyavrta* regem virum iustum, quem *Noah* esse non absurde pag. supra citata contendunt laudati Angli, a diluvio liberaret, ab hac incarnatione in *Krshna* regem omnino diversa est, & illam sequitur. Non illud secundum dici potest, quia in historia Pandavarum seu in libro Yudhishtiravigeam, qui Vishnu Deum sub forma Krshnae pro Pandavis pugnantem describit, aetatis mundi *Kaliyugam* seu aetatis ferreae postea venturae mentio ingeritur. Ex quo patet bellum illud aetate mundi Brahmanica tertia, id est ante Christi nativitatem in Indiis gestum fuisse. Quare bene praedicti Angli Calcuttenses aetatem Krshnae ad ter mille circiter annos a praesenti tempore sursum reiiciunt dicendo: *We have determined another interesting epoch, by the present time, and as the three first Avatárs* (incarnationes) *or descents of Vishnu, relate no less clearly to an universal deluge, in wich eight persons only were saved, than the fourth and fifth do to the punishment of impiety, and the humiliation of the proud, we may for the present assume, that the second or silver age of the Hindus was subsequent to the dispersion from Babel &c.* Vide pag. 426.

Quod vero aetas aurea historica seu prima Brahmanica vera atque creationis mundi epocha in doctrina Indorum non excedat

dat epocham creationis mundi à Moyse adductam, & infinita illa annorum series quam ante Mosaicae creationis tempus ex Indorum doctrina constituit, & observationibus astronomicis confirmare nititur Bailly, aliique aevi nostri somniatores, illusio & egregia impostura sit, evidenter patet ex eo, quod Indi aetates, saecula, annos, tempus in divinum & humanum distribuant, & tota illa Indorum chronologia, quae tam longe Mosaicam excedit, de annis divinis sit intelligenda. En illud quod scribitur in libro ചന്ദ്രോദയം *Ciandrodayam* quem ad manus habeo, & qui ita incipit: രാജഹംസെ ജനിമൊചന *Rágia Hamse genimòçena*. Est haec instructio ad regem quemdam & circa medium aetates & tempora ita dispescit:

നിവ്വിചാരിച്ചാൽ ജനങ്ങൾക്കെകാലം

ദെവലൊകാധിപന്മാക്കൊട്ടുമെ സുഖം വരാ

നരന്മാരുടെ വഷം ദിവസം അവക്കെല്ലാം

അതിനം അറുവതു മുന്നൂറും ദിവ്യവഷം

ദിവ്യവഷങ്ങൾ പന്തീരായിരം ചതുയ്യുഗം

അത്തരം യുഗം എഴുപത്തൊന്നു കഴിയുമ്പോൾ

ദെവെന്ദ്രൻ മുടിഞ്ഞിടും.

Nirvicial genanguele kálum
Dévalògadhibenmarkottume sugham vará
narenmarude vrsham divasam averkellám
adinam aruvad munùrrum divya vrsham
Divya vrshanguel pandiraiiram ciaduryugam
attaram yugam eszuvattonna kasziumpol
Dévendren mudignidum.

Serio considerando (temporis fluxum & creatarum rerum miserum statum quod supra dixerat) *hominibus minus dii, hoc est* (genii) *voluptate vera & stabili perfrui possunt*.

Homi-

hominum annus ipsis omnibus (diis) *est unus dies*,
tales dies centum & sexaginta faciunt divinum annum,
caelestes seu divini anni duodecim millia constituunt aetates quatuor,
huiuscemodi aetates septuaginta & una finiendo
Devendren (Iupiter Indicus) *destruetur &c.*

En ergo duplicem Indorum chronologiam! aetates nempe humanas & historicas, alias vero divinas, seu tempus vitae geniorum qui astra & mundum regunt, assignatum. En saecula humana & divina, ac proinde en etiam infinitam illam annorum seriem quam Indi mundo tribuunt ad mundum caelestem seu ad chronologiam geniorum, qui ante conditum hunc mundum exstabant & post destructionem ipsius exstituri sunt, relatam. Idem de differentia temporis humani & divini docetur in libro Amarasinha sect. സ്വൎഗ്ഗവൎഗ്ഗം *Sorggavarggam*. Verba vocabularii in explicatione haec sunt: മാനുഷരുടെ ഒരാണ്ടു ദെവൎക്കു ഒരഹൊരാത്രം mánusherude oránda Deverka orahorátram, *hominum annus unus*, *diis dies & nox una*. Nec dissonat R. P. Beschius rerum Indicarum & linguae Tamulicae peritissimus uir. Is in grammatica Latino Tamulica typis Trangambaricis edita cap. 5. pag. 163. haec habet: *Tamulenses* (ut Malabarenses) *per circulum nominant annos. Numerum autem eorum sumunt ab aetate mundi quam multo seniorem quam revera est, effingunt. Primam mundi aetatem numerasse asserunt* 1728000 *annos*, *secundam dempta quarta parte primae aetatis annos* 1296000, *tertiam dempta tertia parte secundae aetatis* 864000 *annos*, *quartam dempta media parte tertiae aetatis* 432000 *annos habituram dicunt. Hic autem annus a Christo nato* 1728. *est iuxta calculum Tamulensium* 4829. *completus huius ultimae aetatis. Hinc sequitur quod hoc anno, quo nondum sex mille annos numerat mundus, ipsi elapsos asserant a creatione mundi annos* 3892829. *Pari modo fabulantur & cetera omnia, quippe qui nullam revera historiam habentes poetarum figmentis, sicuti historiis, fidem praestant*. R. P. Ildephonsus in codice manuscripto num. 20. inter codices manuscriptos bibliothecae

thecae S. Congregationis de Propaganda Fide cap. 11. de aetatibus mundi Brahmanicis haec habet: *Yugam significat aetatem mundi continentem certum numerum annorum, non quidem nostrorum, sed annorum caelestium spirituum, quos Brahmanes vocant Devaguel. Unus dies istorum Devaguel denotat unum annum nostrum, unus autem annus de Devaguel continet nostros annos* 365. *Vocant autem Brahmanes annos de Dévaguel samalastram. Quatuor istae aetates seu yugam continent duodecim mille annos spirituum caelestium.* Videatur etiam Sonnerat ad finem tomi primi ubi Indorum annos cum circulo Berosiano componit. Plinius vero hist. nat. lib. 6. cap. 17. edit. Basil. pag. 87. haec habet: *Indi enim prope gentium soli numquam emigrarunt finibus suis. Colliguntur a Libero patre ad Alexandrum Magnum reges eorum centum quinquaginta tres, annis sex mille quadringentis et duobus. Adiiciunt et menses tres.* Strabo geograph. lib. 15. haec habet: *Megasthenes concordat dicens antiquis Indorum historiis fidem non esse adhibendam, dicit enim nec ab Indis umquam emissam expeditionem, nec extrinsecus in Indiam* (forte australem) *quemquam cum exercitu profectum esse aut vicisse, praeter Herculem et Liberum patrem, et nuper Macedonas. Herculis et Bacchi res in India gestas Megasthenes credit cum paucis quibusdam.* Haec testimonia quae attuli maximi sunt ponderis et omni exceptione maiora. *Primo* liber *Bhágavadam* sacer Indorum codex est, et hic Indorum historiam ultra diluvium universale non effert. *Secundo* liber *Ciandrodayam* ab Indis communiter legitur et in sat magno pretio habetur. *Tertio* Calcuttenses Angli societatem in India efformant, et aliqua authentica Indica monumenta iam protulerunt. Ipsi in Bengála Indicis disquisitionibus navant operam atque oculi plures sunt, qui acutius vident. *Quarto* R. P. Beschius in ora Coromandelica diu vixit et rerum Indicarum ac linguarum apprime peritus fuit. *Quinto* R. P. Ildephonsus per plures annos in ora Malabarica versatus est, et linguam vulgarem Malabaricam bene callebat. Strabo ex relatione Megasthenis scribit, qui et ipse inter Indos diu versatus est. His ergo viris plus fidei dandum, quam viatoribus errabundis Anglis et Gallis, qui sive in excursionibus militaribus, sive in navalibus, sive fortunae ut aiunt quaerendae caussa, sive curiositatis gratia raptim et sine linguarum peritia Indias perlustrarunt, atque in civitatibus maritimis in-

ter geniales haustus miseris interpretribus aures praebentes, quidquid acceperant in palimpsesta ac deinde in diaria retulerunt, quales sunt Gentil, Holwel, Dow, Sonnerat, Anquetil du Perron, aliique. Similes viatores Indicos Strabo iam perstrinxit, quem adeat cui placet, geograph. lib. 15. His ergo positis, atque adeo certis, audiamus nunc D. Bailly de India disserentem (1):

Hic omnino *novit, quid toto fiat in orbe,*
Quid Seres, quid Thraces agant.
Hic in trutina suspendit Homerum,
Cedant grammatici, vincantur rhetores, omnis
Turba tace, nec causidicus, nec praeco loquatur. Iuven.

Quid ergo ait ipse? Ante Indos aliasque ab antiquis et recentibus cognitas gentes populum aliquem exstitisse (nempe in calido ipsius capite) asserit, qui vetustior sit aetate mundi a Moyse et sacris libris adducta. Indos omnia ab aliis edidicisse, ex Thracia, Scythia, Syberia venisse, inde religionem suam accepisse adstruit contra id, quod Herodotus, Strabo, Arrianus, Plinius aliique dicunt antiqui. D. Bailly mundum nostrum mundo antiquiorem constituit, et visiones suas astronomicis observationibus firmare conatur. Sed an antiquas astronomicas Brahmanum tabulas profert? Nequaquam. Pag. 108. ait: *Mr. le Gentil n' a pu se les procurer (les anciens calculs d' eclypses).* Sed posito etiam, quod antiquas Brahmanum tabulas invenisset, an ipsis fidendum esset, an tabulae illae clarae et exactae sunt? an facta historica eorumque veritas ab astronomicis observationibus pendet? an historicum aliquod factum verum esse nequit et observatio astronomica falsa, aut vice versa? an veritas diluvii universalis apud omnes gentes per observationes astronomicas credita, conservata, et verificata fuit? an omnes Asiaticae historiae absque ullo prorsus criterio sunt admittendae! Non videt D. Bailly quod origo

(1) *Histoire de l'astronomie ancienne depuis son origine jusqu' a l' etablissement de l' ecole d' Alexandrie par Mr. Bailly.* Seconde edition. A Paris chez de Bure. 1781. pag. 78. 79. 84. 95. 96. 97. 106. 107. 108.

go gentis Indicae fabulosa sit, atque ab Hercule id est *a Sole* et *Baccho* deducatur? Inspiciat primum versum libri *Bhágavadam*, in quo regum Indicorum prima progenies ex *Sole* et *Luna* deducitur. Distinguat ipse chronologiam atque aetates mundi in divinas et humanas, in tempus heroicum et historicum. Supputet annos chronologiae Indicae, uti supputant ipsi Indi, videbitque Indicas mundi aetates nihil nisi aetates geniorum mundi, planetarumque rectorum, non autem historicas et humanas esse. Redigat hanc seriem in annos humanos, et manifeste patebit chronologiam Indicam historicam et humanam parum a chronologia Moysaica discrepare (1). Addat deinde quod ex propriis Indicis libris principium historiae Indicae ad diluvii tempus, nec ultra referatur, quod Indi, ut ex *Pacunar* gentili Malabarico poeta probat P. Ildephonsus cap. 4., mundum ex nihilo divina voluntate creatum fuisse credant, quin, ut nos supra statuimus, etiam voculae *hum*, *fiat*, traditionem inviolabiliter observent. Addat insuper, quod diluvium universale doceant et credant, quod *Budha* ബുദ്ധ id est *Herma*, seu ut vocabularium Amarasinha scribit *Dherma*, Mercurium Graecum, Aegyptium *Thout*, Scandinavianum seu septentrionalem *Wod vel Oden*, Germanum *Theut*, Sinensem *Fo*, qui certe idem et ubique unus est, suum institutorem agnoscant. Budha Indicus in vocabulario Amarasinha sect. 1. സ്വർഗ്ഗവർഗ്ഗം *Suarggavarggam* haec habet epitheta: ജീവകഃ givaga *vivificans*, സർവ്വജ്ഞഃ sarvagna *omniscius*, സുഗതഃ sugueda *bene procedens*, ബുദ്ധ Budha *mens*, *spiritus*, *bonus intellectus*, ധർമ്മരാജഃ dhermaràgia *rex beneficus*, *virtute praeditus*, അഗതഃ agueda *stans*, *con-*

(1) De aera Indica historica et astronomica, iuxta quam observationes astronomicae fiunt, et quae ad annum Christi 78. ascendit, aeraque *Sàlivàgana* vocatur, vide grammaticam Tamulicam R. P. Beschi *pag.* 164. Niebuhr *tom.* 2. *pag.* 26. Sonnerut *tom.* 1. *sub finem*, Asiatick researches *pag.* 373.

templator, *meditans*. സമന്തഭദ്ര samandabhadra *in omnibus partibus bonus*, *rectus*, ഭഗവാന് bhagavan *felix*, *beatus*, മാരജിന് maragil *concupiscentiae victor*, ലോകജിന് logagil *mundi victor*, അദ്വയവാദി advayavádi *veridicus*, *sibi non contradicens*, ഷഡഭിജ്ഞ shadhabhigna *sex scientias possidens*, മുനീന്ദ്ര munindra *ascetarum*, *hesychastarum*, *monachorum praeses*. ശാസ്തമുനി shástamuni *monachorum castigator*, *praeceptor*. Ex his ergo iam facile resolvitur *primo* id, quod S. Hieronymus, Clemens Alex. et Ratramus *de nat. Christi* de Bhudha Indico dicunt: Budham nempe *per virginis latus exortum esse*. Nempe spiritus seu genius est, qui ex mente virgine natus est, quomodo ex opinione Brahmanum pariter Heros *Karneu*, aliique ope orationis magicae *per auriculam* nati sunt. *Secundo*, videtur Thout Aegyptium nomen a Bouth, vel Bhoudh, aut Budh manifeste deduci, et illud primum certe corruptum esse. Ita pariter *Herma* ab Indico *Dherma* corrupte provenit, et utrumque nomen prodit unam eamdemque personam, seu unum eumdemque regem allegoricum esse. *Tertio* patet, cur Hermam seu Thout vel Budha Graeci Mercurium esse dixerint, nempe genius hic est planetae Mercurii rector, a quo etiam apud Indos *Budhandszicia* (1), id est *dies Mercurii* dicitur a Budha seu a Mercurio. Planetae passim in libro *Sambhavam* genios habent, qui ipsos regant, et hi genii മുനി *Muni* seu hesychastae et contemplatores vocantur, ut sol mens mundi dicitur, quod *Pindarus*, aliique iam observarunt. *Quarto* patet, cur Budha Indicus, Ceylanicus et Tibetanus sedendo, *Lingam* in manibus tenendo, conspiciendo et meditando in Indiis, Ceylan, et Tibeto uniformiter repraesentetur. Vide in Alphab. Tibet. tabula quarta figu-

(1) Tamulensibus Budenkilami vel Budenváram.

figuram *Hopame*, id est o Padme! O Lote o Nymphaea! inscriptam, ubi *Lingam* in *Padma* seu in loto Deus ille Tibetanus ante pectus tenet et attente conspiciendo meditatur. *Dii Tibetani*, ait R. P. Georgius in Alphab. Tibet. pag. 284., *suum quisque Mani* (Lingam) *supereminentis illius tumoris* (yoni seu matricis aut loti quae matricis symbolum est) *apici insertum ostentant. Plerique etiam repraesentantur tamquam meditabundi immo tis defixisque oculis speculantes Mani quem ambabus complexi manibus ante pectus sustentant* (1). Similem figuram vide apud Abb. Winkelmanium *Description des pierres gravées 2. classe*, *Mythologie sacrée pag.* 287. 288., quam ibi Herculem aut Helenum esse putat. *Quinto* apparet cur Iuven. sat. 8. hominem stupidum Hermae comparet, nempe ob abreptam, contemplativam, et absorptam mentem, *trunco simillimus Hermae*. Macrobius vero lib. 1. Satur. cap. 19. ait: *Pleraque simulacra Mercurii quadrato statu figurantur, solo capite insignita, et virilibus erectis. Quae figura significat omnem vim eius non in quodam divisorum membrorum ministerio, sed in sola mente consistere, cuius sedes in capite est.* Et supra dixit: *scimus Mercurium vocis et sermonis potentem.* Hunc eumdem *consiliarium et scribam Saturni* alterius planetae fuisse probat R. P. Georgius *Alphab. Tibet. pag.* 19. Socrates in Phaedro Platonis de Theut vel Thout, et Cicero lib. 3. de nat. Deorum de Mercurio ait: *primum numeros et computationem invenisse, ac geometriam et astronomiam, atque Aegyptiis leges et litteras tradidisse*, nempe ut Budha Indicus tradidit Indis et Tibetanis, *unde sex scientias possidens*, rerum terrestrium sator et vivificator dicitur. Plato in Philebo ait: *vocem Thamus* (Aegypti rex) *infinitam animadvertit, sive Deus aliquis, sive divinus homo, veluti fama refert, huiusmodi hominem nomine Thout in Aegypto extitisse.* Hic ergo Herma, Mercurius, Thout seu Budha, quem Macrobius solem esse vult, alii vero regem, alii astronomum, alii philosophum, alii denique aliud, ex doctrina Indica supra ex vocabulario Brahmanico allata, certissime

(1) Caelum ut patrem, terram ut matrem, ita solem et planetas ut progenitores et satores, terram ut matricem et receptaculum esse, ex veterum philosophorum sententia adstruit Plutarch. *de placit. philosoph.* et in *Iside*, aliique

sime nihil aliud est, quam planetae Mercurii genius seu rector, cui satellites aliaque astra ipsi obsequentia tamquam monachi seu hesychastae subsunt, qui una cum sole aliisque planetis ex philosophia antiquorum Brahmanum sublunaria regit, rerum sator et vivificator, rex beneficus et monachorum institutor, atque ob certam, prudentem, fixamque iuxta naturae regulas in sublunaria actionem et influxum omnes scientias possidens recte scribitur. Hoc nec alio modo omnia illa, quae de Budha dicuntur, intelligenda esse, evidenter patet etiam ex eo, quod ബൃഹസ്പതി Brahaspadi seu Iupiter, et ശുക്രഃ Shukra seu ഉശനസ Ushena Venus (apud Brahmanes generis masculini) ambo planetae ut Mercurius, in eodem vocabulario pariter *doctores*, *vivificatores*, *poetae*, et monachorum seu *hesychastarum institutores*, terrae, mundique sublunaris rectores satoresque scribantur. Quod ibi videat cui placet. Ex his ergo certissime tenendum est, *primo*, Thout, Budha, Hermam, et Mercurium unum idemque numen allegoricum esse; *secundo* eodem plane modo, quo solis cultus omnes gentes pervasit, ita quoque cultum Mercurii reliquorumque planetarum omnes orbis partes pervasisse; *tertio* denique Thout seu Budha Aegyptium, Indicum, Tibetanum, Ceylanicum, Peguanum, Sinensem, Scandinavianum, nihil nisi reliquiam, et certum vestigium esse antiquissimi *caelestis militiae* cultus, qui apud omnes gentes obtinebat. Rem confirmant tria simulacra Aegyptia stantia quidem, sed *Lingam suum* manu tenentia, quae certe ad Thout referuntur, et cum Indico Budha mirifice conveniunt, quidquid aliqui in contrarium ariolentur. Vide librum cui titulus: *Recueil d' Antiquités Egyptiennes*, *Grecques*, *Etrusques et Romaines*, *tom.* 3. *tab.* 1. *et* 2. *num.* 1. 2. 4. Clement. Alexand. *lib.* 1. *strom.* §. 131. Philonem apud Euseb. *praep. Evang. lib.* 1. *cap.* 9., Asiatick researches *p.* 425.

Ex his ergo omnibus simul sumptis, luce clarius evincitur, Indos gentem esse, quae prae aliis cognitis gentibus nihil plus antiquitatis habeat, quae ut liber *Sambhavam* refert ab uno stipite, nempe a *Manu* rege, qui sane cum Aegyptio rege primo *Menes* idem et unus est, descendat, ac denique

quae

quae origini Israelitici populi coaeva, nec ipsi anterior sit. Haec sibi habeat D. Bailly, et si potest, resolvat, atque extricet.

STROPHA VI.

ദ്രൌണ്യസ്ത്രവിപ്ലുഷ്ടമിദംമദംഗംസന്താനബീജംകുരുപാണ്ഡ
വാനാംജുഗൊപകുക്ഷിംഗതആത്തചക്രൊമാതുശ്ച
മെയശ്ശരണംഗതായാഃ

Draunya stravi plushdamidama dangam sandánabígiam kuru Pándavánam giugò pakukshim gada átta Ciakro mádushva mé yasharanam gadáya.

Ita nando conservatum natatile hoc corpus (haec familia) *caussa et semen est familiae Pándavarum*, *ac proinde etiam huius mei corporis* (verba sunt Dei Krshna), *quod cum Brahmae Dei arcu et sagitta usum fuisset*, *Vishnu Dei protectionem promeruit accepitque Triciacram* (tres rotas cum triangulis intus Vishnu Dei insignia) *et illis matris meae ventrem replevit*, nempe illis sanctis signis rota, concha et triangulo.

STROPHA VII.

Haec stropha funiculo quo folia palmae libri Grantham colligata sunt, exesa fuit, et integra reddi nequit.

STROPHA VIII.

രൊഹിണ്യാസ്തനയഃപ്രൊക്തൊരാമസ്സംകൎഷണസ്ത്വയാ
ദെവക്യാഗൎഭസംബന്ധഃകുതൊദെഹാന്തരംവിനാ

Rohinnyástanayà prokto Ráma samkarszana stvayá Dévagya gaerbha sambhendha kudo dehándaram viná.

Celebris ac generosus Ráma filius stellae Róhini, *Deae Dévagui primo affinis*, *deinde sine permutatione ex una generatione in aliam*, *Dévagui Deae etiam filius fuit.*

STRO-

STROPHA IX.

കസ്മാന്മുകുന്ദോ ഭഗവാൻ പിതുർഗ്ഗേഹാദ്വ്രജം ഗതഃ

ക്വവാസംജ്ഞാതിഭിസ്സാർദ്ധംകൃതവാൻസാത്വതാംപതിഃ

Kasman mugundon Bhagaván pidurggahampraglam gadá
kvava sagniádi bhísságam krdaván sátvadámpadí.

Quare, ex qua caussa Krshna (Vishnu incarnatus) *paternam domum, solum et civitatem* (Ambádi) *adipisci voluit? quare cum viventibus intellectu et ratione pollentibus simul cohabitare? Ubi habitavit?*

STROPHA X.

പ്രജേവസൻകിമകരോന്മധുപുര്യാംസകേശവഃ

ഭ്രാതരഞ്ചാവധീത്കംസംമാതുരദ്ധാതദർഹണം

Pragèvasen kimagaron Mádhu puryám sa kèshavá
bhrádarancia vadhíl kamsa r mádura dháda darhanam.

Krshna ille in urbe Madhu existendo quale opus fecit? Cur occidit Kamsa regem, qui non promeruerat occidi, cum matris frater seu avunculus fuerit ipsius et magister? Cur ergo hic occideretur?

N. B. 1. Haec urbs Madhu seu Madura est probabilius *Madura deorum* de qua Ptolemaeus tab. x., ubi etiam de *Pandavis* pauca habet. പാണ്ഡവന്മാർഗംഗകടന്നുടന *Pandevae Gangem transierunt* ait *Sambhavam.* Quare bene Ptolemaeus Pandavas ad Gangem constituit. In editione Ptolemaei Alexandrini Argentorati apud Ioannem Grieninger anno 1522. peracta, lib. vi. tab. v. pag. 94. ita legitur: *circa Bedaspum, Pandavorum* Πανδάνων *regio, in qua civitates hae*: Labaca etc. *et versus solis ortum usque Vindium montem, Modura quae deorum dicitur*, nempe antiqua Madura in qua natus est *Krsnha.*

N. B. 2. Ex hac occisione Kamsa regis a Krsnha Deo facta, aliisque heic allatis manifeste evincitur, Krshna Deum, Christum servatorem fabulis deformatum non esse. STRO-

STROPHA XI.

ദെഹംമാനുഷമാശ്രിത്യകതിവൎഷാണിവൃഷ്ണിഭിഃ

യദുപുൎയ്യാംസഹാവാത്സീൽപത്ന്യഃകത്യഭവൻപ്രഭൊഃ

Déha mánusham a shrityacadi Vrshnibhi
Yadu puryám ſahavátsil vanya kadya bhavam vibho

Aſſumpto corpore humano quot annis in illa urbe Madhu cum filiis regis Yado ſeu Vrshni habitavit? quot uxores habuit?

STROPHA XII.

ഏതദന്യച്ചസൎവ്വംമെമുനെകൃഷ്ണവിചെഷ്ടിതം

വക്തുമൎഹസിധൎമ്മജ്ഞശ്രദ്ദധാനായവിസ്തൃതം

Te danyacia ſarvame Muné Krshna viceshdidam
vaktumarhaſi dharmagnia shradda dhánáya viſtradam.

Omniſcie, ſancte Muni (Heſychaſta) *Krshnae actiones ſingulares, & omnia quae ex te quaero mihi integre & integre & fuſim enarra. ego idcirco nunc te adoro, tibi intentiſſimas praebebo aures.*

STROPHA XIII.

നൈഷാതിദുസ്സഹാക്ഷുന്മാംത്യക്തൊദമപിബാധതെ

പിബന്തംത്വന്മുഖാംഭൊജച്യുതംഹരികഥാമൃതം

Neyszádi duſſahà kshanmandya ktodama vibádha
tévi bandadvan mughá bhógia cyudam Hari kathá mrdam ſtrada.

Enarratio & auditio huius hiſtoriae tollit poenas & afflictiones, lenit triſtitiam, & dat gloriam illi, qui Vishnu Deum adorando eam recitat, aut auribus excipit.

STROPHA XIV.

ഇതനിശമ്യ ഭൃഗുനന്ദനസാധുപാദം വ്യാസസ്കിസ്സ ഭഗവന്ന

ഥവിഷ്ണുരദഃ പ്രദ്യൎച്യ കൃഷ്ണചരിതംകലികന്മഷഘ്നം

Edanishamya bhrgu nanana sádhu pádam Vyáſi kiſſa
Bhagavanatha Vishnu radá pradyarcya Krshna ciaridam cali kanmaszaghnam.

Mitem faciunt & gaudio replent ſancta verba Vyáſi (magiſtri & libri huius auctoris) *quae de ſancto Vishnu loquuntur, atque enarratio geſtorum Dei Krshna peccata tollit.*

N.B. Ad quid haec, ſi Brahmanes materialiſmi, ſtoiciſmi, & atheiſmi impietatem profiterentur, quam nonnulli Europaei ſcriptores ipſis appingere ſunt auſi?

പാവതെക്കുകളവനായീശ്വരസേവചെയ്ക

സമ്പത്തുവരുംകാലംസന്തോഷിക്കയുംവെണ്ട

Pávate kalavanáy Ishvara ſéva ceyga
ſambatu varum kálam ſandòshikeyum vendá.
Ut a peccato libereris, Dominum cole,
divitiae dum affluunt, ne nimium laeteris. Ita ait
Vedavyáſen Heſychaſta in libro *Sambhavam* ſeu *Puranam.*

Conſtat ergo ex eorum libris originalibus animam humanam per bona & mala opera praemii aut poenae, boni aut mali moralis capacem eſſe, atque perverſam Europaeorum quorumdam philoſophiam inter Brahmanes locum non habere.

LIT-

LITTERAE SAMSCRDAMICAE

NOVITER INCISAE, LIMA ET SCALPRO EFFORMATAE

Quae in Alphabeto Samſcrdamico Romae anno 1772. excuſo, deſunt, atque nunc primum in hac grammatica in lucem producuntur.

tsz th m s b đt sh g dh t

d ng ph ch Gallicum m p bh h J Anglicanum

OMNES HAE MUTAE SUNT, SEU NULLAM POST SE VOCALEM ADMITTUNT

pma nkta ktva ktu ngbhia gbhi gbia nnru rbhu

bhu dbhya kshna trí nthi dhrya kshni dhna dtna

rtra dbya ſthna dhni kthni kthna ſthni kthi

dt ddt mnì rva hna ſtr rgui bbha shcia

hna dyu bbhu gvi mri siu shru dhnì dru

ktha gda shlu ngbhi hna bvi gia vyu rbhu

bru tsna gr vri mrí rca dyú rgia nnga

dhru

dhru	nciha	gdva	ngi	dru	khni	dbhya	ndva	
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	
dbhi	rhi	dhri	tvi	vrí	dbhi	rda	nu	vyu
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
ncia	rga	rppi	ngia					
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]					

O. A. M. D. G.

ERRORES IN TYPUM ILLAPSI ET CORRIGENDI

Pag.	*Linea*	ERROR	CORRECTIO
12	4	Sed his iam	Sed de his iam
13	28	o m eſt naſalis	o. m. eſt naſalis
19	5	Ananda Sháſtrami	Ananda sháſtram
19	11	potiorem aquam	puriorem aquam
21	16	qualem numquam	qualem umquam
41	29	ſolem, lunam, plantas.	ſolem, lunam, planetas.
79	6	*deficit una littera*	*& poni debet* [illegible]
105	13	O [illegible]	[illegible]
116	18	non ſuſcipis, qui a te.	non ſuſcipis, a te

